

O buvo kaip visada.

Pasaulis sugrįžta Zukerio studijoje, atsikėliau šlapias, nepatogu prieš šeiminingą, o jis čia apsistojęs su Darium ir Svirpliu, tad trigubai nepatogu,- vienam teks gultis į drėgną lovą. Įsiteikdamas einu į gatvę - lyg ant kryžiaus - šaudyti cigarečių, o jei pasiseks - ir alaus. Bebindzenantį varpinės, link paveja Zukerio balsas: "stok",- aš laimingas - tas irgi išlindo,- dviem drašiau ir smagiau. Jis žavi savo šaltumu ir ramumu: sutikdami jei ne draugą, tai iš matymo pažįstamą, jei ne vaikystės bičiulį, tai studijų bendrą, kurie praeičiai turi sentimentų, jei neturi, Zukeris įdiegs: "mes žūstam, o tu - LKL komentatorius... o tu... o tu... - mūsų negandų sąskaita",.. iš kurių skolinamės jei ne dvidešimt, tai penkis litus, už kuriuos, žiūrėk, jau išeina du buteliai alaus, o ir tie paskutiniai, iš vitrinės su užklijuota kaina - visa to šūdo esme - išbadyta pirkėjų ir neįperkančių praeivių žvilgsnių, kad begeriant iš tų nužiūrėtų butelių kažkas ima raižyti, spausti, pradedi springti, užsikosėjus - lyg šūdas iš šiknos (sielos) - rašymas. Rašyti, kad neišprotėtum, bet ką, kas ant seilės...

Per daug vandens už lango, mintyse, akyse, kraujy, žygiuose ir žvirbliuose, purpt purpt iš burnos.

Zukeris ramiai rūko, leidžia dūmų burbulus, skaitalioja pasenusius laikraščius.

Zukeris. Zucker (*vokiškai*) - cukrus.

Pasaulis sugrįžta, kaip visuomet, - Zukerio studijoje, čia Dariukas, ne vienas - su Erke, tokia maža žvaira isterike - laka džeką, - gyvas pažadas atsipagirioti vietoje. Kaip per ūką, lyg buvo, lyg ir ne - teatro bufetas, boksuotis užsimanęs aktoriukas, noras išsimyžti prieš raundą, uždaryti tualetai(!), šiūkšledėžė prie įėjimo, pareigūnas su racija, jau atitirpsta vaizdas - bėgu į teatro vidų, mentas paskui,- koks mento įžūlumas! - pasprukti nepavyko, sušoko teatralai, aiškino - esą "jis deabetikas, ligonis, nelaiko šlapimo"... kišo pinigus, net šimtą litų, bet pareigūnas nenusileido, per raciją kviečiamas pastiprinimas neatvažiavo, kelis kartus jo šauksmams buvo atsakyta: "jei kas iš teatro darbuotojų parašytų pareiškimą" - tik su ta sąlyga išvežtų myžnių, bet tas neatlyžo - norėjo vesti į komisariją, jau ir vedė už alkūnės, bet už kitos nustvėrusios aktorės nepaleido, buvo juokinga ir baisu, nors, jei moki barui už alų brangiau, rodos, - baro problema, kur tą alų, perleistą per mokėtojo inkstus, išmyžti. O kai mentas paleido, ėjom į bufetą švęsti pergales, visi dosniai statė, tad praradau saiką ir kartu sąmonę... Štai atstraksi ir nepilnametė - užuodė. Atsianda antras kvėpavimas, kvaili

juokeliai... Pasibaigus degtinei - Rūta kloja lovą, išrengia, lipa viršun - kryželio šokiui panosėj. Jie santūresni - gėdyjasi, nemiega, vis nušuoliuoja alaus į kioską... bet jau paryčiai - laikas *reikalus* tvarkyti. Dar alaus, - galva plyšta, - gašlumo protrūkis, lipu ant jos, atmetu antklodę: "žiūrėkit, gal susijaudinsit?", - nepasirašo. Reikia kilti, einam į miestą,- *bandzai*. Pakeliui apmėtom gniūžtėm praeivius - šviežiai pasnigo, oras geras, saulė šviečia, galvą skauda, kliedžiam isteriškom pagirių poliucijom, Rūta šaiposi iš draugų suglumimo, einam į valgyklą užkrimsti, Erkė išsitempia Dariuką, tesuspėju ištraukti iš jo raktus - pasidarysiu kopijas, kraustysiuos pas Zukerį, tik gal į kitą kambarį, o jų ten, - pilna.

Bandžiau prašyti LKM stipendijos, sukurpiau tekstą savo darbams:

MANIFESTO

Kūryboje vadovaujuosi pozicija, kurią pavadinčiau *egzistenciniu romantizmu*, tai tokia estetinė nuostata, kur vidiniai išgyvenimai, jausmai yra reakcija į socialines problemas, moralinį būvį, kultūros procesus, archetipus ir simbolius. Ta specifinė erdvė, kur vyksta *menas menui* procesai - manęs nedomina. Bėgu nuo abstrakcijų ir formos, ir turinio lygyje. Tokia pozicija leidžia meno objektui būti įskaitomui ir eiliniam žiūrovui ("Naujasis folklorizmas" M. Navakas), taip pat atveria platų kūrybinių priemonių pasirinkimą. Postpoparto estetikos plotmėje, paprastom priemonėm pripildau subjektyvaus intelekto padiktuotą turinį, kuris vertintojui (žiūrovui) formuoja naują požiūrį į savąsias bėdas, į aplinką.

Vyksta balius, berods pas Ievą, jos kalė Ristė rujoja, vyksta šokiai, ta lekuodama pristojus, neduoda ramybės, reikalauja dėmesio, keldama šeiminkų ir svečių juoką. Atsibodo tos pašaipos - vinioju lauk, - ta paskui, beužveriant duris spėja ties rankena, kur ranka, išprausti snukį lyg lyžtelėjimui, dusinu tą kalę, tuoj svers dantim, bet Ievos griežtas įsakmus: "Riste, raminkis!" - ją sutvardo. Ištrūkstau lauk, - kaip akmuo iš dangaus išdygsta mulatė balintais plaukais, sako adresą, kur turis nusigauti, ten ir atsiduriu..., - bet tai Rūtos butas, šeiminkės nėra, pasitinka Rožė, po lengvo flirto jau rengiuosi, ir staiga - kojos kraujagyslės ima bringti, besipūsdamos tvinksėti, tai vienur, tai kitur susimesdamos į stambius guzus, koja tartum paralyžuota, guzai didėja lyg guminiai tešmenys, vis didėja vėl ir vėl, kol pėdos srityje pratrūksta baisinga čiurkšle, kraujas ant sienos, lubų, grindų; su šoku atslūgsta ir skausmas, - silpna nukraujavus, ir vėl baisybė - ant grindų prie pado plaštakos didumo gyvis panašus į kriauklę bejėgiškai apsivertęs aukštyn pilvu, kurio viduj čiulptuvai-dantračiai... Prieš pabudamas prisimenu - braidžiau Baltijos jūros papludimy, glostomo

nestipraus bangavimo, nepastebėjęs užmyniau ant dūdos, užneštos smėliu aštraus galo, kur turėtų būti kandiklis, tada ir įlindęs nedidukas moliuskas į žaislą - iš vandens per dūdą. Keista, sapnuodamas jutau šalia Rūtą, buvau išvargęs, bet kartu ir budrus. Kietas patalas pas ją - ant grindų, sausas oras, plonos sienos, iš už kurių, rodos, rezgamo šamokslo šnibžtesiai.

Vėl ta prieššventinė psichozė. Gerai, jei turi savo namus ir pinigų kišenėj - ne taip stipriai erzina, - gali sau leisti jai tave pasiglemžti - pirkti pirkti pirkti...

Šv. Kūčių vakaras su TV - ytint populiarumu. Žvakė iš parafino, surinkto nuo grindų, ir batraiščio-dagties konservų dėžutėje. Pasibaigus programai per žydrają TV dėžę, dar pusvalandis su FM, po to - tik tu ir tavo tuštuma nesulaukus stebuklo, išrišančio visus painius mazgus...

Šalta žiema nuo Kalėdų lig N.M. - pilna sniego, medžiai pasidabinę šerkšnu... Seniai tokių šventinių dovanėlių gamta nedovanojo, - keli metai iš eilės - balos. Tačiau nematyta šventinė depresija - visi pikti, įdirgę, vietoj smagių lėbavimų baruose - kruvini santykių aiškinimaisi, "šokiai su kardais", o ir su bokalais, išstūmė šokius su seksualinėm užuominom. Geriau kraujas ant paklodžių. Ir pats, žiūrėk, pasiduodi provokacijoms - tėkšt butelį vienam į veidą, įkyriai norėjusiam išbandyti jėgas su kitaip atrodančiu - reiškia - "šūdu", matuojant jo liniuote.

Paskui policija ir ilgesniam laikui persekiojimo manijos liga.

Naujųjų Metų išvakarėse kiekvienas "doras pilietis" apkrauna save, t.y., savo širdį ir protą gražesnės ateities planais, žada, vildamasis, kad netuščiai, stropiau vykdyti savąsias priedermes, o jei ištiktas dvasios krizės - tai viską pradėti iš naujo. Yra tokių, kurie kalėdinę-naujametinę psichozę išnaudoja ne vien kaip postūmį apmąstymams - jiems į tai spjaut, bet ir veiklai - butelių surinkimui, kurią *dori pilečiai* mano esant gėdingai. Nežinau, kurie laimingesni. Ir nepasiekęs butelių surinkėjų dvasios paprastumo ir nuolankumo, esu nelaimingas kaip ir kiekvienas "dorasis"; nuo šv. Kalėdų iki paskutinių dvylikos dūžių, bejėgiškai tysantis lovoje, iširdęs ant - dabar jau nepasiekiamų - džiūgaujančių gatvių, kavinių ir landynių; bohemiškai ištaigingų kaip teatro bufetas ar priplėkusių kaip, dabar jau sėdinčio už atvirą apiplėšimą, Igarioko rūsiukas. Turiu čia pridurti skirtumui esant tik akims - išsipusčiusioje, kvapnioje senmergių kritikių ir pederastų kompanijoje rasi daugiau sielos pelėsių. Stačiau didžiules svajų ir pažadų oro pilis, dar puikybės ugnį pakūrę skaitinių pelai ir nekantrumo žiočių neišlaikytas,

išsiveržiu nelaikšiu -"Он не игрушка - он живой!" gatvės juokdario kauke, - ta trumpalaike palaima, kuri išsivedėja kartu su svaigalų sukeltu irzuliu, palikdama tik abejonę ir įtampą tarp intuityvaus žavėjimosi tuo neoficialiu, purvinu pasauliu ir loginės to pasaulio kritikos, suvokimo, - pernelyg uoliai dalyvaudamas požemiuose netenki vien "stebėtojo statuso", bet, žiūrėk, - tau primetamas dažnai ir pražūtingas vaidmuo. Kas gali išvelgti savojo atsparumo stiprybę, kur jos ribos? Kažkodėl aplinka, net patys artimiausi kolegos nenori dovanoti pernelyg, jų akimis žiūrint, - "per didelio nerūpestingumo", esi tapatinamas su ta "matoma mėnulio puse", nenorint pastebėti kitos; matai jų dirgulį, pasimetimą ir suglumimą, kartais net pagarbą, kai tavo elgesys neatitinka jų išankstinių nuomonių. Būti nepaklusniam ir apsišarvavusiam geležine kantrybe - taip suprantu *kupranugarį*. O kur atsakymas į klausimą: ko taip traukia gatvės? - juk tą aistrą bendrauti būtu galima išlieti uždaruose, privačiuose susibūrimuose, vaikščioti į svečius... Mat, besitampant gatvėmis tie veidai keičiasi, jų daug, esi be kitų ir savo intymumo naštos,- juk šiam mažam, ankštam miestely, "ankškam" ne vien dėl neskaitlingų profesinių ratelių, kurie sukasi viens kitan giliai įleisdami savo dantračius, bet ir jokios hierarchijos nebuvimo, - nei į plotį, nei į viršų, - uždara visuomenė, vertybes pervetinanti visuomenė - šeima likusi be tėvo; rinkos, kaip galimos hierarchijos, formuojama visuomenė (kodėl taip mielas ekshibicionizmo aktas - alternatyva?), - visi, jei nesuvaržyti savo (menamo) respektabilumo pančių,- eina į gatves, ieškodami nuoširdumo, paguodos ar linksmybių, nesutapus nuotaikai - prasilenkia,- o jei kas pradeda ieškoti priekabių,- jei nesi pernelyg *šiltas* - gali visuomet nueiti į kitą knaipę, į kitą draugiją... arba pratrūkti žaibais - yra daug lengviau išvengti "psichologinio gniuždymo", nei sėdint pas kokį puikybę skęstantį "šių laikų.....", reikalaujantį iš pašnekovo tų *saldžių jo dorybių paliudymų*, kuriuos taip koku išstenėti... o ir mados, kai gali dienoje sutikti visus tau artimus, kviesti į svečius - nėra, nebent kokia įpatinga - vestuvių ar laidotuvių - proga. Gatviniams nėra tokios reikmės, tad ir nėra prielaidos pavydai ir iš to kylančiom aistrom...

Tos abejonės ir graužatys tikrą paverčiančios menamu, o menamą tikru.

Sutarėm, pasiėmę butelį džeko, eiti pas Zukerį - raktai kišenėje, bet užsukam į "Žibutę", - ten veidai tie patys, po truputį pradeda lietis į vieną beveidę košę, lipnią ir gaižią, besiveržiančią tau į skvernus, klyną, apsiveliančią aplink kojas, krūtinę, ausis... vienas striksi - "darysim filmą", kitas nusibaigęs - "trečią parą gatvėje miegu - namo negaliu sugrįžti - žmona užmuš"... degtinė baigiasi, atsiranda stumbrinės, kažkas pilsto po sklidiną stiklinę, atsiranda dar vienas butelis ir dar... lūžtu...

Atsibudau pas Zukerį, sudirgęs Svirplys blaškosi po kambarį. Rūtos klausiu, kur pasėjau ramentą, sako: "miegojai prie laiptinės durų, apsimyžai, lindai muštis, lyg koks idiotas, tai springai pykčiu, tai vėmalais, tai verkei, tai mojavai Svirpliui po nosim lazda, prie šv. Kotrynos pargriuvęs nebeatsistojai - mentai siūlėsi padėti... atėmė butelį džeko - pravardžiavai juos į akis mandavoškėm ir mentais, tie suabejoję ar vežti į blaivyklą, ar į ligoninę iškvietė, greitosios pagalbos mašiną, kurios personalas, mano verkšlenimų sugraudintas, nuvežė ne į blaivyklą, o į Gedimino prospektą, dargi išplėšė iš manęs 20Lt!" Svirplys išeidavo kas pusvalandį duodamas suprasti - gali mylėtis, ta galimybe ir pasinaudojom keletą kartų, kol neatėjo Haris, palikęs mašiną, nenutuokdamas, kur galėjo ją palikti, o joje paliktas lauknešėlis su pusryčiais ir 0,75 l džeko, prie kurio - atvežto, jam sėkmingai radus ir parvarius mašiną - prisiminėm buvusias žmonas, buvusias muštynes ir daug kitų sentimentalių niekų. Išėjus Rūtai, atėjo Zukeris su linksma kompanija, kurioje ir nematyta stambiakrūtė romėnišku profiliu ir azijietišku akių pasirodė patraukli, neatsisakiau ir jos pasiūlytos taurelės... Išvažiavom. Atsibudau vėl šlapias ir su tuoj tuoj pradėsiančiu čiuožti stogu. Išėjom į miestelį, paėmėme alaus, atgal, vėl Rūta, pavalgėme jos atneštų produktų, vėl miestas, apsimyžęs profesorius, mentų apsultas Džeko kiemas, vynas, sumuštas žydėlis, Zukeris, stambiakrūtė ir nejaukus nugėrimas; spektaklis - stovėjau jai už nugaros (salė sausakimša) tarp kojų įkišęs savąją, apkabinęs liemenį, jausdamas savo prakaito ir myžalų smarvę, o ir jos padėka už pravedimą be bilieto, kurio kasoje jau nebebuvo.

Antrą Kalėdų dieną Zukeris pamušė akį, mat vėl nepatenkinau jo prašymo paskolinti FM grotuvo pas jį sėdėjusiai svarbių personų kompanijai palinksminti. Kaip ir prieš savaitę - muštynės tos pačios priežasties sukeltos, tik tąkart traumavo kelio sąnarių, - buvo pirmas mūsų pasitrankymas. Pasijautęs pranašesniu, lupa ir nepastraksinti, - šlubas buvau užsimojęs tokiu didžiuliu santechniniu raktu, bet... - nesirižau, o ir Zukerio dėka gavau šį plotą, kai išmetė iš Jeruzalėje turėto urvo nebaigtose statybose, - jis čia administratorius, o už džeko butelį ir tėvąmotiną pripjautų; nors jis našlaitis - nei tėvo, nei motinos; bet pamotę - tikrai...

Jis radiją pergalingai išsinešė... Tyla, ryškinant miesto, apimto šventinės psichozės, gaudesį ir mano nebyli, pralaimėtojo pagieža išvarė lauk Rožę... Girdėjau šianakt būsiant kaukių baliui kokioj tai sporto salėje. Iššlubavau į gatveles pilnas besistumdančių ir besigrūdančių sužinoti kur...

Ryte vaikas jau važiuoja greitosios pagalbos mašina į Klinikas. Chirurgas negali tiksliai nustatyti, kas nutiko kelio sąnariui. Ir jis neturi ko papasakoti kaip visa atsitiko - tepasako gavęs spyrį prieš savaitę į kelią. Mena tik, kad labai sunku ir šalta yra šliaužti iki namų durų. Peršvietęs nerada lužių, "tai arba meniskas, arba raiščiai trūko", - į gipsą. Jau gulėdamas sugipsuota koja paskutinę metų dieną ir skaitiniais vydamas šalin vienatvės jausmą, klyne randa vabzdžių. Ir tai jį ima intriguoti! Jis - kupinas ryžto... Kam? "Ką nors keisti? Ką? Kuo?"... Žygdarbiais! "Bergždžia!"... Taip mintydamas teištverė šešias dienas, kurias, bėgdamas nuo įkyrios tuštumos, skyria laiško kurpimui savo draugui, užsibuvusiam Nyderlanduose, - kai žmogus toli, jo nematai ir jis tau su savais priekaištais bei užgaidom nesibraižo prieš akis, o bendravimą su juo atstoja tik abstrakcija - popieriaus lapas bei rašiklis, kodėl jo nemylėti?:

"Mkl, sutikau Naujus Metus klebančiu nosikauliu, mėlyne - "ifigenija" po dešine, sugipsuota koja nuo čiurnos iki kirkšnies ir su giliųjų vandenių krabiukais klyne. Jau veža eglutes traktorių priekabom iš kiemų, viena - po langu vegetuojančios obels vainike, atrodo, visą amžinybę, tik pro vasaros žalumą nematoma, kyburiuoja kaip ir pernai, ir užpernai, nuo neatmenamų laikų, kaimynų iš antro aukšto išmesta, o mėto jie viską: kataruoja čia ir bambukiniai meškerykočiai su valu, naktinių marškinių skutai, kybo ir jų - o ir mano - nakties ramybė; naktim negali užmigti nuo bildesio, riksmų ir gal ne tiek nuo jų keliamo triukšmo, kiek nuo graužaties patrankų griausmo, nes vėl paslydai, ir vėl drebi dėl pamirštų skenduoliškų klejonių, neatsimeni, kur palikai sąnario sveikatą, gal grumdamsis su baro musėm dėl tos ilgakojės plaštakės, apdovanojusios meilės gelmių krabukais, ar nepasidalinai pranašumo aureole degtinės skenduolių šutvėje; ar šiaip slystelėjai gatvėje ar šokiuose, ar prie išspirt nepajėgtų geidžiamosios durų; - apsimelavai vis kitaip, prisidarei rūpesčių, kurie iš toli (sveikatos) neatrodė tokie sudėtingi. Ir ta ramybė gulint lovoje - visai ne ramybė, o "ašpatsnežinukas". Ir vakar - priešaušrio namai nuščiuvo paštininkui kuičiantis prie paštui skirtos skylės duryse (chruščioviškas palikimas - pošta - brangus prisiminimas) skersvėjams palaikyti spėriai pelyjančiose blokinėse sąrangose, - laikraščių neprenumeruojam, šventinių atvirukų laikas praėjęs, - nejau vėl kvietimas į kokius valdiškus namus... bet ne, duslus plekštelėjimas nuramina; pažymos turi tokį specbruožą - yra lengvos ir nusileidžia ant grindų sklęsdamos, taip lengvai - čiūžt; aišku - tai laiškas. Bet ne, motina nerimsta, keliasi, bėgioja po kambarius, meta jį adresatui - išblaško saldų snūduri, sako: "kelkis - važiuoti laikas". Ateina laikas, ir mali telefonu nuo devynių lig devynių, gaudai skolininkus ar idėjos bendražygius, idėjos, kuri seniai išsivedėjo, išsidvėsė, palikdama iš menamų bendražygių (krūvoj saugiau) tik alkanų

šunų rują su kraujuojančiom žaizdom - pretenzijom į greitą "sėkmęšlovęgerovę", kad ir nedidelį jos kąsnelį, kurį, žiūrėk, gali atstoti gerklė to, kuriam išsprūs pašaipus daiktavardis..."

Po švenčių - manijakinių poros savaičių gertynių, - alkoholinės depresijos varžtai. Vanduo plakamas mikseryje. Čia ir dabar. Ar neurotinės gyvensenos modelis - nukrypimas? Amerikoje niekas, kas jaučiasi kitoks - filmų nestato, o eina pas psichiatrą. Zanussi. *Veiksmo poezija?*

"Bet girtuokliams nebus dangaus karalystės." (Iš nuogirdų.) Nuogirdų kartuvės. Poezija ar negalia?.. vienam - negalia, kitam - prielaida skleistis.

Rutina - pasijusti reikšmingu, kad naujam šuoliui į balą sukauptum daugiau jėgų. *Gryna kvailystė atstato jėgas.* Adrenalinai.

Būsimas vienuolis - dar pasaulietis, besilaikantis ištikimybės šv. Mergelės įžadų, duotų pačiam sau, prisipažįsta savo pasirinkimo avantiūriškumą. Sakosi bijąs gyvenimo daugiaspalviškumo.

Žmogus, laikantis save intelektualiu, gatvėje besigiria dulkinę savo kolegų žmonas. Akivaizdus pranašumas. *Brave Junge immer brav.*

"Tiktai smurtas gali padaryti galą žmonių brutalumui" J.G.

N.: apie svaigulį, kaip apie būtiną fiziologinę priežastį meno kūriniai gimti.

Balerina išsuktom kojoms - jų profesinė patologija, o gal visai ne balerina, nors ir išsitempusi kaip styga, gandro žingsniais per balas, lyg tikrai tos kojos be sąnarių, - iškart patraukė mano dėmesį. Prieš tai ganiau akis po pasklidusį. Nėries nešamą išą, antį, belaviruojančią tarp lyčių. Ką ji čia veikia? Dažnai ją galėjai pamatyti komiškai, o kartu išdidžiai, su liūdesiu pasitempus, vedžiojančią rusų veislės perkarusį kurtą, taip išryškinantį jos nosies ir taip taisyklingai išlenktą stuburo liniją. Tos dvejulės nebuvo galima nepastebėti, formų grakštumas ir taisyklingumas dvelkė santūriai tragizmu. Bijodama paslysti, taip atsargiai, kad pagautas smalsumo išsitraukiau akinius iš mašnelės, - "gal skandintis eina mergina?" - pagalvojau. Apmaudu - nesimesi į ledinį vandenį gipsu apkaustyta koja. Nuo laiptelių - tiesiai prie

vandens, ant pačio krantinės krašto, lenkiasi - ners!.. ne - iškratė kažką, turbūt lesalą antims; bet tų ančių - viena ir ta ne lesintojų laukia - grumiasi su ižo lytim prieš srovę ir gan toli nuo "lesyklos". Ta perdėta gamtos tvarinių globa, ryžkiai, - artimųjų sąskaita. Gal ji jų ir neturi. Tos siurrealistiškai graudžios šunūkačių ėdalo reklamos - taiklus gamintojų šūvis į vienišų žmonių pinigines. Ir šlapią atidrėkusio sausio rytą vienatvės skandinimo sapnas abejotinių draugijų ir dar labiau abejotinos kokybės svaigalų baloj - tirpsta prieš šią, nors ir lydimą pašaipų, santūrią kančios šviesą.

Rytas pas dantistą. Pokalbis - monologas mano burna užimta - gera proga sublizgėti, - apie meno dedaiktizaciją - erdvės kūrimą simboliui reikštis. □domu, ar visom pra□iodytioms □iaunoms jis randa po tem□? "Yra toks vokietis savo darbuose naudojantis abortų liekanas"...

Jau kelintą vakarą vis kamuoja mintys apie kaimyną. Zukeris. Esybė, kurios, rodos, taip nekenčiu, kad po eilinio susikirtimo kuriu niekšingo keršto planus, esybė, kuri neįspraudžiama į jokių vertinimo rėmus ir skales. Dabar jis glamžosi už sienos su išverstaake Aurora apsuptas paauglių, neurastenikų, epileptikų, pederastų, prasigėrusių vienišų motinų; kurių, šypsenu ir keiksmų apnuoginančius dantis, baltas aprangos detales ir tam tyčia, pačio Zukerio, suplėšytas popieriaus skiauteles - "snaiges", - tamsoje išryškina tvieskianti ultravioletinė lempa. Atėjęs Tomazas, atsiėmė tą kvarcą, Zukeris - nuliūdęs, gailisi brangaus žaisliuko. Visą naktį nemiegojęs, ryte sumigusius svečius ir kaimynus erzina garsiai paleista muzika, butelių daužymu ir perdėtai uoliu - jis taip moka - pakampių šlavimu, lydimu erzulį išduodančiu švilpavimu. Galų gale, popiet, neliuka vienas, prie administratoriaus komandos patalan įsijungia ir pagarbinta tarp kitų, Aurora. Pederastą, aišku, išmetė gerai apkūlęs, jo krepšį išmesdamas per langą - mat, anas turėjo savų sumetimų, kurie kertasi su šeimininko lytine pakraipa ir noru būti reikšmingu savo kompanijoje. Kmitas suirzęs, bežiūrėdamas į žmonos glamones su kitu, gauna smūgį į krūtinę, verčiantį jį lovon - mat šeimininko "čia niekas *nachuij* dar nesiuntė"...

Po dienos jau pasakoja - pasakoja, nukabinęs pagyvenusią moterišką bare. Ryte, jai jau išėjus į darbą, susirinkęs jos auksą. Gatvėj vaišina visus dosniai alumi, degtine. Tik skundėsi tajai per garsiai rėkus... O ir Auroros papai per dideli...- bet širdis dosni, dienai - 100 Lt.

Husaras atsikelia su guzu ir ištinusiais krumpliais niekaip neatsimindamas, kaip pametė galvelę. Puola į liūdesį, - už stikliuko!..

dar jūreiviam į dūdas, ir taip kas vakarą, nuo prielaukos iki prielaukos, vis kur vėliau uždaroma kasa...

Prieš jai ateinant dirbau darbo knygoje GB projektui - ir vėl nėr apie ką kalbėti, nes nebenoriu po savaitės skendimo nardyti *tuda siuda*, o ir pinigų nėra, ir kortuoti banalu, dar kaip reikiant neiškilus iš nugrimzdimo į tą begėdišką pastangą savo chaosą apiforminti kaip meno kūrinį. Nelauktas svečias, juvelyras Sidabras visai sutrikdo. Gėdinuosi savo sutrikimo. Vėl vienas. Avižinė košė, arbata, radijas ir sujauktos mintys.

Pastovus prarajos, tuštumos santykiuose išgyvenimas, kurių teužpildo barų lankymas.

Gatvė - žvilgsnių mėsmalė, veidų išraiškos - lyg kažką jiems būtum skolingas.

Laukiau ateinant jos. Ji neatėjo. Pagavau save pavyduliuojant, ir tai dar labiau nuliūdino - prisirišau ir bus trauma, kai jai atsibosiu. Metus laiko bėgiojo paskui, kol prisirišau, dabar to pasąmoningai reikalauja iš manęs. Dviejų žmonių santykiai - tai mūsų laukas, ar tai būtų profesinis, ar bičiulystės, ar meilės ryšys.

"Mano gyvenimas neturėjo etinio pagrindo. Todėl praėjo beprasmiškai."

M.Scheller "Aus dem Tagebuch"

Miestas ištuštėjęs - "tautos" šventė. Paštai, kaip ir kioskai, - nedirba. Tik centrinis sveikinimus siunčiantiems atlapojęs savo duris, kur priešangyje prisėdę paralitikų, prašančių išmaldos, balsu apeliuojantys į jų nelaimes, į Dievą, prastą valdžią, tautinį atgimimą, sunkią ekonominę-socialinę padėtį, susvetimėjimą ir kitus dalykus, lygiai taip gražiai smirdančius, kaip ir mano drabužiai. Laiškas per sunkus, ką teturiu - lito - neužtenka, Faliokas primestų, bet jau ant kolekcionuojamų pašto ženklų užsidėjo stampus, bet merginos sukalbamos. Žavi paštininkė uždeda "apmokėta" štapą, - su ja filatelistai koketuoja nelabai padoriais pasiūlymais, žiū - čia jų visa gauja, perka tik ką pasirodžiusius naujus ženklus, jų vyresnysis kolega po sumišimo, kad neturi pinigų, kviečia išgerti alaus. Sėdim "Ledainėje". Abuojos šnekos. Prisimenu paauglystėj rinktas *markes* - išmainiau į dviratį ir fotoaparata. Sako, esą "dabar už jas su Mao Dzedunu - mašiną galėtum

nusipirkti"... Linkiu geros dienos. Ši data prieš dešimt ir daugiau metų jaudindavo, gatvės būdavo pilnos milicijos - apsidraudimui nuo galimų netikėtų tautinės savimonės proveržių, vaikai būdavo auklėjami tautiškumo davasioje - nei vienas giminės balius neapseidavo be antisovietinių šlagerių. Po 1989 - 91 metų euforijos tautinio indetiteto siekimas palaipsniui virto nacionaliniu nihilizmu. Bendros neapykantos monolitas dirbtinių žandikaulių monstro režimui, kaip visų - *laisvės*, asmeninių, socialinių-ekonominių, religinių ir stichinių, kultūrinių ir ekologinių - subyrėjo, palikdamas visus su neviltim ir savo problemom, nekuriem dar didesnėm atėjusios rinkos akivaizdoj. Mitingas, pro kurį pranėriau eidamas pas Zukerį, greičiau priminė religinės sektos susibūrimą, - *megztosios* beretės ir savanoriai, laisvalygiečiai-terleckininkai, tautininkai ir ateitininkai, nekaltosios šv. mergelės garbintojai ir sausio-13 medalininkai... Dauguma pamiršo tas skerdynes (į Sarajevo filmų festivalį susirinko vos saujelė žiūrovų). Sektos lyderio balsas skambėjo kaip iš muziejinio įrašo... Zukeris iššveitęs langus, laukia atsitiktinių svečių. Tikėjaisi ten sutikti Rūtą - tuščia, o ir administratorius be nuotaikos, užsiraukęs. Tylėdami išsiverdam sriubos iš visokių produktų likučių, jam laikas - nieko nesulaukęs - važiuoja pas merginą. Išėjau vėl į miestą, Gedimino aikštė dabar jau pilna - lyg stebuklo laukiančių žmonių. Solidūs, per tą vietą, kur pilvas karininkai su vaikais ir žmonomis, lyg kas žadėtų veltui saldinių - aplink oratoriams pakyloms nematyti - sukasi visi be tikslo. Kylant į viršų driogsteli,.. štai tau ir stebuklas - fejerverko spalvom nusidažo drėgmės prisodrinta padangė. "Žibutėj" seni kandžiai ir jauni studentai vaišina alumi, traukia pirmyn atgal voros nuobodžiaujančių, išgerti ieškančių, įvairaus plauko šutvės, vienas *sponsorius* jau prašo palaikyti jo *chebrą* "jeigu ką", siūlo degtinės, einu - esą parūkyti, bėgu į miestą toliau nuo įtampos ir erzulio. "Lange", tik įėjus pro duris, stveria kažkas, atsisuku - ta nepakartojama Rožės šypsena. Su ja čia ir Laukinė Širdis, kviečia eiti į vidų, šypsniu vilioja... Žadu užsukti. Einu atgal į šurmulį, degu viltim pasiskolinti pinigų. Pakeliui į gatvelę sutinku sėbrą iš Zukerio *studijos* lankytojų, tas blaškosi - ieško degtinės, po pigiąją perku jam *džeko*, siūlau pirkti laikrodį, tas, kaip ir susigėdęs, atlenkia 10 Lt, siūlo dar truktelėti skiesto spirito, ne - skubu, neriوسي iš kailio ne tiek nuo pačio banknoto, kiek nuo kylančių iliuzijų būsimam vakarėly. Bombonešis, muzikinio kabako durininkas, pernelyg taktiškas - gražina 4 Lt, mat pavėlavęs, einu į salę, ieškau žvilgsniu, o karšta kaip pirty - akiniai nenustoja rasoti bevalant ir trečia kart, einu pasikabinti palto į rubinę, perku alaus, salė prisigrūdusi lyg mėsmalėj mėsos gabalų su cibuliais - prakaito tvaiku. Daili brunetė prasilenkiant lenda bučiniui, nepaleidžia, šokio ritmu vilioja, sukiniu išsisuku, štai ir ji, prie scenos gurkšnoja alų, be įžangų čiumpu šokiui,

muzika kaip tik - nėra ir ko varžytis, pati kvietė šėlsman, įsijungia ir Laukinė Širdis - plakamės šlaunimis, tuoj atsiranda, kad ir sausakimšoj salėje, laisvo ploto ratas aplink, susižavėjimo ir pavydo badantys žvilgsniai. Alaus nereikia, bosistas sėdėjęs su jomis širsta, beeinant parūkyti prišoka viena mergina, sako, kad jos draugė norėtų su tavim susitikti, atsakau, esąs čia persona *non grata*, tik šiandien administratorius padaręs išimtį, - "perduok labų dienų, gal susitiksim per klaidą". Po devintu prakaitu, kai baigėsi vakarėlis, džiaugiamės, jos palauks lauke kol įsinersiu į savo lukštus. Jau pradėjęs gimdyti savo svajonių pilis, išėjęs laukan jų neberandu. Tom Waits: "šiltas alus, šalta moteris" - ir toliau taip *dainuoti* gyvenimą. (apie 800 žodžių).

Tokią kontrolierę mačiau pirmą kartą. Užteko vien žvilgtelti į moters veidą, pasakiusios "paruoškite bilietus", kad greičiau nei suvokimas, veidas pasidabino šypsniu - geriausia gynyba prieš šią moterį. Ta tiksliai mane apibūdino mano bendrakeleiviui, paėmė iš jo 20 ct ir įbruko absoliučiai laimingą bilietą. Retkarčiais malonu važiuoti viešuoju transportu.

Absoliučiai laimingas bilietas,- skaičių suma = "7".

Tikėjimas - lyg luotas šitoj beprasmybės baloj.

Sunkus kelias (įkalnė - 20%) namo. Pastanga vainikuota - sužvarbusia dešine kišenėj iš daugelio išsirenkų durų raktą.

Seniai tokios žiemos nebuvo - jau antras mėnuo be atlydžio. Bet nematyti gatvėse slidininkų. Nematyti ir lesyklėlių, nors už langų pilna sparnuočių. Rinkos atnešta depresija.

Neinu į *FLUXUS* atidarymą. Su Dariumi lošiam *tūkstantį*. Valgom *triufelius*. Geriam arbatą. Žiūrim televizorių. Paskui suvalgom jo atneštus žuvies konservus. Paskui jis nubėga priduoti knygų. Gauna 3 Lt. Lošiam toliau kortomis. Tūkstantį. Paskui einam pirkti alaus. 2 butelius "Senujų Trakų". 15%. Suvalgom jo atsineštus mėsos konservus. Lošiam. *Triufeliai* - macnūs. Man nekrenta korta. Šuliaruoju. Savo šuleravimą dangstau kanapės kvaitulio sukeltais juokeliais. Kortos atsibosta. Sėdim prieš TV ekraną kiekvienas su savo problemom. Išsiverdam bulvių, prie jų suvalgom jo atsineštą silkę su daržovėmis. Greit vidurnaktis. Lieku vienas. Galvoju apie *kitaminą*...

Gavau šiokią tokią užsakymą - nutapyti šokantį prezidentą iš žurnalinių iškarpu koležo. Kitądien bandau tapyti. Darbas krenta iš rankų. Laukiu Rūtos. kažkas pabarškina į duris. Tykiai paklausiu kas. Moteris iš elektros tinklų nori patikrinti skaitliuką. Jo korpusas pas mane sudaužytas ir į diskelį įkišta šakutė. Vagiu elektros energiją. Suinkščiu plonindamas užkimusį balsą, neva nieko nėra namie, - lai ateina rytoj iš ryto. Moteriškė, mano paplonito liežuvio įtikinta, atlyžta... Ir būtų ko vogti tą elektros energiją,- juk viską apmokėtų užsakovas. Rūta neateina. Jau pora valandų, kai jai baigėsi darbas. Ji viena sutinka dalintis su manimi mano maniakišką depresiją. Būdamas dvidešimties, buvau apsuptas bendraminčių, kompanijoje reikalaudavau išskirtinio dėmesio savo personai. Dabar užtenka vien to, kad pakęstų užstalėje, leistųsi į kalbas, nevien iš noro pašiepti.

Pavyduliauju jos gatvėm, kavinėm, bendriem pažįstamiem, ypač kai neateina trečią dieną iš eilės, dviem valandom prabėgus nuo darbo pabaigos...

Jau gatvėj, - traukiu per kabakus, Pub'o šikane randu *kalipsolo* buteliuką! Nepasitikėdamas radinio turinio autentiškumu, riedu žemyn gatve susižebravoti centų švirksčiui. Jurgis. Jo ir klausiu ar ne jis palikęs savo džiaugsmą. Taip, tai jo - inkščia, tirpsta - "atiduok"...

Nusiperka švirksčią, už radybas duoda kūbą susistumti. Be pinigų "Prie universiteto" nėra ką veikti, lankytojai ir kelneriai nelinkę čia vaišinti, - o noriu prasiblaškyti kompanijoje pamiršti ar rasti Rūtą. Begrybaujant į "Žibutę", prasideda lavina pakaušyje, užlinguoja akyse. Visi vidiniai pojūčiai paryškina pasaulio šaltumą, banalumą, visą jo beprasmybę. Tai gniuždo. Jauti grėsmę. Racionalus, loginis, kad ir prislopintas mąstymas kužda, kad realios agresijos nėra, - tik svarbu nesuklupti, nepaslysti. Jau už stalo. Tie patys veidai. Tik injekcija (įdomu, kas tai per šūdas) išvaiko varžymąsi. kažkas siūlo stikliuką - atsisakau, prašau arbatos. Ryju neišrėktas frazes. Susipjaustau iki perštėjimo gerklę į tas replikas. Atrodytų, kam čia ir betęsti... Būti stipriu: praryti visas aštrias replikas.

"Mykoliuke" pažįstamas dizaineris su pana. Nuperka konjako."Venesuela - dėkingiausia valstybė emigravimui." Mokesčių rinkėjai žlugdo dizainerio verslą. Jis pasirižęs emigruoti. Žvalgiausi į ateinančius - jos veido. Neturiu kur dėti rankų. Kai purtau pelenus į peleninę trumpa pauzė pokalbyje - tokios jos nudaužytos. Purtysiu

pelenus ant grindų. Po stalu kaimynės kojos. "Venesuela - geriausia šalis, jeigu tektų bėgti iš Lietuvos" - jie vis tęsia tą pačią temą, kai sugrįžtu iš nugrimzdimo į injekcijos keliamą abuojumą. Einam lauk. Nelabai tikiu noru grįžti namo, - palydėsiu juos galiuką. Nedrąsiai užsuku pas save cigarečių. Rodos kaimynai žino, kad vagiu elektrą - jų sąskaita. Paskui - ta pati knaipė - tik kita moteris šalia, už kito staliuko. *Pakelti antakiai* nuperka kokteilį, kitiems nepirksianti, nes vis tikisi kažko iš manęs vieno. Bronius. Sutariam filmuoti, jis pagelbėsias už dyką. Už kito stalo, priešais *atsuktuvą* išdidiai sėdi vienišas baro lankytojas. Pagaunu save pavydįs jo santūrumo. Tikiu, kad nuoširdžiai Bronių kamuoja klausimas: "ar leisti žmogui nusižudyti, jeigu tas jau pasirūžęs pasitraukti?". Prisimenu vieną tipą, besitrynusį kartu gatvėmis ir nusižudžiusį tik iš trečioketvirto bandymo - iššoko iš trečio aukšto, pro reanimacijos kabineto langą. Nesenstantis apšvietimo asas Birulis, vis su tokia pat hipiška šukuosena, šyva barzdele ir tokiu pat nesenstančiu faneriniu lagaminėliu. Rodės paliks, tą savo brangenybę, nes susilaukė jaunutės mergaitės pastabos, o ta, paprašyta užmerkti vieną akį ir įvykdžiusi prašymą, susilaukė atsako: "razme□talas odnoglazaja". Euforijoje išsiveda *antakius*. Barmenė iškart užgesina šviesas. Bet Broniui dar parduoda *atsuktuvą*. Pasidalinam. Tomo uždegti smilkalai imituoja intymumą, jis noris pirkti paveikslą. Suderam. Šnekos apie *žolę* - paaugliškas noras pasirodyti asu tuose reikaluose. "Langas". Pakeliui Bronius gąsdina: Tomas esąs iš VRM - "būk atsargus".

Kitaminas išsivedėja, svaiginti ima alkoholis - gražiai praslydau pro beužsiveriančias svaigulio duris. Bronius sprunka. Tomas primeta 1 Lt kokteiliui. Salė tuščia - greit neriu lauk. "Rūta!". "Prie universiteto". Čia irgi jos nerandu. Prisiskambinti neina, surinkus numerį - tarškesys. Jaunasis aktorius. Kviečia alaus. Alaus bokalas. Lyg priekaištas vėlyviems lankytojams - ant stalų sukeltos kėdės. Negaliu susikoncentruoti pokalbiui. Jaučiuosi tapke, suvyniota pastatyto alaus bokalo. Naivus kolega tas mūsų jaunėlis - nėra apie ką ir papliaukšti. Išvengti nemalonios tylos padeda pokšteliai, adresuoti už gretimo stalo sėdinčiam Simui, užgriuvusiam įsimylėjėlių porelę. Šalta. Viliuosi, kad prablaškiau pasimetusį aktoriuką. Tikiu, kad po šio vakaro puls ieškoti Gambrowizciaus ar Canetti dienoraščių, - ten galima rasti stiprybės, plūstančios rinkos atneštai depresijai kęsti...

Valstyb□:

"...paimsim arklą, lyrą, knygą." *Chuij!*

Spauda, kuriai valstybė žada įvesti monopolį:

Mirė Brodskis. Vakar pasikartojau primirštą jo eilėraštį.

Viktoras Franklis. Skirtingai nuo Freudo (psichoanalizė) ir Adlerio (individualioji psichologija) teigė, kad svarbiausia motyvuojanti jėga žmogui yra prasmės ieškojimas.

3 žmogaus gyvenimo vertybės suteikiančios jam prasmę:

1. Kūryba (plačiaja prasme - tai ką tu duodi pasauliui).
2. Patyrimas (ką gauni iš pasaulio)
3. Santykis su nepakeičiamomis gyvenimo aplinkybėmis (sukelta jų įtampa man siejasi su Konfucijaus teigimu, kad kilnus žmogus pergyvena dėl vieno dalyko - kad neranda vietos šiame pasaulyje.)

"...Būti atsakingam (prieš ką?) už savuosius prasmės ieškojimus..."

Mirė Andrius Brazys. Jaunas. Pernelyg. Penki epilepsijos priepuoliai per dieną.

Rūta užsimanė gimdyti, tiksliau - nebesidaryti valymo.

Egotizmas - polinkis kalbėti apie save.

Pasibaigė cigaretės. Paskutiniu metu kaip tai sugebėdavau jom apsirūpinti, - nebuvo bėdos. Jaučiuosi kebliai - nei sėsti prie darbo, nei skaityti, o į gatvę, braižytis ieškant 2 Lt, netraukia... Pereinu Pilies, paskui prospektu, atgal - be šansų. Paskambinu broliui, nuduodamas norįs jam pagelbėti sutvarkant elektros instaliaciją Žemaitijos gatvėj. Pakviečia pas save, sėdam į *Žigulį*, pasitrankom po parduotuves, nuvažiuojam tvarkyti laidų. Jis tvarko, o aš kūrenu pečių, verduosi valgyti. Su žavesiu pasakoju šokiruojančią Zukerio socpoziciją. "Visuomenės karpa!" - atrėžia. Panašėja į tėvą. Jaučiuosi nepatogiai, tad broliškai meilei pastiprinti, užsimenu apie batus, kurie man per maži, bet jau aptrinti - mat bandžiau prasiatampyti plaktuku - nebeparduosi. Batai pas mamą, ten ir užsukam, paskui į senamiestį - susirasti seniūnijos, kokiems tai popieriam sutvarkyti. Važiuoja namo, pakeliui užmeta mane į Žemaitijos g., 2 Lt cigaretėms ir ate.

Žadėjau tapyt, o ir cigaretės jau kišenėj, bet patraukiu arbatos į knaipe. Ten Vita ir Valkata. Sugundo mane nueiti degtinės į tašką - pigiau. Galvoju : nueisias, bet vodeskos *kučiarivskąją* negerisias, o už triūsą -

mačiau Vita pinigų turi - paprašysias alaus nupirkti. Paimu dvi bonkas pas Kučiariavą. Prie "Ledainės", net nekišęs nosies eidamas pro šalį, sutiku jau zvambtelėjusį Gustį, jis su Tomu jau butelį vodkos išlaužęs. Einam. Plepam. Matau - jis įkalti alaus nori. Kviečiu į "Žibutę". Padvigubėjus burnai, prašyti, ir taip truputį nuo padvigubėjimo sugumėjusių fizionomijų, alaus nebepatogu. Plepam su Gusčiu apie Fluxus, ir intrigėles tarp kolegų - lyg devintam danguj, galiu taukšti ką tinkamas - Gustis išlaiko. Degtinę geriam tik mudu - Valkata su Vita į pokalbį neįsijungia, sėdi kaip apšalusios kurapkos. Dar pamenu, 21 val. turėjęs pasimatymą su Rūta, į jį nuėjau su Gusčiu. Toliau nieko neatsimenu...

Lyg košmaro nuotrupos ryte - Jokūbo ligoninės koridoriai, niekaip nepamenu, ko ten blaškiausi. Ligoninė tikrai - šv. Jokūbo - pamenu, kaip sunkiai lipau į Tauro kalną. Ryte - siaubingas skausmas pakaušyje ir ausy, lyg kas būtų patrigubinęs spaudimą kiauše, krešuota ausis ir žandas, kruvinos nosinės ir pagalvė. Kiekvienas vertimasis ant kito šono - trys atmosferos galvon ir akių obuolių nevaldomas šokis lyg indikatoriaus rodyklėlės virš ciferblato, vokų tikas. Nuo sumušimo pabrinkusių smegenų svaiguly ir pagirių kvaišime - *koliosiku*, visokių raminamų vaistų dozė.

Pyzdon viską! Rodos, kol negauni į galvą - gyvenimas beprasmis. Tik gavus - turi tikslą: išsilaižyti ir pasiteisinti, kad ir nors prieš patį save - juk nepradėsi žiūrėti į save kitų akimis.

Furosemid - димедрол(2) - ноотропил(3) - тетрациклин(8) - софадекс(2x4) - отинум(2) - multivit(2) - тазепам тазепам тазепам(n)

Pas mamą namuose apsieinu be radijo. Taip vakarais buvau įpratęs klausytis FM bangom transliuojamos muzikos, kad negalėdavau be jos užmigti. Dabar, nesant radijui - išsinešiau į Žemaitijos g., klausausi vakarais kaimynų vaidų, tų, kur greta, už sienos ir tų, kur viršuje baliavojimo ir bildėjimo triukšmo.

Nuobodžiavimas, barškinant raktais, spragsint pirštais, žaidžiant kortom, skaitant laikraščius, be didelės atrankos žiūrint išsinuomotas vaizdo kasetes ir TV laidas, besitampant po kabakus, geriant alų, dažniausiai iš svetimų bokalų arba džeką, duodant arba gaunant į nosį, keliant

vienoms ar vieniems susižavėjimą, kitoms ar kitiems pasibjaurėjimą, slegiant kitų nuomonei apie tave, nesitikint galimybe visa tai įprasmintis.

Lietuvių k. žodynas:

pokštas - (1) juokas, išdaiga triukas

triukas - (2) 1. vikrus, netikėtas veiksmas. Akrobatinis triukas. 2. Vikri išdaiga.

Išdaiga (1) juokas, pokštas.

TV laida:

"Didžiausias dabartinis mano noras" ar "svaja", bet realiai galinti (ne utopinė) išsipildyti.

Ne žmogus nori, - o socialinės-visuomeninės padėties užmesta *kaukė*. Kiek jėgų reiktų jai nusiplėšt?

Galiu prisiekti sapnavęs pačią esmę, lygtį, kuria galima bet kokią nežinomąją gauti žinomuoju, bet džiaugdamosis atradimo saldybe, snaudžiau toliau ir susapnavau dar visokio mėšlo, tad atsikėlęs niekaip nesugebėjau sustatyti subyrėjusios lygties schemos.

Taip mielas ekshibicionizmo aktas. Lyg netikėjimas - noras šokiruoti - kad esi. Paskui rytiniai,- intymūs vienuka - priekaištai sau, dar svoris vertintojų nuomonių, o jų žandikauliai trupina bet kokią medžiagą. Gurindamas nosis, jų polinkio vertinti neišmuši. Visi viešumoj, numylėtojų gatvėj - lyg šaldytos menkės. Galvoji smagu glebėsčiuotis, glaustyti su tokiom?! Viskas turi būti tikslinga, racionalu!

Tai taip totališka ir užkrečiama - reklamai neatsispirių ir Zaratustra!, jog viską imi nesąmoningai vertinti tikslingumo aspektu. Lyg ir neturėjau ko paklausti, paprašyti, ar imti guostis, ar linkėti - nebuvo labai artimi bičiuliai. Bet visgi iš kur tas noras pasikalbėt - greičiau kaip noras pasidalinti panašiais patyrimais (nelaimės bendrai?) ar prielankumo atidavimas panašias problemas sprendusiam adeptui?..

Tokiom tai mintim išėjau iš studentiško vakarėlio, kur visi dar save skirsto į grupes: kas tapęs prieš stojamuosius kaukoles, o kas alijošius ir puodynes. Į naktį. Tyku. Privertė sniego. Jo ir šiaip šiemet apstu - kalnai šaligatviuose. Viskas užpustyta. Balta.

Skurdas ir nuobodybė

Penktadienio rytas. Snūduriuoju tikėdamasis beldimo į duris. Sapnuodamas laukiu. Atėjęs Zukeris gal bent cigarečių atsineštų. Įsidieniojo - jis neatėjo. Skurdas - pusryčiams nei kėšnio, nei cigaretės. Kampe du buteliai nuo alaus. Su jais į kalną. Pakeliui juos iškeičiu į porą cigarečių. Užeinu į banko skyrių. Perlaidos nėra. Pas mamą kepuosi bulvių plokštainį. Kavos puodukas. Skambutis knygų kolekcionieriui - jo nėra. Pasiimu į kuprinę paveiksluką, tėvų dar pirktą Rusijoje. Paskambinu Zukeriui - tas savo globėjo pederasto užrakintas - negali išeiti. Suraukta eksperto mina - tapyta ant kartono: "Atnešk paieškojęs ką nors įdomesnio." Skambinu Gražinai - ta irgi bate, neturinti net arbatos ar kavos vaišėm. Prašo niekam neišduoti jos padėties. Siūlo nueiti į antikvariatą. Pilies gatvės savininkas suraukė nosį, kaip ir prieš tai Pylimo antikvarinė žiurkė - kartonas. "Vaivoj" Svirplys su savo išrinktąja lesbiete. Pusryčiauja. Nijolės paprašiau perleistos kavos. Užsibuvusių 5 ct už cukrų neima. Svirplys iš vakaro gėręs. Pinigus užuodę, Svirplį atakuoja Bocmanas ir Gugis. Tu jiems šūdo nemalk, nors butelys pilstuko kainuoja 4 Lt: "trūksta tik 3 Lt iki butelio" - įpilsią. Porelei dingsta apetitas, grūda silkę su bulvėmis į medinių lupų įrėmintas gerkles. Neringai: "Gal tu senienu mėgėja?" - siūlau paveiksluką. Ta gal iš padorumo, gal iš smalsumo pažiūri, bet taip ir lieka abuoja veido išraiška. Traukiu pas Mojasiejavičių. Krautuvėlė uždaryta, tarpdury sutiktas prekeiva, sakosi neturįs pinigų. Šviečia saulė, nuo stogų tirpdo sniegą. Varva varvekliai. Stoviu spindulių ir lašų glostomas. Rodos padėtis be išeities. "Žibutėj" atsiradus rižtui, kaip ir visada beviltiškais atvejais, Staselės prašau skolon cigarečių pakelio. Ta išrausta, bet duoda! Šmurkšteliu per bromą nuo tų gatvės chroniukų, begeriančių čia pat vietoj pilstuką, pas save. Bandau rašyti - beprasmiška. Čiumpu drobę, mastechiną, - tinkuodamas dažų košę nuveju šalin dirguli, sukeltą tų pašaiپیų senienu perpardavinėtojų snukių. Tas paveikslukas ne kokia jau vertybė - kruopščiai ištapyta upės ar ežero pakrantės lapija, dantytam eglino horizonte besileidžianti saulė, jos atspindys vandens raibuliavime. Ir tapytas ant pramoninio kartono - daugiausia jam 50 metų. Tačiau man tai - brangus prisiminimas. Kad nekiltų pagunda darkart nešti prekeivoms, nešu į motinos namus - lyg atkovota žygio vėliava... Mama po darbo jau grįžusi - maisto produktai ant stalo - kažkur netoli išbėgo. Užklumpa mane

bemalšinantį alkį kopūsto lapais ir duona su sviestu. Bandydamas pasiteisinti, - kebliai jaučiuosi prie jos grobio, į klausimą, kas nauja? - atsakau: "skurdas". Pasisotinęs skaitinėjau, rašioju. Paskui, iškaulinęs 10 Lt, - neva neatidėliotinam svarbiam reikalui, braukiu į naktį. Į šėlsmą. Rūtos langai šviečia, skambinau, bet susitinkti atsisakiau. Ievos, kur tikėjaisi atrasti baliuką, - tamsu. Į "Langą". Rokas sodina už stalo, pažindina su merginomis saldžiais žvilgsniais. Rokas, sentimentalus rokas, degtinė, išpūdingo biusto kekšė. Daug pažįstamų, visi gerokai kaukštelėję, lipšnūs, fotografas padovanojo nuotrauką, kur lūžęs. Įsitempimą tirpdo Roko raginimai su juo susidraugauti. Kekšę išvaro - jis padėties šeimininkas. Bare porą starkos nebeduoda. Traukiam į Užupį. Rytas, barbar Ingai į duris. Paskui Marmai, jo kaimynui, *kukriniksui* kaip Marma jį vadina - "kur taškas?". Nieko nepešus, - pas Roką - mėsos puota ir *mieganti gražuolė...*

Pro prospektą, pro naktinį kioskelį, namo. Perku cigarečių pas pažįstamą nuo Zukeryno laikų vaikina. "Buvo linksmiau, kai jūs čia gyvenot", - prisipažįsta. Troleibusu namo.

Svirplys melancholiškas, perka koldūnų ir 50 gr. - poryt jo gimtadienis - šiandien gers su bendradarbiais.

Bestovint po lašais saulės spinduliuose, gailiuosi nesusitaręs, nepasiūlęs Zukeriui užėti kortų partijai.

Kai "Ledainėj" dirba Nijolė - rojus visokio plauko valkatoms. Gugis čia jau neoficialiai įsidarbino durininku. Renka arbatpinigius iš klientų. Jo nusklebtas smilkinys ir sugurinta nosis, ūkuose skęstantis žvilgsnis gadina jiems apetitą. Nereta šeimynėlė užsukusi į vidų, tuoj nešdinasi lauk, tad ir laisvų vietų daugiau. Humanškai nusiteikęs jaunimėlis siurbia savo atsineštą degtinę. Išvakarėse, per Kaziuko mugės vakaro šnapso pirtį, vienam užplojau per nosį - nejauku šalia sėdėti, trūksta ryšio - skolinguosi vieną litą "Klaipėdos" pokui - namo. O šiandien, atidavęs "Žibutėj" skolą ir paspirgėjęs lyg ant keptuvės "Mykoliuke" prie alaus bokalo, kur sutikau sūnų su motina, įsitaisau į savo mėgstamą vietą kampe prie įėjimo. Haris su Milda, iš parduotuvės atsineštas alus, už gretimo stalo du *forsovščikai* sveriančiais žvilgsniais, įtemptom ausim. Bičiulis guodžiasi negališ sukąsti po paskutinių muštynių traumos. "Lange" puolęs vieną vokalistą - nesutarę dėl vienos paukštytės - apsaugiečio buvo išjungtas. Tauškia, šilta, jauku, kalbėt nereikia. Lankytojų paveikslas nuolat kinta - skendžiu bemintėj palaimoj...

Po to sapno, kai jos brolis mane mėsinėjo virtuviniu peiliu, jos namų prieangis, virtuvė ir tas sapnuotas peilis, kuriuo ji dabar tepa sviestą ant duonos riekės, pasidarė dar atgrasesni. Prašo pagaląsti. Įdeda į kuprinę. Namie galandu su smulkiu galastuvėliu. Įsimetu angal į kuprinės kišenėlę. Pirkiniai - fotojuostelė, rašikliai - vis į tą pačią kišenėlę. Varvekliai, sniego krūvos, balti stogai - šiomet dar nefiksavau žiemos grožio. Betraudamas juostelę susipjausčiau smilių...

Prisiminiau apsakymą, kur budelis nori paimti auką į žmonas, o ta išsigąsta numaldyti kalavijo nestipriu įrėžimu.

Nuotaika gan šauni, jaučiu - diena praeis puikiai. Svarstau, ką likimas padovanos jos išskirtinumui. Žiemos skaidrus oras pašalus, saulės spinduliai - jau šis tas. Pereinu miestelį. Troleibusu vėl į Pylimo gatvę, pro langą pamatau Vaivą, kuri, lyg pažadas numalšinti skrandžio monologą, eina skersai per gatvę. Stotelėje iššokęs bėgu, pavijęs bandau klausti... ta, netikėtai pažadinta iš savų apmąstymų, šasteli atgal, kinematografiškai suklumpa, nikteli koją. Juokas pro ašaras. Dabar turiu pretekstą ją palydėti namo - ten tikrai bus arbatos...

Skutu daržoves. Ta užsiveda apie *Rainbow* stovyklą Čekijoje. Troškinam daržoves. Ji buvusi prabėgusią vasarą, sako, "rojus žemėje", labai jai patikę. Užsidegu, "ir aš būtinai važiuosiu kitamet". Daržovių apkepas, tiesa, tą užsidegimą kartu su alkiu numalšina. Kuriu tolimesnius dienos planus...

"Mykoliukas", alus, Rūta, kava, Levka, pirmųjų meilių prisiminimai, degtinė su silke ir svogūnais, degtinė su likeriu, arbata, nostalgija, bučiniai, tamsi laiptynė, mano kambarys, TV, "Laisvoji banga", šalti patalai, komedija apie Siamo dvynius (APG), gliaudomos saulėgražos, aistros patenkinimas, ankšta lova, siaura antklodė, palaima ryte pasilikus vienam, gyvenimiškų situacijų pratęsimas sapnuose, iš po nakties primyžti puodeliai, tušti alaus buteliai, saulėgražų lukštai ant grindų, pūslė kulne nuo naujų batų, prašantys odekalonui centų, įkalnė, taupkasė, tuščia sąskaita.

Su Dariuku tampėmės po knygynus, norėdami parduoti knygas. Jis savo biblioteką jau išpardavęs - atsirinkome kelis albumus iš mano knygų. Nebuvo didelio strioko jas nešti pardavimui, - norėjosi pramogauti. Sumą gavome tikrai juokingą - Antikos portretai, Romaninė skulptūra, Ermitažo

katalogas, Peredvyžnikai, Dali albumas, Latvių tapyba, Augustinas Savickas, - tik 38Lt. Graudu.

Zukeris pardavė savo tėvo ordinus ir medalius užsitarnautus už gerą ir našų (nepolitinių) darbą tarybinėje sistemoje.

Kabakai pilni provokuojančių ir provokacijų laukiančių girtų žaliūku. Tik nusišypsok kaip nors kvailiau - lyg degtukas prie parako statinės:

- Ką?... krūtas?

- Įpilsi?

-...

- Būk!

- Duok du litus!.. nu litą!

- *Džefas* - jėga!

Brežnevinių laikų idealizavimo salelės baruose, po stalu slepiamu savo atsineštu *pilstuku* už 4 Lt ir dar giliau slepiama pagieža likimo sėbrams.

Muštinės: "Pilk į snukį kam papuola, tik išlauk tinkamos situacijos, išprovokuok barnį, būk teisuolis, kad visi paskui sakytų: *gal kiek per stipriai, bet taip - buvo už ką...*" - moko vienas iš Bocmano chebros:

- Būk! - Kelia stikliuką gėralo už 4 Lt.

Gatvėje po litą renkam sekančiam buteliui:

- Ar šioje gatvėje niekas neturi lito?.. Ar visi tokie ubagai?!

"Vaivoj" pas barmenę paimame atliekų už 37 ct užkandai. Meta iš vienos pigios knaipės - velkamės į kitą...

Kitas vakaras respektabilioje skylėj, pokalbiai tauriom temom, kol netrūksta filmas. "Išdėjai visus vakar į šuns dienas... bet man patiko - taikliai..." - pasakojo sutiktasis liūdininkas.

Pavasarejanti saulė. Balti laukai. Akina. Duodasi žvirbliai daržinėj. Nuo stogo - lašai.

Musių, gerai pakūrus pečių - kaip vasarą kaimo virtuvėj.

Skurdas, kai negali nusipirkti pavalgyti ir rūkalų, genantis į gatves ne tiek nuotykių, kiek smulkių pinigų paieškoms... Sotus kšnis už stalo, taip pat - iliuzija ramiai padirbėti prie savų sumanytų projektų. Balti laukai, užpustyti keliai. Ir dabar pusto. Tavo kojų brydę, paliktą einant atsinešti malkų, kaip mat užpusto, šunys sulindę į būdas. Lyg ir nevertėtų stebėtis abuoju, atsisėdus prie balto popieriaus lapo. Stebiuosi, kaip greit dirgulys, neleidžiantis susikaupti, keičia savo

priežastį. Dabar tai nesugebėjimas (nenoras?) pateisinti tėvo *darbštaus sūnaus* lūkesčių. Visi pavaldiniai įsitempę, belaukdami šefo. Pusto. "Atvažiuos ar neatvažiuos?" Kamuojantis klausimas. Neatlikti užduoti darbai... Ryte randu šunų sudraskytą pelėdą. "...Balta balta kur dairais..."

"Ar reikalinga mirties bausmė Lietuvoje?" Viešos nuomonės tyrimas radijo bangom. "Reikia!" atsako 9 iš 10-ties radijo klausytojų. Su įtūžiu. Laidos vedėjo pateikta soctyrimų išvada, kad mirties bausmės taikymas neatsiliepia nusikalstamumo augimui, per mažas argumentas numalšinti keršto? (kraujo) troškimą. "Siūlau karti savivaldybių aikštėse, ir dar - lai pakaba viešai."...

Thomas Merton:

"Svarbiausia yra ne matyti save, bet būti savimi.

... Su tikėjimo praradimu visiškai prarandamas ir buvimo savimi jausmas.

Kuo mažiau sugebama būti, tuo daugiau sugebama daryti.

Mes atkakliai stengiamės daryti tai, ko niekas mūsų neprašo, nes norime peršokti ir paragauti kitam skirtos sėkmės...

Jeigu sugebame abejoti savo žodžiais ir savo darbo prasme, vadinasi mūsų gyvenimas dar nėra visiškai bergždžias...

Neverta ieškoti savosios esybės matmens gyvenimiškųjų patyrimų šelsme.

Dažnai mūsų nuomonė apie save paslepia nuo mūsų pačių mūsų esybės slaptumą, nes dažniausiai savęs paties suvokimą iškreipia mūsų pasididžiavimas tuo, ką mes darome. Užsikrėtęs kitų žmonių iliuzijomis aš ir pats save imu suvokti iliuziškai.

Kuo kuklesnė mūsų nuomonė apie save ir kuklesni mūsų lūkesčiai, tuo didesnė tikimybė, kad pajėgsime atskleisti visus savo talentus.

... Tačiau didžiausia klaida yra nesiliauti stebėtis jomis (klaidomis): tarytum tikintis, kad galim būti neklystantys.

Viena iš didžiausių kliūčių, trukdanti nesavanaudiškai ir tobulai mylėti Dievą, yra savanaudiškas troškimas kuo daugiau iš viso išspausti sau naudos ar garbės, suspindėti savo ir kitų akyse. Laimė ir yra surasti tą "vienintelį reikalingą dalyką" savo gyvenime ir džiaugsmingai atsisakyti visų kitų. Nes tada, dieviškojo paradokso būdu, mes patiriame, jog su tuo vieninteliu reikalingu dalyku mes gauname ir visa kita."

Dima Kuniskis:

"... Informacinis aktyvumas - tai informacijos kaupimo ir apdorojimo procesas, sugebėjimas formuluoti ir spręsti uždavinius, veiklos

prognozavimas ir vertinimas vadovaujantis vertybių ir kriterijų sistemos pagrindu. Kontrolavimas, cenzūravimas, vertinimas yra racionalaus proto funkcijos. Jų atsisakymas tam tikromis akimirkomis ir pagyvina santykius su pasauliu, nes tai padeda atsikratyti daugelio rudiškų nuostatų, išmoktų apribojimų.

... Jei atsiranda kritiškų vertinimo elementų, tai pasirodo, kad susitapatinama sąmonės lygyje su vidiniu cenzoriumi ir stebėtojo pozicija pakeičiama į reguliuotojo poziciją.

Orientacija į savąjį "aš" nereiškia uždarumo, bėgimo nuo realybės, vidinės pusiausvyros siekimo psichinio gyvenimo nuskurdinimo kaina. Atvirkščiai - tai yra realybės suvokimo praplėtimas didėjant vidiniam ir išoriniam aktyvumui. "Aš" - tai pozicija, iš kurios žmogus gali kreiptis į pasaulį."

(Ėjimas už savęs ir virš savęs.)

"... Išėities taškas yra "aš-išgyvenimas", skatinantis keisti individo "aš-koncepcijos" struktūrą, praplečiant jo sąmoningumą įvairiose aktyvumo sferose."

Loginės darnos ir tarpkultūrinio bendradarbiavimo neišvengiama kaina yra proporcingas visuomenės ir moralinės sandermės praradimas." (Ernst Gellner)

Skaitau kovo 9 d. "Šiaurės Atėnų" numerį pro automobilio langą, lekiant žiemos peizažui. Balti laukai su bordo beržynais. Važiavimo į Vilnių entuziazmą mažina perštinti gerklė, snarglys iš nosies ir ryte, einant į šikaną, prasiskeltas maumuo.

Pralekia trys dienos ir miestas jau kelia kaktumą. Pasirodo, poros dienų užtenka, kad susitinktum visas dominančias personas.

"Išgyvenimui" atidarymas. Chrestomatiniiais pelėsiiais atsiduodanti kuratoriaus inspiracija. Dar artimų sūbrų tempimas į dienos šviesą, na dar duoklė internacionalo idėjai: "šveicariškas cukrus" su pora lesbiečių iš *Schweiz'*arijos. Parodos aptarimas "Žibutėje", grupelėm susėdus be patoso, be pasipūtimo, greta pastovių chroniukų iš gatvės...

Pas Rūtą nulūžęs, ryte atsikėlęs vienas (jai į darbą) nutirpstu nuo miglotų prisiminimų. Plaunu kruvinus skvernus. Į gatvę išblaškyti nerimą su sutiktais gandų nešiotojais. Teatro bufetas. Išvargusios bufetavos po vakarykščių teatro dienos išvakarių. Braukiu į gatvę. Tikiuosi sutikti vakarykščių eksesų bendrus. "Vaiva". Besiskeryčiojantis riežisierius

Aukselis. Tapšnojimai per nelyg stiprūs, kad pavadintum juos meiliais. Sveikinu su nuostaba:

- Pirmąkart matau tave čia.
- Aš čia pirmąkart užsukau!
- Ką, negali sumalt kavos? - bufetavai.
- Perdeges aparatas.
- Gerai! Padarykit kavos - aš jums duodu pupeles.
- A, man nereikia.
- Tai ką, kavą nedarot?!
- Darom.
- Jos bijo nevalyvų lankytojų..., - bandau įsiterpti.
- Aš jau pirkau keturis butelius...
- Taip. Keturis butelius...

Vienas prišokęs papasakoja apie praeito vakaro muštynes. Es□ Hariui sulaužiau nosį. Giliau kavinėje sėdintis Gustis su Levka suka šalin priekaištingus žvilgsnius. Jausdamas kaltę ir jų smerkimą, perku jiems po taurę vyno:

- Nesuprantu, iš kur tas mėšlas išlindo! - pasakoju apie išvyką į tėvo ūkį, guodžiuosi, kad ir pats nukentėjęs nuo draugų-pažįstamų.
- Aš suprantu tik viena, - išbambena Gustis, - emocija pagavo, reikia skirti, bandžiau skirti, bet mikliai supratau: lįsiu - bus kaip anąkart, - beviltiškas reikalas, ir tas, ir tas *toks*, taip pamaniau ir išėjau.
- Tai tokių vyrų buvo, niekas sulaikyti negalėjo?!..
- Visi trūkė buvo, - kikeną Levka, - bet trūkė, *bletj*, visiškai...
- Tai iš ko aš jam paleidau ten?
- Aš nemačiau, aš dar buvau viduj...
- Tu į kiemą jį išsitempei...
- ...kai išėjau, jis kraujuose stovėjo...
- ...sėdėjo.
- Ne, aš išėjau, jau stovėjo.
- ...Jam ten kraujas ilgai bėgo.
- ...Tokie gatavi buvo, kad paskui,- mes pas Džiovanį nuėjom, šnapso paėmėm... niekas nebegėrė. Praktiškai niekam nereikėjo...
- ...Pas mane yra šnapso butelys, jeigu norit. Aš negaliu gerti - 18.00 susitinku dėl pinigų.

Užsivedu pasakoti apie finansinius sunkumus, apie tėvo ūkį, kur žadu užsidirbti. Vaikinas prašo centų. Iš už baro melodija: "už mūsų jaunas dieneles...", "Dainuok ir šok...", - vestuvinių muzikantų popuri.

Su Levka, aišku, mes tą bonką išdažėm. Mekenantis roželės balsas : "Karbonadas", "piza", "kiaušinienėblynai", "kiaulėskojaprašau"...Pro langą matosi visi praeiviai gatvėje.

- Va, narkomanai.

- Kas?

- *Kitaminas*.

- Kokie?

- A. Jie viską varosi. Ir *džefą*.

- Kas tokie?

- Pas mus į fabriką ateidavo. Paskui šluoji - švirksčių visa krūva.

- Rimtai?

- Aš taip iš pradžių su jais *žolytę* patraukdavau, bet paskui...

- *Kitaminas*, tai čia kas? Gali priprasti?

- Skamba tik taip - *kitaminas* arba *kalipsolas*. Lietuvoj jo negamina, *chui znajet*, iš kur jį ima?

- Iš Vokietijos.

- Daug kainuoja?

- Nu, buteliukas - dvidešimt litų. Dešimt kūbų.

- Dvidešimt?

- Dvidešimt litų. Kūbas - du litai.

- Tai nedaug.

- Kojas prašom paimkit, - bufetava.

- Kūbą susileidi, tai tau po poros valandų išgaruoja. Jie, kai tarčialindavo, tai iš kart aštuonis buteliukus - kas valandėlę po du kūbus. O kai su Zukeriu bandėm biznį su narkomanais prasukti,.. atsimeni tą molį?.. jie ten *džefo* išsivirė. *Chui znajet*, iš ko jį ten verda, garina. Mačiau vieno šikną - *blet*, geltona šikna nuo adatos.

- Būtų šiek tiek ramiau aš, pavyzdžiui, ramiausiai pabandyčiau... *heroino*?.. ne šito?..

- *Heroinas* - tai aguonos. Jo 1g - 70 baksų.

- Kiek tas gramas?

- Va, *blet*, krūvelė.

- Bet jo labai nedaug reikia.

- Bet tai kaina nebloga.

- Vienintelis narkotikas prie kurio nepriprantama - tai *žolė*.

- Aš tai jei rūkau, tai be jokio saiko ir atsakomybės. Parūkau. Trūkstu.

- Laimingas tu žmogus...

- Ką?- ...Trūksti ramiai. Va, kai aš...

- Tada būna neramu.
- Blogas draugas.
- ...Geriau su manim atsargiai.
- ...Bet čia *pochuij*.
- Faina ta mūsų mažytė Lietuva.
- Mes į "Ponių laimę" nepretenduojam.
- Vakar rytas buvo - *zajabys*.
- Visi sėdi ir laukia: kada tas potvynis bus?
- Nebus!
- Jau metrą pakilo vanduo.
- Metras. Šūdas tas metras!
- Ką šūdas?!
- Man atrodo, kad šūdas. Nebus.
- Na, jei katedros aikštės neapsems, tai bus *chuinia*!
- Jeigu neužsems - tai šūdas!
- Argi čia potvynis?!
- Nors biškį, kad nebūtų galima taip jau paprastai vaikščioti į Katedrą mišių.

Sėdam Sereikiškių parko prieigose, dalinamės buteliu alaus. Ji tyli, į akis įkyriai nelenda, bet ir nesėdi kuolo prarijusi, - kraiposi santūriu gašlumu vis nepamiršdama įterpti paskutinių naujienų iš namų; o juose karšta,- mirus tėvui pykstasi paveldėtojai nepasidalindami, nepasitikėdami: "dar sesuo apgaus"; bet ir ji neleidianti savęs skriausti, - imponuoja jos, šešiolikmetės, savarankiškumas ir aiškus, be jokių iliuzijų, požiūris į daugelį šio pasaulio veiksnių; - lyg nebūtų praėjusi to griežto puritoniško auklėjimo kelio. Našlaitė, išėjusi į vakarinę mokyklą - nuotykių paieškai: "juk vidurinio mokslo atestatą galima nusipirkti...". Mergina nusipieštais antakiais - lyg sfinksas - plėšri ir apgaulinga, sidabras juosta ir dyla ant jos kaklo. Keri jos atsidavimas ir ne vien *mėsa mēson*, bet ir kaip gatvės skenduolio adjutanto vaidmeny, - dabar šaudo iš praeivių cigaretės, krato smulkius pinigus. Patinka jos reakcija į pažįstamų irzuli, džiūgauja, susilaukus negatyvaus atsako. "Ledainė", "Žibutė", Zukerio "studija", - *Sanča Pansa* geidžia glamonių. Žinodamas atsakymą, sakau: "su sąlyga, - susitark su motina"... "Aš susitariau", - jis toks ir yra, bet kauštelėjusiam spjaut į būsimus pupos mamos priekaištus ir brolio grasinimus. Pas Zukerį visos lovos užimtos, niekas su merga nepriima. Varom pas motušę, pakeliui "Skalvija", iš kino teatro sliūkinantys kinomanai - buvusi premjera - išduoda vyksiant nugėrimą. Užeinam vidun, publika apšilusį skystėja, prisigrobiame obuolių,

apelsinų, pabaigiu kelių taurių likučius, ji - nebaigto torto gabalą, iš vieno kritiko ištraukiu porą litų ir lauk. Troleibuse mintyju apie nūnai populiariausius žaidimus: *vardalaižys* ir *duok du litus*, apie pastarąjį galiu pasakyti esant velniškai azartišku, bet pirmasis žaidimas - sudaro geresnias sąlygas antrajam... Motina suirzusi - nepatinka mano *Ofelija*, bet atnešti vaisiai suminkština jos širdį. Jau mažylė užsiropštus viršun, sūpuoja kryželiu ant kaklo, pirmyn atgal, pirmyn atgal, nuo nosies atgal prie jos vaikiškų standžių papukų...

Nuspręsta! - varom į Mergiunus, pas jos giminaičius į kaimą! Ten bus naminio alaus, samanės, sočiai graužti, pirtis ir svetingas priėmimas. Ji - namo, susitiksime čia. Pakilime besiruošiant įslenka Rūta: "važiuoti negalim - kaimiečiai užsiėmę besisvečiuojančiais švedais, su kuriais bando giminiuotis." kažkas baisaus - nepabėgsi nuo ant uodegos krentančio dangaus. Siunčiu ją į parduotuvę vyno. Motinos žvilgsny nugaišę priekaištai. Grįžta tuščiom - prašė parodyti pasą, einam kartu - ištvarkę pora butelių - į miestą, į nuotykius, į gyvenimą, į tą pragarą, kuris vadinasi gatvė.

Atsibudau Žemaitijos gatvėje. Pagirios. Snaudulys su košmarais, nenoras keltis, vakarykščių išgertuvių likučiai pusryčiams. Į gatvelę, ji, bėgant metams, vis ankštesnė, lyg darytumeisi neatskiriama jos dalimi, skausmingai priaugusia prie grindinio. Prekeiviai niekučiais ir buteliautojai, aplinkinių kontorų klapčiukai ir bosai, chuliganai ir vagys, tarpuvarčių girtuokliai ir jų motinos, dirbančios indų plovėjom aplinkinėse knaipėse, studentai ir profesoriai, narkomanai ir dileriai, barmenai ir žurnalistai - visuomenės grietinėlė ir gatvės padugnės plūsta ja lyg kraujas venomis su visais šūdais pilvuose ir galvose, - pirmyn atgal, pirmyn atgal, pirmyn atgal. Besiblaškydamas sutinku Gijomą, į pasiūlymą susiveikti *kalipsolo* pažiūrėjo skeptiškai: "geriau degtinės". Iš Kolios berniuko pasiskolinam porą litų. Nusiperkam alaus, "Vaivoje" išgeriam, einam viršun, nuotaikos nėra, išsiskirstom po namusssssssssssssssssssss...

Vėl gatvė. Simas prisiplakęs prie Kolios, tas skolos nenori padidinti, atseit tyrįs problemų. Svetimkūnio savijauta, - atgal į *prieš bangas*. Sidabras su ma□□ja dukrele. Juvelyras prisipažįsta turįs aistrą botanikai, traukia per dantį - "naujasis folklorizmas!". *Žagarės* likeris, neišsakytos mintys. Susitiksime po poros valandų. "Iki". Sutinku jaunėlius, visi stiklinėm akim, medinėm šypsenom. Kieme po kūbą *kalipsolo* tuo pačiu švirkštu. Einam pas mane. Egzistencinio šalčio paastrėjimas, tuštybės akistata, tragiškos baigties nuojauta. Iš burnų pilasi infantilūs juokeliai, homoseksualinės fantazijos vos neišsilieja lauk..... kviečiu į spektaklį, pakeliui paimam išverstašlaunę ilgo liemens. Administratorė nenori įleisti. Apduję, nesivaržydami įtikinam.

Užeinam. Graudu, žiūrint į dramaturginį, režisūrinį, aktorinį bejėgiškumą. Išgaruoja kaifas. Aplodismentų provokavimas. Visų nuotaika kritusi. Pas kątai atsiranda hašišo. Parūkę leipstam juokais iš pasilikusių. Būsimų išgertuvių trauka visus verčia jų laukti dirbtinomis šypsenomis. Nugali varžymąsi, čiumpi porą taurių ir sumuštinį lėkštę, rakštini besijaučiam Sidabru. Gurkšnojame dviese, atskleidžiam susirinkusių veidmainiavimą, - juk taip retos progos būnais, kai išgerti duoda dykai. Jaunimėlis plaunasi. Vakaro kaltininkas atsiprašinėja atvirai. Režisierius Aukselis epogėjyje. Markas glaisto situaciją. Viskas greitai išgeriama. Su apšvietėjais, poetu, režisierium, juvelyru į gatvę, paimam *kučiareviškos*. Į "Langą". Direktorius apramina apsaugietį: "Visus šiuos žmones įleisk...". Išsitraukus *kučiareviškos* butelį - skandalas. Aukselis viską sutvarko, užkliudęs skvernu sudaužau taurę - vėl skandalas, vėl režisierius glaisto atmosferą.

Pažangos pažadai:

Psichologija ir žurnalistika - populiariausi humanitariniai mokslai.

Tampiausi pirmyn atgal. Šeštadienis su Rūta. Tikėjausi nusitrešti pinigųalui, vakar prisikošiau "Lange". Nemenu, kaip ji mane parvilko. Troškina. Ji zirzia. Tenka parodyti Rūtai, esą galiu apsieiti ir be jos. To užtenka jos širdžiai suminkštinti piniginių paploninimui. Ji dabar daug valgo. Saulės atokaitoj išgėriau *čekiško*. Valkata su Vaiva pardavinėja ant pagaliukų pasmeigtus, pluksnom padabintus kiaušinius. Tikėjausi įsiteikti fotoaparato spragtelėjimu, bet tie labai jau laužosi dėl trijų litų. Nors Valkata sėdėjo man ant sprando pora savaitių, - neatsega, *pyzdukas*. Pats, matot, sėdi ant metadono, ir jokio šnapso. Užeinu į "Afriką". Sėdi Simas su Levka ir Kolia. Pastarasis nenori duoti 5 litų, gal kad Mojasejevičiui skolingas 35 litus. Prekybinis solidarumas. Levka pastato 100 gr. *trijų muškietininkų*, nors noriu alaus, bet - *dovanotam arkliui...* ir iškart deda į kojas, matydamas didesnio nugėrimo grėsmę savo piniginei. Paskui su Rūta šuoliuojam namo, užsukam į "Mykoliuką". Sėdi dūra Vita, o šalia nulūžęs Elė, į šašlykų lėkštę įsidėjęs ranką. Prisėdam lyg tarpkitko, nors pretekstas bado akis. Ji klausia, ar nenoriu valgyti. Neatsisakau. Išėmus Elės ranką iš lėkštės, paduoda išpūdingu garnyru papuoštą mėsos gabalėlių vėrinį. Valgau pirštais, jaučiuosi lyg hiena prie prisproguosio liūto grobio. Pirštais pirštais lėkštės turinį, 100

gr. degtinės. Dabar imti ir išeiti - būtų visai negražu, bent prieš save patį... jį pažadinu. Nupirka butelį šampano ir po puodelį kavos visiems. Einam namo dažyti kiaušinių - rytoj pasodinsiu Rūtą gatvelėje, lai pardavinėja margučius, - užsidirbsiu velykiniam vynui, o jei biznis eis ir velykiniam kepsniui. Didysis Penktadienis. Margučiams prisirinku degintų žvakių vaško, susukto pirštais į rutuliukus... Marginimo misterija. Jaučiu aistrą - nepasotinamą aistrą - gyvenimui. *Fantaziją keliančiai žolei* taip pat, ir Rūtai, jausmą jai, taip pat nesuprantamą kaip ir visas šis *dėsnis*, vėl išlindusiam hemarajui, vėl atėjusiam pavasariui su muštynėm parke, su maudynėm kanalizacijos Vilnelėje, su vėl kylančiais spuogais ir besiveriančiom opom, su alaus gertynėmis, o ir degtinės, su vėl silpna sveikata, su žvaigždžių spiečiais akyse, su skreplių pilnais plaučiais po didesnio fizinio krūvio, su žiedų pilnais sodais, su negalia įveikti visos krūvos per atsainią žiemą prisikaupusių darbų, lyg išsekimas teiktų galimybę pasirinkti *kas būtina ir ko neatlikus nevertėtų graužtis*, su visokio plauko nevykėliais, išskiriančiais tave bet kokioje masėje, bet kokioje situacijoje, atiduodančiais pagarbą, kaip ženklą, kad esi to pačio *blogo kraujo*.

Ji jau miegojo, kai, prisiuostęs vaško garų, baigiau kiaušinių marginimą. Sakė, jeigu bus berniukas, pavadins Mykolu, jei mergaitė - Barbora, bet duosianti savo pavardę, - mat, valstybė neduos už vaiką pinigų, jei bus tėvas...

Ryte (gal per anksti atsikėliau?) - jokie šventiškumo, ir ji irzli. Pakeliu strioką, kad ne taip verdanti kiaušinius, kad ne jos tai darbas, ne jos virtuvė ir t.t. Ta susiruošia pas mamą. Sušikta nuotaika. Ji užsispyrus - eis. Patampau už plaukų - gal nuslobs rįžtas. Aš noriu minkštų kiaušinių, ji užsimano kietų, kai puodas jau nukaistas. Lupamės kiaušiučius nesusidaužę, lukštus minkštinam į stalą. Neva einanti į tualetą, trinkteli laukujom durim. Į kuprinę susidedu margučius, brėžiu į gatvę. Kabakai tušti. Įbruku kiaušinius plastikinių figūrėlių prekeivai ir pažadėjęs pusę pelno, braukiu atgal namo. Skambinu broliui. Nerodo ilgesio, o ir margučių neturiu jo mažylei. Atgal į gatvę. Sutinku Gintarą ir Simą. Geriam alų saulutės atokaitoj ant skvero suolų priešais cerkvę. Atsliūkina Haris su sese. "Nosis kaip nosis!", - abu išsiviepiam. Tądien traumpunkte sutikęs pusbrolių su šūvio iš dujinio pistoleto sužeista akim, - ginčyjosi su taksistu dėl vieno lito. Suprantama - jam gi svarbu būti smulkmeniškam, jo principai gerbtini. Maža to, - dėdę dirbtuvėse irgi rado sužalotą. Nelaiminga diena - kovo 26 - jo giminei. Ilgšio sesuo šypsosi: *gyvenimas Norvegijoje - nuostabus*. Gintaras laksto po kiekvieno

alaus gurkštelėjimo į bromą priešais. Svarstom, ar tai inkstų sveikatos, ar ligotumo požymis. Monsteris su Renu pakabinę po pagranduką. Sako, esą pavojinga gerti su jumis. Lipšniai siūlau *Faxe* bačkutę. Sponsorius pas mus paliotnas,- Renas. Į "Vaivą" - po *kipšo* kanopą. Entuziastingai! Akiniuota barzdyla pardavė tik porą margučių. Nieko - bus užkandai. Eilė prie baro moteriškos išgraibsto tuos nelemtus margučius. Po alaus - *riešutinė*. Gintaro sakiniai susideda tik iš įvardžių ir keiksmų:

- Eik tu šikt!

- ...

- Visi ne tokie, kaip mes - mes stiprūs!..

- Ponia, iškviest jam policiją.

- Ne! - geriau vieną miliciją ir pora policijų.

- Ne, ponias, nieko nebus, nekviest... ir taip išeisim.

- Mes mėgstam visus žmones!... dėstytojai!... aš tave mylėjau, aš laukiau to žmogaus, kuris man patinka... tu - vienintelis, kuris mane išgelbėjai... aš rašydavau... aš... aš skaičiau. *Tu tai išbrauksi?* Tai žiūrėkit, Puškinai!.. Tai va, *blej*. Mes buvom labai geri berniukai, nors bent aš buvau, mes buvom mokinukai, aš geras berniukas. Orus kaubojus aš, ir mane gerbė! Paduok butelį!..

Atsibudu pas save, Žemaitijos gatvėje. Fotely sėdi mūsų klasikas, *jeigu vyras kultūringas, bybys jam nereikalingas* autorius. Sėdi priešaušrio prieblandoje skestančiame mano kambarėly priešais televizoriaus šnypščiančią dėžę ir tirti. Duodu porą pledų, einu nusičiurkšti, nusiaunu ir dar užsnūstu. Sapnuoju sapnus spalvotus, paskui atsibudu, dar kartą bandau atsekti tolesnę įvykių seką po kurtinančių Gintaro monologų "Vaivos" tarpdisciplinarinių studijų akademijoje. Lyg mėčiau strėlytes Pub'e. O kas toliau? Gal "Lange" vykusius aksesus sapnavau? Klausiu klasiko, - tas irgi nieko neatmena. Pasičiupinėju veido ir plaštakų kaulus - lyg ir neskauda, o ir drabužiai nekruvini - gal viskas apsiėjo be eksešų? Klasikas nenori būti *klasiku*, sakosi, jeigu liksiaš gyvas, - nebegers.

- Bet, seni, tavo sparnuota frazė : *geriau ir gersiu!*?..

Tai taip vakarais sakąs. Pusryčiams nuskutu po morką. Morkos ir vanduo. Nėr ką rūkyti. Randu kišenėj litą ir centų. Pylimo gatvė tviska saulėje. Užsitraukiam po mėtinę cigaretę. Klasikas sakosi, dar išgersiaš dabar. Kiektai. Braukiam į Pilies gatvės universitetus. Ledainėj kaip visada - Gugis. Sako: "tuščia šiandien". "Vaivoj" sėdi pora aktoriukų ir

galva iš TV ekrano. Pasisveikinu, grėžiuosi lauk, bet...- pakviečia! Klausiu, ar nupirksią alaus, trinu rankas sulaukęs teigiamo atsakymo:

-Tada du, jei čia ne pokštas, - klasikas irgi ištroškęs.

Kol roželė pila alaus, klasikas ištuština aktoriuko bokalą. Jis vakar laimėjo velykinių margučių ruletę - 120 litų! - gali šiandien ir pavaišinti, sako:

- Mačiau tave vakar "S. K.". Viena akimirka. Atsigrežiu, - tavęs nebėr.

Galva iš televizoriaus išeina. Klasikas nenori būti *klasikau*. Truputį nejauku. Išgeriam po bokalą, paskui dar. Išsisėmus pliauškalų temoms: kūrybinis vangumas, rinkos platūs žingsniai, bėgimas į Vakarus ir etc., ištraukiama kortų kaladė. Derybos dėl pirkio, į gatvę langas lyg į scena su praeiviais, alus, aplink besisukinėjantys ubagai - šventinė nuotaika. "Если хочеш поработать - полежи, и все пройдет." *Klasiko* mesta frazė prajuokina visus. Jis vėl *klasikas*. Gugis bėgioja aplink stalą, žiūri kortas, patarinėja:

- Galėjau ir daugiau imt!

- Galėjai ir daugiau paimti!

- Galėjau... 180-šimt, ... ne, - 160-šimt.

- Galėjau aš dvi kortas imt.

- Nieks nežinojo, kad tu dvi kortas turi.

- Prasimečiau.

Gugis kaip tikras kortuotojas patikslina taisykles, reguliuoja, bando įsitrinti į kompaniją. Pinigai tirpsta. Paskutinė dešimtlitė. Gugis išlanksto banknotą, kad Darius ir Girėnas pasidaro bebrais su furaškėm. Gal stipresnio ko nors? Siunčiam Gugį į tašką, - du buteliai daugiau nei vienas.

- Šimtas.

- Šimtas dvidešimt!

- Pas.

- Šimtas trisdešimt.

- Keturiolika.

- Pas!

- Kaaaa!

- Nerodyk nerodyk!

- Užfiksuok.

- Nu, kaip aš užfiksuosiu dabar.

- Mano problema.

- Ir tu užfiksuok, kiek pas jį ten buvo.

- Suskaičiavai? Kiek?
- Gali man padėt?
- 280-šimt.
- Paimi?
- Nežinau... Bet galim surizikuot.
- Pagal mano kortas tai gali.
- Pagal mano ir gi.
- Kodėl mes apie tai garsiai kalbam?
- Išsimetei?
- A, ne.
- Mmmm. Aha.
- Ne tą metei, ne tą...
- Išardysiu porelę.
- ...Ne tą metei, ne tą. Tu tikrai ne tą metei.
- Tą... tą!
- Palauk.
- Tikrai ne tą.
- Šimtą jisai šaukė?
- Šimtą keturiasdešimt...
- Šimtą jis iššaukė. Išeis.
- Jau turi, man atrodo, šimtą.
- Jau keturiasdešimt čia.
- Turi?
- Turi turi.
- Pikų reikėjo mesti, aš būčiau paėmęs ir būčiau kozirį... aš turėjau porą.
- Porą turėjo.
- Mes turėjom abu.
- Aš turėjau piką, aš turėjau kryžių porą.
- Tau dvigubai?
- Man irgi dvigubai.
- Jo jo, tau irgi dvigubai. Kiek, *klasike*, turėjai?
- Būgnas buvo.
- Penkiasdešimt? Keturiasdešimt?
- Tai jau šimtą.
- Du aštuoniasdešimt jau.
- O aš? Aš jau paskutinis, *bletj*?
- Rizika pasiteisina.
- Jo... reikia rizikuot, tada greičiau laimi.

Įvirsta linksma kompanija su gitara. Užtraukia dainą "Nereikia karo". Viena mergiotė svilina akim, rodo atlenktą į viršų smilių. Paskui apie Romą Kalantą: "...ne ne, laisvės nėra...".Baigiam partiją, Gugis turi jau grįžti, bet jo kaip nėra, taip nėra:

- Jisai grįš?
- Dar sumetam?
- Atsibodo.
- Tai gal *durnių*.
- Aš nemoku.
- Nu, *durnius*, kur koziris, ir kur didesnė korta.
- Bet ir aš *durnius*.
- Visi mes *durniai*.
- Pabandykim.
- Kelk.
- Pervedama?
- Porom?
- Pikai!
- Taigi, pervedamą irgi galima porom.
- Ne ne ne.
- Kas dabar bus?
- Šita kėdė užimta.
- *Klasike*, tau eit.
- Turi?
- Bartukas.
- Ką reikia daryt?
- Cha cha cha.
- Tai kur jisai?
- Turėtų grįžti. Nepabėgs - bijo į galvą gauti.
- Aš tai asmeniškai neduosiu į galvą, nas aš jo niekada nesutiksiu.
- Kur jis dingio?
- Jam reikėjo gal pinigų?
- O tu jį pažįsti?
- Nu, kaip... palauk! *Chuinia*.
- Ne *chuinia*, bet tai *chuinia* tame, kad neturim dabar ką veikti.
- Ateis! Aš tikiu.
- Jei neateis, tai nepyksim.
- Geriau eidamas gatve būčiau vaikui padavęs...
- Geriau būtume keturias alaus paėmę.

- Jam vienam atsirūgs už keturis!
 - Ne! Žmonės taip nedaro!
 - Aš nebežaisiu.
 - Pasėdėkit, aš nueisiu iki Kolių pasiskolinti 10 litų.
 - Kur Kolia gyvena?
 - Pardavinėja, pasėdėkit.
 - Tu, tai jau nedink, tikrai!
 - Aš einu pamyžt! 15 valandų 40 minučių, einu pamyžt!
- Skamba rusiškas bardas.
- Pradžioj buvo gerai, paskui - nulievinai.
- Girtas rusiškas bardas.
- Aš ateinu čia tikrai retkarčiais.
 - Aš tai jo nematau. Šiaip ar taip, mes pinigų nebeturime.
 - Aš jį matau, bet čia ateinu tikrai retkarčiais.
 - Džoni, leisi man praeiti?..
 - Galėtume dar pratęsti...
 - Ne! Tai yra taisyklės. Aš vertinu pagal save, aš niekad nedingstu, kai man duoda pinigų.
 - Ne! Tai ir aš, kai man duodama pinigų, žinau, kad aš... per galvą persiversčiau, bet grįžčiau.
 - Ne, gal paprasčiausiai negavo - nuėjo į kitą tašką.
 - 15 valandų 45-ies - jo dar nėra.
 - Jam dviejų butelių užteks visai dienai.
 - Nieko jam čia nebus.
 - Kas toliau?
 - Pusvalandį galėjom visa tai pratęsti.
 - Ne! Supranti, jo pozicija... psichologiškai... Jisai žino, - aš praeinu pro čia kasdien... po du kartus... aš jį galiu... sutrėkšt į kanalizaciją! Bet kodėl jis dabar taip padarė, aš nesuprantu!
 - Pochui ta vėdė! Iš principo yra blogai.
 - Geriau jau močiutei atiduot valkataujančiais.
 - Du buteliai!
 - Ateis po valandos, sakys: "aš buvau!" Kur jis dingė?!
 - Ne. Palaukit, aš tuoj ateisiu...
 - Ateis po valandos, sakys: "kur jūs buvot?"
 - Dabar mes laisvi.
 - Tie gatvės prekeivės yra gudrūs. Aš tiems atiduodu skolas. Bet stogas yra toks, ir jie iki tam tikros sumos dydžio skolina..

- Kur visi eina?
- Ten pat.
- Man visiškai nemalonu.
- Reikia pamiršt.
-Planų aš nesugalvojau.
-Ей, может 10 литов имеешь одолжить?
-...
-Tikrai šiandien uždaryti?
-...
-Nu, klasike! Einam į "Suokalbį".
-Nedirba - nedarbo diena.
-Marijanai! Ar Kučeriava pardavinėja?..
-Man *pochuij*...
-Eik iš čia!
-Žinot, kiek jam metų? 32.
-Dabar einam, reikia suplanuoti, į kurią pusę einam ir kaip eiti.
-Važiuoji?..
-Aš į tą pusę nenoriu eit.
-Palaukiam!
-Gintarai! - užaina vakarykštis sugerovas. - Kur vakar pasiplovei?
-Aš pasiploviau?!
-...Pasiplovei...
-Mane išvežė.
-Išvežė?!
-Šiandien ryte atsikėliau...
-Blaivykloj?
-...Tai ne!
-Tai paskolink kokį 10 litų.
-Iš ko aš tau paskolinsiu??
-O telefoną turi?
-Turiu.
-Ištrauk! Gugį matei šiandien?
-Tai ryte dar turėjau 10 litų. Atėjau čia...
-Vakar lindai muštis.
-Nesąmonė.
-Taigi, aš tave porą kartų paguldžiau.
-Nesąmonė.
-Papašyk, kad dar kartą atidarytų tualetą.

-Aš negaliu vadovaut paradui. Nebegaliu!
-Paprasyk, kad dar kartą atidarytų tualetą, - neatstoja *klasikas*.
-Ponia, atidarykit tualetą... jis geria čia daug alaus...
-Ooooo!
Atėjo Gugis.
-Tu bliat!
-Pyzdukas.
-Mes jau *pyzdiec* galvojom.
-Kučeriava gatava, durų neatidaro.
-O, *bliat!*
-Per daug gerai daro, per daug gerai daro.

-...

Kaip grįžau, nepamenu, bet telefono skambutis išvertė iš lovos. Skambino Rūta, norėjo pasakyti, kad vakar prisižiūkslinau Pub'e: "Tiktiek?!" Viso gero.

Jau sutemę. 22.00. Nebeužmiegu. Dar rodo telikas. Nieko doro. *Visgi geras pyzdukas tas Gintaras, kiti irgi. Bendrauti tik su tokiais tegali, - kiti neįdomūs. Motina išvakarėse prašė iš nuotraukos nupaišyti vieno bendradarbio šaržą, esą skurdo prispausta - neturinti už ką nupirkti dovanų. Aš šaržų nebepaišau. Po to, kai nupiešiau per Hario gimtadienį savo dirbtuvėje Rolo šaržą - įskaudinau geraširdį chuliganą. Dabar jis susitvarkęs, uždirba pinigų, išlaiko šeimą. Tikiu meile... Kaip čia užmigti? Vartausi nuo šono ant šono. Su Gugiu mus Petjka supažindino. Tada rengdavom baliukus - būdavo *p l o t a i*, kai tėvai savaitgaliui išvažiuodavo į sodus. Gintarui būdinga kiekvienam sakinyje pavartoti po įvardį "Aš". Tai neerzintų, jeigu veiksnys nebūtų būdvardžiu "nuskriaustas", jis vis į mentūrą išgėręs papuola, vis verkia, kaip jį skriaudžia, ir pinigus leidžia šykščiai, prieš tai prašosi būti sugraudentas. "Mama, aš už savo pinigus negeriu." Aš geriu už skolintus. Kas liktų atidavus skolas? Gugiu negali atstatyti nosies - laužyti nosikaulio, atseit, gali kaukolei atsiliepti, - niekam ne paslaptis, kad jos jam trūksta gabaliuko. Klasikas: "jeigu liksiu gyvas, daugiau nebegeris", - gėrė ir gers. *Viens du trys, viens du trys, - aš kareivis, tu - bybys*. Šokinėti per adatos skylutę! Nutrinta skūra - patyrimas?..*

Ačiū Dievui! Rytas su šiokia tokia prasme - turėsiu šiandien ką veikti: Gražina prašė padėti persikraustyti. Ramus, užtikrintas dėl vakaro be netikėtumų. Skambinu: "Taip, 17 val. Okey!" Vidurdienis. Nėr apetito, cigarečių taip pat - braukiu į gatvelę. Besibūriuoją aštuoniolikmečiai.

Diskusijos apie emigravimą. NewYork'c! Paris! London! "Prancūzai, ypač paryžiečiai apie imigravusius menininkus mano, jog jiems kažko trūko sėkmei namuose, kad jie atvažiuotų čia." Prisimenu vieno laikraštinio straipsnelio citatą: "Galų gale, ne taip jau pas mus *chujova* - gali Šopenhauerį skaityti, ne tik Šapokos "Lietuvos istoriją". Ir Milerį, ir Wilde'ą, ir C. Colard." Nuo svajų polėkio pakyla ir apetitas: važiuosiu pas mamą - privežė produktų iš kaimo. Mano žvirbliškos porcijos nesukels įtarimo, jog maistas liestas. Pavasario saulės spinduliai pjauna skersai chruščioviškos architektūros kiemų augmeniją... Smagu! Raugintų kopūstų sauja, duonos kriaukšlas, lašinių brizgas - puikūs pietūs. Skambinu Gražinai, sakausi, galįs padėti ir anksčiau. "Ne, 17 val." Braukausi po saulės nutviekstas miesto gatveles - pasivaikščiojimas po žvilgsnių kartuves. Pala, už ką esu nuteistas?.. Sunkvežimis jau laukia. Bet dar tuščias - nepavėlavau. Į virtuvę po gramelį tekilos. Jie laukę manęs. Igoris mėgstas tekilą. Kraunam mantą, supakuotą polietileno maišuose ir kartono dėžėse nuo šampano, vis padarydami pertraukėles prie tekilos butelio. Kraunam lovą, veidrodį raižytais rėmais, šaldytuvą, knygų lentyną, ažuolinę spintelę, spintos duris, pati spinta be durų liks, komoda "žinai, ji kainuoja 4000 USD" irgi pasiliks: "Stiklių" restoranas susidomėjęs - tikrai nupirks. Katiną Vladimirą irgi pasiimsianti - gal dar alimentų išsireikalaus iš Aukselio. O telefoną gal ir paliksianti, bet ne, juk sunku be jo pačiai bus apsieiti... Ji su katinu vairuotojo kabinoj, mes su Igoriu ir butelio likučiais - tamsioj kėbulo dėžėj. Jis tarnavęs porą metų tarybinėj armijoj. Neabejotinas pranašumas. Sustojam, vairuotojas atidaro duris. Iš pirmo aukšto sunešti daiktus - vieni niekai. Čia penktas - linksta kojos. Vairuotojas suklumpa su Gražinos veidrodžių kolekcijos nešuliu. Sudaužo pora, prasiskelia galvą. Kruvinos sevetėlės ir busimų kaimynų priešiški žvilgsniai. Liptinės aikštelės ornamentuotos žvaigždėmis. Raudoną vėliavą, buvusi *Jedinstvos* būstinė. Gražina nueina dar tekilos. Paleidžiam vairuotoją. Ilimės ant dėžių su knygomis. Jis ištraukia pirmą pasitaikiusią, atverčia atsitiktinį puslapį, cituoja: "Чтобы обрести знания, надо наблюдать. Чтобы правильно наблюдать - нужны знания..." Ir dar: "Люди смотрят на тебя, ибо судят: правильно ли ты наблюдал..." Paskutiniai nešuliai sunkiausi. Smagu po atlikto darbo išsidrėbti. Prie tekilos citrina su druska, bulvių traškučiai ir po rūkytą vištos šlaunelę. Ji labiausiai myli katiną, Igoris jam pavydulijauja. Ji sienas išklos sukabintų pirštinių ažuuru, o virtuvės sienas apmuš spintos durim, išgriaus sieną į palėpę - bus miegamasis, juk

smagu mylėtis iš kart ant dviejų lovų: plaušinio ir oro matrasų. Igoriui labiau patiktų oro lovą pakeisti vandens. Pečių baltais kokliais paliksianti - bus ienterjero puošmena... Einam kartu dar tekilos į parduotuvę "Pas Juozapą". Trumpai skustų vaikinukų, riebiais pagurkliais, spalvotais švarkais badantys žvilgsniai."Heil Hitler!" - pasisveikina Graška.

Vaisių, tekilos, Malboro, mišrainių, šampano.

Tas butelys įveikia visus: byra vaizdo mozaika.

"Ką?- čia nakvosi?!"- priekaištinga intonacija balse.

Traukiu namo.

Ryte dar randu kelias cigaretes, vangiai vartausi lovoje. Prieš cv. Velykas esu gavęs voką su kvietimu. Tonas gan valdiškas, bet inicialai žadantys nuotyki. Šiandien kauptik. Pakeliui taupkasė. Deje, sąskaita tuščia. Žemyn. Sutiktam Gusčiui užkliūna po marškiniais vilkimas skylėtas megstinis. "Taigi, madų dienos Vilniaus mieste! O kur tavo stilius?" Snobas, nuduodantis alternatyvą. *Tai* - mano stilius. Kontoros žiurkių mados epidemija, ir aprangoje ir galvosenoje. Sudie! Skubu lyg vagis į sutartą vietą ne tiesiai, užuolankom, apsidairydamas, vėluodamas. Sveika! Ne pati geriausia vieta pasimatymui. Nelabai aiški ir priežastis - lyg ir parašė "kas buvo, tas buvo", suprask - viskas baikta. Į Sereikiškių parką. Perka alaus. Į parko nuošalę, kur mažiau praeivių. Pavasarinės saulės atokaita ir pavasarinis vėjas, ištvirkimo ungnies pažadai ir svetimumo šaltis. Abipusis varžymasis ir abipusis troškimas jį nugalėti. Dar alaus. Darosi vėsu. Į užupį. Ten tikrai maža tikimybė sutikti budrių pažįstamų. Naujai atidarytas kabakas. Alaus, ji - vyno. Sušylam. Atviras mėgavimasis neištikimybe plepaluose. Einam pasimylėti pas mane. Aplinkinėm gatvėm, kiemais. Jos veidai dega, žvilgsny atviras gašlumas. Puolam iš kart kits kitam glėbin. Nenurengęs ir nenusirengęs, nusmukęs žemyn tik pėdkelnes ir kelnaites bandau paimti ją stačią. Griūvam į lovą, ji po manim parietus kojas, užsiimu labiau savim, jai malonu pati neištikimybe, nei pats aktas - toks gašlumas jaudina. Pabaigiu jai ant šlaunies. Keliamės tuoj pat - nepatogu su batais susilanksčius lovoj. Man jau norisi parūkyt ir įkalt, o ji turi darbo. Išplasnajam degančiais skruostais, šaltais žvilgsniais...

"Žibutėj" Jonas su Trumpu įpila paskutinius 50 gr. Bandau skolintis iš barmenės brolio 5 Lt, tas siūlo muštis, bando provokuoti, mat, vis

užkliūnu dėl vis besikartojančių vaidų bare. Sakau, kad esu švelnus, tik nemėgstu įžeidinėjimų ir negražaus elgesio. Jis jau girtas. Paskolina 4 Lt, trūksta dar vieno, linguojam iki "Mykoliuko". Ten fotografas Žasys, paimam pora litų ir sutariu dėl baidarės. Su Trumpu į tašką, Jonas - į "Žibutę". Jauku čia. Personalas, praradęs viltį ką nors pakeisti, užsimerkia lankytojų savivalei, jeigu per daug neišijauti - gerk savo atsineštą, rūkyk, dar ir vandens užsigėrimui duos. Jonas pasakoja istoriją, savo deportacijos iš Vokietijos istoriją. Pardavinėjo alų stadione per "Rollings Stones" koncertą, užsirovęs ant civilinės policijos:

-Kiek?

-Trys markės.

-Mes - tokie ir anokie...!

-Imkit dykai.

-Sakei, trys markės.

-Pajuokavau.

-Mes juokų nesuprantam...

Gerai, kad buvo su sūnum - nepasodino į kalėjimą, liepė per tiek ir tiek išsineždinti už sienos. Prieš išvažiuodamas dar pasiautė. Įkvepia jo pasakotas skvoterių solidarumas ir draugiškumas. Kaip jie ten siautė girti automobiliais! Kutena svajas! Atplaukia Silva su storuliu rokeriu ir Bangladešu. Jonas teiraujasi storulio, ar Silva geriausia jo draugė, priduria: "Silva - geriausia mano draugė". Kyla pavydo scena, rokeris užsimojo kėde. Su Jonu apraminu karštakošį. Geriam dviese. Trumpas nenori, Silva išsitempia draugužį, Bangladešui nepilam, o jau ir pilt nebėra ko. Indų nurinkėja varo lauk. Jonas pakviestas vakarienei, o aš - į "Mykoliuką". Baras prisigrūdęs sausakimšai, sveikinuosi su vienu, šypsauki kitiems. Svirplys su Volfu pasitempė, žvalūs, nusikabinę po mergužėlę, žinoma, - turi pinigų. Siūlau savo paslaugas - pigiau gerti namuose, nei bare. Paimam degtinės, įsijungiam televizorių, pasileidžiam visu garsu magą. Per rankas eina stikliukas ir nuotraukų albumas. Ateina Rūta. Skirstomės. Einam pas ją. Pakeliui kratausi cigaretės. Ji alkana. Dabar ji pastoviai alkana. Valgyti ir dulkintis. Jau nebesako *mylėtis*.

Taupkasėje jau laukia šimtas litų. Knygynuose Oskar Wilde "Kalėjimo išpažintis" neberadau - išpirko per keturias dienas. Besitampydamas po knygytus, neprasprukau pro Zukerio pasisveikinimą. Pasiūliau pinigų užpakalinėje kišenėje. Su Dariuku, Zukeriu į parkelį su degtine iš taško

ir sultim iš kiosko. Pasišaipymai iš draugų negalių, ciniškos autopastabos."Tai ko jis ten karksi?! - reikėjo iškart bokalu pribaugti, jeigu taip jau įžeidžiau! Dabar šaukštais po pietų mojuoja." Arba: "Galėtų ir užmušti, kad tų rytinių priekaištų išvengtum, - atsibodo!" Atsibodę ir tie santykiai su neurotikais, surakinančiais tave bendro likimo grandinėmis. Prisijungia Gintaras, prieina Simas, pašaukiam pro šalį žirgliojantį Hariį, atsineša alaus Gustis - graži kompanija! Visi susitaikę su vienas kito negaliom, nesmerkia ir nesigėdina. Pašaipos čia lyg nebylios užuojautos. Lukštenam saulėgražas; lyg į jų lukštus subyra blaivus vaizdas. Kokiu tai būdu atsiduriu pas Rūtą be pinigų ir be nuovokos kur juos išleidau...

Kitaryt - jau fobijos. Einu į miestą prisidengęs Rūtos įsikibimu į parankę. Ledainėj - Liutauras, Simas, Dariukas, Skulptūra, Bombonešis pasitinka ovacijom. Liutauras, kai įkalęs, - ytint jausmingas. Klausiu Dariuko, kaip vakar išsiskyrėm. Nepamena. Skulptūra jau pavėpęs. Bombonešis, kaip visada, pabrėžtinai bando būti sąmojingas. Skulptūra stato. Kalbamės apie "Lango" kabaką su buvusiu durininku. Pastarasis neslepia pasididžiavimo tuo, kad galėdavo nepatikusiam įspirti į užpakalį. Dabar jis ten nebevaikštąs.

Pasakoja apie naujai atsidariusį rūsį kabako nariams:

-Man ten paaiškino, kad čia tik klubo nariams, neįleido. Kol viršui neįkaliau 250 gr...

-Ir tapai klubo nariu.

-...Cha cha cha.

-Mane stebina, kodėl jūs šiandien daug apie "Langą" kalbat, - stebisi eksdurininkas.

-Dabar viskas, - "Kablys" atsirado, aš daugiau į "Langą" nebeeisiu.

-Dėl "Kablo" neskubėk vertinti.

-Nueisiu šiandien pažiūrėti... Jie ten neblogai padarė - atskirai koncertų salė, atskirai baras.

-Justiniškėse yra dar šokių salė su baru... "Maksas".

-Nuėjau pas Kubilių, sakau: "Ei, duok man pakvietimą... Supranti?.. aš, kaip klubo narys...".

-Žinai, kas "Makso" šefas? - tas, kuris "Rondo" dainavo.

-"*Tau pavasario žiedai...*"?

-Laimius!

-Kai mane "Bomba" pakvietė tą "Bombonešį" daryti... ateinu - viskas pasirašyta: *a job tvaju matj*. Sakau, chebryte, ką aš čia matau, laidą reikia

daryti dažniau, nei kartą per savaitę. Toliau - išskiriamos montažinės, montažinėje skaičiuojama valandomis! Kiek yra tų valandų,.. - bando padaryti įspūdį savo reikalo išmanymu.

-Ar tu matei bent vieną "Bombonešį"?

-Pora mačiau.

-Ką matei?

-Mačiau tavo veidą per teliką. Mačiau... Šlykščiausia laida (nepergyvenk) per Tele-3.

-Pop TV?

-...Ta tamsos ciradelė...

-...Citadelė?

-...toks vaikelis... dedede... neįtikina.

-Ką darysi! Tų muzikinių laidų dachuja yra. Jų net per daug... Na, ką? Viskas.

-Duok semkų.

-Žinok, kadangi aš ir lukštenu... tai turiu išsirinkt (iš lukštų).

-Sakė, vakar aš apsispjaudžiau tais lukštais...

-Tai gerai! Tai gerai!

-Šiandien - "Kablys".

-Šiandien reikia į "Kablį" nueiti, arba į jį nebereikia.

-Aš norečiau,- pritaria ir Rūta.

-Reikia dabar finansinį klausimą išspręsti...

-Man atrodo, ten bus vaišinama.

-Sakai? ...Ne tai kad įleis..., ta prasme, aš atsiprašau, gal nemandagiai, mane tikrai įleis, aš nežinau, kaip su jumis.

-Ne, tai aš sakau: Kubilius įves!

Liutauras susiruošė lauk, visi atsisveikina, jis atsisveikina su visais. Važiuoja į Pietų Rusiją filmuoti karo pabaigos Čečėnijoje. Prašo nepykti, kad nepastatė:

-"I love Shamil Basaev",- iščaukia.

-Chujova jam! Chujova...

-Gal dar tris po penkiasdešimt?!

-Laisvai! - sako Skulptūra, eina prie baro:

-Laisvai ir *molčija*. Tu šiandien gerai atrodai, pirmąkart matau kitokį, nei tokį...

-Kokį?

-Koks tavo reikalas?!

-...

-Juokauju juokauju...

"Radio šou", paminėdami žuvusį poetą: "Lietuvoje išgalėjo nauja sporto šaka - šokinėjimas nuo oro balionų.

"Einam į "Kablo" atidarymą - nuspręsta! Užsukam pas Rūtą užkasti ir arbatos. Pakeliui - Aguonų gatvė. Tuščia, - ta gatvė nuošaly; bet nuo Brežnevo laikų čia užsilikęs grėsmės tvyrojimas, mat, visoje *Partizankėje*, šiame gale, buvo kieta chebra. *Urla*. Sovdepinėj sistemoj be didelių išimčių kiekvienas rajonas turėjo savo urla. Zekai, chroniai, kurvos, girtuokliai ir kitokie plauko piliečiai, neslepiantys savo polinkio ignoruoti viešąją tvarką, moralę, mąstyseną ir gyvenseną. Nors visi susodinti ir kuriasi rinkos naujovės: privačios parduotuvės, kontoros ir kabakai, tačiau vėlų metą visos vitrinos uždengiamos geležinėm žaliuzi. Kablys. Manau, neblogai kabėti vietoj herbo ant į gyvą gyvenimą pasiruošusių gyventi kultūros rūmo fasado. Būgos petačiokai. Stoties bomžai ir iš Kirtimų suvažiuojantys čigonai. Nieko gera nelauk vakare. Dažna šeima, pretenduojanti nusipirkti *Жузыну*, laikydavo vilkšunį. Štai, ir dabar atropoja priešais vienas. Veidas kažkur matytas, sveikinasi rusiškai, pastodamas kelią: "Privet!" Klausia, ar išgersiu alaus. Sutinku. Einam į "Naktibalda". Tie - užsidarę. Mano šviežias bendras neatstoja - beldžia. Personalo išgertuvės, alaus neturi, bet rekomenduoja užėiti į kabaką aukščiau nuo Jochimo... Tikrai, aukščiau, stačiais laiptais, prasidariusios baro durys. Užsukam, jis jau pavėpęs, *derasikoketuoja* ar *derasiieškopriekabių* - nesuprasi. Rūta nuščiuvus, alaus ji negeria. Tas užsako pomidorų sulčių. Sėdam už stalo, paskoja apie Sašą:

-Žinai, jį ten parišo?!

-... - kinkuoju galva.

Nejauki tylą, įkyrus žvilgsnis. Nesuprasi ar skanuoja, ar priekabių ieško - to ir to kokteilis. Atitirpinėja jo fizionomijos paveikslukas, iš anksčiau - iš mokyklos, išpraustas į mokyklinę uniformą, tas pats žvilgsnis - iš padilbų, niūrus:

-Tai iš kur mes pažįstami?

-Aš mokiausi 35-oje.

-Tai mes iš tos pačios mokyklos? Taip!

-Sėdėjai!

-..., - purtau galva.

-Atrodai, kad būtum sėdėjęs... - žinai, kaip būna!

Pasakoja savo istoriją: tarnavęs Afganistano pasienį, Tadžikistane, pasikėlė praporu, grįžęs į Lietuvą paskelbus nepriklausomybę, uždirba 1700 Lt, pasistatęs namą, jaučia nuoskaudą, negavęs jokių kompensacijų už tai, kad matė mirtį, o ir su žmona prastai - nesutaria. Labai jau agresyviai reikalauja paguodos. Sakau, kad kai blogai, geriau pagalvoti, kad galėjo būti ir blogiau. Rūta jam graži - atmuštų, bet negražu, juk vienoj mokykloj mokėmės. Kviečiam į diskoteką. Pakeliui kelia užpakaliu vėją. Prie rūmų nugrybauna. Užeinam. Tuščiam hole du višybalai. Maloniai prieina su sąrašu pavardžių. Užbėgdamas klausimui teiraujuosi, ar nebūtų galima to sąrašo pratęsti, skambinu Kubiliui, tas ateinaš, prašo palaukti, įsiveržia ant kojų nepastovys mūsų palydovas, jo stovis suerzina apsaugos grybus, tie prašo nešdintis lauk, vadui davus ženklą, šokuojam į viršų. Nieko sau vakarėlis - orūs asai ir reikalingi kviestiniai per nelyg savo džiaugsmu ir rūpesčiais užsiėmę, kad lystum į akis, šeiminkai ir muzikantėliai, ir už dyką išgerti susirinkę tokie pat, kaip ir aš, dykinėtojai - nēr nē ko paprašyti alaus bokalo, tai ir trinuosi tarp durų - gal kam migruojančiam į barą ar atgal užkliūsiu. Štai ir Sidabrėlis. Einam į laiptinę sutraukti jo *canabis* derliaus prabos, prisijungia pora muzikantų. Nieko - gerklės negraužia ir kabina, - sako, duosias sėklų. Po dūmo varžymosi mažiau ir ne toks ilgesingas alaus bokalo laukimas. Tik ta Rūta - sėdi kampe, lyg koks šeiminko paliktas prie parduotuvės durų šuniukas - laukia. Mozė. Tas galėtų ir alaus pastatyti, bet , matyt, šiandien negeria - labai jau rimtas. Susikaupęs. Sakosi, tapęs tėvu, negeriaš šiandien - jis už harmoningą gyvenimą, sakosi, esąs pirmas lietuvis iš Gorkio gatvės, 100-to grupės , apvažiavęs pasaulį, ir truputį pesimistas - harmoniją galima atrasti tik su savim, o dabar Lietuvoj visai neblogai - niekas Šopenhauerio nebedraudžia skaityti, jam imponuoja, kad Šaras žada kraustytis į kaimą. Nutirpau, lyg prieš koki pareigūną, pagautas ne vietoj perėjęs gatvę, ką čia ir alaus beprašysi. Visas jų stalias apsėstas veteranų, savo laiku liberalumą propagavusių, ragus apsilaužusių, kailius susitrynusių *zanūdu*, baugu net ir prisėsti - tokia tiršta mėgavimosi aura virš stalo: "galų gale ir mūsų eilė rašyti vaisius!". Lai. Smagu dar jaustis per žaliu smirdėti šalia, o ir šventė tikrai jų. Po paskutinių akordų tempiu savo kalytę lauk, ta jau graudeno savo prieraišumu - negi išspirsi lauk vieną, o ir prisitriukšmauti per pirmą vakarą būtų nefasonas.

Bėgu susitikti su viena mergužele, žadėjusia pasiūlyti kažkokiai kontorai mano darbus - nešu nuotraukas. Vėluoja. Iš "Vaivos" išlenda ta Valkatos Ofelija: "Einam, įkalsim po 50." Pro langą matosi Ledainės durys - laikui prastumti geresnio būdo nerasi. Degtinės ir sulčių. Tikriausiai greit pradėsiu svaigintis vienas - kiekvienas statantis tau butelį alaus ar 50 gr., tartum jau užsimokėjęs, verčia tave klausytis savo bėdų, lyg į kokią šiūkšlių dėžę verčia savo nuoskaudas. Taigi: susipykusi su Valkata, nesuprantanti, kuo galėjusi ją ižvesti, nors buvo girta, neprisimenanti. "Tikriausiai - suvisam". Ieško mano akių - ausų mat neužtenka, spoksau pro langą į fasadą priešais. "Ką aš galvojęs? Galėtume gerti ir lėčiau." Keršydama už nedėmėsingumą, perka alaus Semui, arbatos kažkokiam tarčiokui... Pagaliau! Atpažįstu Irmos eiseną, paimęs dar vieną cigaretę, sprunku lauk. Padavęs nuotraukas, šaunu į viršų. "Žibutėj" Jonas, Valkata, jo draugelis chemijos išbaltinta kaukolyte ir Arūnasartūrasarkaipten su kažkokiu, matyt prakutusiu, smulkiaburžuaziniu elementu. Sako, nepavyksią man su uošviene,- pabaigė bonką man ką tik įžengus. Duoda penkis litus, varo į tašką. Knieti pasiplauti, bet viliuosi priburti prekyviui dūmų į akis: iškaulinsiu dar 5 Lt cigaretėms, ir duonos kepalui su obuoliu,- Rūta prašiusi. Taške kažkokia perekšlė aiškinasi su taškininke, kaip su degtine geriau slogą gydyti, su pipirais ar be. Jos niekaip nesutaria, erzindamos ikalti geidžiantį adeptą... Aprėkęs, vos neišmetu vištos už pakarpos lauk. Grįžęs randu gyvą diskusiją. Buvusi Akademijos pozuotoja, truputį pamišusi, giria savo šunį. Girtuokliai šaiposi ir svarsto jos pamišimo laipsnį... Neatsargi mamytė, pasodinusį savo mažylius su ledais už stalo priešais girtuoklių kupetą, ragina mažylius greičiau valgyti, neištveria - replikuoja, jaunėlis mažius dar prideda, jog tai *vieša vieta*. Tie leipsta juokais - mala į miltus mamytės orumą, ta varo lauk su ramiai pasmaližiauti nespėjusiom atžalom. Jonas pila po pilną čierką. Skuba - veš pinigingą draugelį namo taksi, aišku, tikisi jį dar ir numelžti vakariniam užėjimui į knaipę. Tas, lepinamas visuotinio prielankumo, pinigų cigaretėms nepalieka. Narkomanai svarsto, kurioj vaistinėj pigesnis *salutanas* - virs *džefą*. Einu lauk, turiu dvi cigaretes, žirnių pasimerkęs, spirgų stiklainį ir arbatžolių - pratemsiu laiką iki vakaro. Šeštadienis, gal kas išpūdingesnio vakarop išlįs... Į žygį! Štai koks tročkimas užvaldė mane. Šį pirmadienį su baidare ir meškerėm! - lyg galimybė išsprūsti iš visapusiško chaoso. Po ilgo

spaudimo telefono skambučiais Žasys galų gale pasidavė - davė valties koordinatas, lakstau po senamiestį ieškodamas mašinos pervežimui.

Baidarė jau pas mane. Susirašau sąrašą būtiniausių daiktų - užsuksiu pas Aukselį, su juo plauksiu, - pasiskirstysim, kuris už ką atsakingas. Pakeliui "Langas".

Ten kažkoks dviejų artistų atidarymas. Kaip visada - snobelių komplektas, žavios panelės, vyno ir degtinės ant staliuko.

Įsipilu degtinės. Pasirodo, - Giedrius daras naują laidą LTV, klausia, ar nepasakyčiau pora žodžių į kamerą, sako: "reiktų truputį per dantį pertraukti, - nėra ko paprašyti". Įkalu dar dvi taures degtinės, kad mintis iš burnos švariau išskristų balsu. Išvadinu autorius bejėgiais, narcizais, bet esą kirvis kotą atitiko. Mantai ir moteriškai su šuniuku, pastaroji jam matyt į akį kritus - primenu turįs jų nuotrauką - 50 Lt. Literatas nusidera iki 10 Lt - bėgu atnešti - bus už ką rytdiena pas bites nuvažiuoti į užmiestį. Sako, daug lupu, atsakau, kad iš negatyvo tik po vieną nuotrauką daras. Prišoka Giedrius: "Ką po titrais rašyti? "Dailininkas" - būsią melas, "menininkas" - arogantiška. Tai bent provokacija?" Perfrazuoju Bodelaire dendžio charakteristiką - "nespecialistas".

Aukso neradau namie - į parką. Parke irgi nesutikau - į gatvelę. Prie "Vaivos" bešokuojančius į gastronomą pastebiu Svirplį su Dieduška - derinys aiškiom intencijom. Su jais ir dar kažkuo, tarmišku akcentu - į "Vaivą". "Sveika, Jūrate, senokai nesimatėm!" Roželė, pasirodo, buvusi Havajuose atostogauti. Jai patinka mano rūpetėlis. Žadu, kad mes *ramiai ir tyliai* - duoda porą puodelių. Degtinė pas mus - "Ulonų", raitelis su ietim ant etiketės. Gedim prarastos būstinės Gedimino prospekte. Plūsta prisiminimų sentimentai. "Artuatsimeni?, artužinai?, užkamantada?". Dieduška vis pas mus užklysdavo porai trejetui dienų... Su stora pinigine. Stato ir dabar. Kviečiu pas save. Pakeliui užsukam į "Žibutę". Tuščia. Į "Mykoliuką" - tas prigužėjęs, pasklindam po salytę sveikinimams. Vieno žasino prašau cigaretės, tiesiu ranką link pakelio, tas per ją trenkia, išverčia sklidiną fužerą. Žasinas stojasi, stumdosi, roželė rėkiauja. Dieduška siūlosi užmokėti, tas spyriojasi, neatlyžta... Straksim manęsp. Sušikta nuotaika. Kalbos nesimezga. Panevėžietį su Svirpliu palieku pas save, einam su Dieduška į krautuvę. Degtinės "Ulonų", dešros šlapios, batono, limonado ir cigarečių...

Panevėžietis pila žibalą į ugnį - esą pas juos už tokius dalykus užspardo, kam aš tam žasiniui nusileidęs... Atmosfera kaista. Šnekos apie muštynes. Publikai reikia šurmulio. Einam į gatvę, raiti ant žirgų

užsitraukę kardus - lyg ulonai...į "Mykoliuką". Bedarant duris, užkliudau prie durų sėdintį (pažįstu jį iš matymo). Sueinam į vidų, pasklindam po salę. Bufetava jau spiegia - kažkas iš maniškių susikivirčio su to, sėdėjusio ant praėjimo, bendru. Išmuša karštis - rėkiu ramindamas bufetavą, bandau raminti įsikarščiavusius...

Vienas, nuvarytas nuo savo lizdelio, puola ant krūtinės, griūnu ant jo, tas įsitvėręs, nors lupu kumščiais kur papuola - nepaleidžia. Prašau saviškių išvaduoti nuo tos skruzdės. Dieduška kelis kartus *tapu tapu* jam per kiaušą - atsipalaiduoja vaikas. Įspiriu dar jam į šoną. Pasirodo kiti trys už kito stalo - geri mano pažįstami. Panevėžietis jau uždrožęs Slavikui per snukį su kėde...irgi jau guli...Kęstas bliauna lyg skerdziamas jautis - pist, jam dar per lempą... virsta stalai, dūžta indai - laikas plautis...

Pasėdim dar pas mane - lai policija išsivažinėja. Uloniška jau mane beįveikianti. Linguojam į "Langą", pakeliui filmas trūksta...

Nepamenu - buvau kolam - koks ten buvo pastatas, ir ko ten lipau į viršutinį aukštą. Lyg ir pas kažkurią merginą nakvynei. Įkišau nosį į pirmas atviras duris, kairėn nuo laiptų aikštelės. Dušas. Keli nedraugiškom fizionomijom vaikinai. Apsisukau eiti. Pavymui iššoko vienas mongoloidiškų bruožų neūžauga užsitempęs gėlėtą triko ir puolė demonstruoti savo vikrumą, taikydamasis įspirti į dantis. Baimė sumišo su įtūžiu, parverčiau sėkmingu spyriu karatistą ir, kaip pamišęs, ėmiau trypti jo galvą. Rodos ji težta. Nesiliauju. Afektui slūgstant susizgrimbu, kad bendrai gali pasigesti maudynių draugo...Tekinas bendrabučio koridorium. Randu praviras duris ir pora uždarų tambure. Šviečia elektros lemputės. Skubūs žingsniai iš ten, kur vyko grumtynės. Ieškau jungiklio. Slėptis! Nesugebėsiu suvaidinti nieko nenutuokias. Išjungiu šviesą, stoviu tamsoj. Žaliūkas su arklio uodega, surišta pakaušyje, uodžia. Kaip įbestas sustoja priešais atlasas duris. Koridoriaus apšvietimas slysta mano drabužiais. Tas atsistoja impozantiška poza. Nevilties pagautas šoku į priekį. Pavyksta išvengti smugių jo, smogiu kažkur į pilvą priplodamas jį prie sienos. Atbėga dar vienas. Pasileidžiu tuo stačiakampiu urvu, pilnu užsklęstų durų. Koridorius praplatėja į holą, priešais siena, turėtų kažkur būti antra laiptinė. Bedraskantį durų rankenas pasiveja vaikinukai, artyn nesiveržia, sustoja atokiau ir..! išsitraukę po peilių rinkinį, ima svaidyti į mane. Pirmi du metimai netaiklūs. Stveriu storą užklotą nuo pasienyje stovinčios kušetės, bandau dengtis. Dar netaiklūs keli metimai. Blaškausi. Tie, matosi, pramogauja - labai jau neprofiškai mėto savo peiliukus.. Pas tą, kur su uodega,

peiliukai ilgi, bet siaurų geležčių, pas tą kitą - plačiom skerdiko geležtėm. Nustveriu porą besivoliojančių peilių, parsiverčiu kušetę, klumpu už jos, dengiu kapa neuždengtą krūtinę. Labai jau jie vangiai peilius mėtė, neskuba, rodos, nepergyvena dėl nesėkmių... Tai visai išmuša mane iš pusiausvyros - paleidžiu peilį į juos virpančia ranka, negaliu susikaupti ir mesdamas kitą. Bemetatnt paskutinį, atskriejęs peilis įsiveria kaklan... Čiumpu tą vietą, kur jis stirkso... Jie atšlyja... Na, lyg ir kvėpuoti galiu, ir arterija tvinksi, kraujas nesisunkia, gal pralindo pro sukamąjį kaklo raumenį nieko rimto neužkabinęs?.. Traukiu lauk tą ylą. Plūsteli, tiesiog trykšteli kraujo fontanas. Kūnas ima trauktis. Atsibundu. kažkas šalia šnopuoja. Rūta. Ramu. Besivartanti snūdurio vangume, priekaištai sugražina iš sapnų į lovą. Vakar norėjęs sienas versti, kaimyną kompozitorių užmušti. "Vargšas kompozitorius - visi jį terorizuoja: ir girta motina, ir girtas brolis, ir tu." Jeigu vakar būčiau jos nepamylėjęs - tai šiandien likčiau be jos gūžtelės raktų. Klausiu, ar vakar nieks neskambinęs. "Skambino tas, nu, užsakovas...pasiuntei jį *nachuj*". Pasiunčiu ją į parduotuvę. Skambinu Svirpliui - apie vakarykštį nuotyki pusė miesto jau žino, sako, greitąją pagalbą kvietė - vienas po mūsų išsinešdinimo nesikėlęs, pakeliui į "Langą" dar kažką prilupom žiauriai, "Lange" nieko nebeprisimena nei jis, nei Diedas, jam skambinęs... "Kvepia kriminalu." Rūta ateisianti aplankyti jeigu kas. Tikrai ateisianti, sako: "reiks beibi parodyti". Ima juokas. O *atostogų* tikrai norėusi...

Braukiu į miestą. Susirasiu kompanijoną išvykai į užmiestį. Būtų geriau kompanijonę. Išsikūrentume pirtį. Volfas su kelnere iš Pub'o. Klausiu, kaip pas juos bare su muštynėm. Atseit negausu... Visas personalas ir pastovūs lankytojai žino tą nuotyki, kai Algiukas, amžiną jam atilsį, vienam kandžiui bokalu kaktą prarakino. Su Volfu užsukam į Svirplio *darbą*. Šefas pakviečia vabzdį. Svirplys nelabai depresuoja - juokiasi, buvo užėjęs į "Mykoliuką" atsiprašyti. Bufetava prigrasino, jei tik kurį pamatysianti - kvies policiją. "Žibutėj" Staselės jau nuskriaustasis klausinėjo kas mes per vieni...

Atbindzena Giolas atidavęs du paskutinius litus Zukeriui Sereikškėse. Einu į parką - su juo važiuosiu į Prūdiškes, į bityną. Dairausi, į ant suolų susispietusius, Zukerio veido. Ratais besisukanti, pakviečia jo balsas, dairausi ton pusėn... Stovi prie *pionierių* taško. "Sveikas... sveikas". Kviečiu į pirtį. "Reikia daug pinigų,"- atsako. Vangiai besutinkanti, kviečia alaus. Išgeriam po butelį, tampomės pirmyn atgal ieškodami

pinigų. Prisijungia Darius. Jis jų šiek tiek turi. Paimam pionieriškos degtinės. Prsidėdam prie metalistų. Tie irgi norėtų degtinės. Gliaudant saulėgražas ir bediskutuojant apie buschido imtynininkus, butelys pasibaigia. Vėl braižomės. Sutinku Leilą, pasiskolinu 10 litų kelionei. Žingsniuoja tapytojas. Pmiršęs jo vardą. Siūlau pirkti dažus. Duoda telefoną. Tie nukrato gatvės muzikantus - turi dar 5 Lt. Siūlau planą - einam pas mane, aš nueinu į motinos namus, paimu dažus, važiuojam į Jeruzalę, paskui - į Prūdiškes. Paimam iš *triumo* skiesto spirito už 7,50 Lt 0,7 l. Pakeliui pakabintas Saulius trina mums akis apie savo aukštas pareigas, lošiam *tūkstantį*... "Tūkstantis". Lipu į Naugarduko kalną, randu namie mamą, skambinu tpytojui: "okey, atvažiuok". Dar užkandu... Grįžtant temsta, jie dar degtinės nepabaigę, bet jau pasiilgę. Iškviečiu taksi. Į Jeruzalę! Iš Kašos durų išvirsta girtas Litovcas: "nieko neįleis!" Mane įleis, bet ir filosofas žino, kur tapyba gyvena. Prašau nuvesti. Gaunu 350 Lt ir katalogą dovanų, plus dar profesinių liaupsių, kvietimą kartu surengti parodą ir etc.. Bėgu atgal. Prašau Linos, kad leistų Kašą į pirtį, žadu jį saugoti. Jau keturiese važiuojam į Pylimo gatvę pas Sidabrėlį. Vairuotojas, pasirodo, - kaimynas. Tai bent nesėkmė - visai sodininkų kolonijai bus atraportuota...

Dabar gaila išleistų pinigų, baisu dėl galimų plepalų, ir ta pati nuobodi rutina.

"Kino pavasaris". Nepilna salė per atidarymą, tuštesnė per filmų peržiūras. Festivalio puošmena - Mathieu Kassovitzas su savo "Neapykanta" apie priemiesčių *zbrodą*.

"Nelabai jį (priemiesčių pasaulį) pažinojau, bet jis jau nuo seno - vaikinikų, su kuriais aš *tampiausi*, pasaulis. Taigi, man buvo kiek lengviau jį atkurti, nors suvokiau savo *baltas dėmes*..."

"... Jie nori patekti ant "Paris-Match" viršelio. O man į viską nuspėjaut."
"... Tačiau filmas niekad neišspręs jokių problemų, jis gali tik padėti jas suvokti. Galimybė kurti filmą yra didžiulis šansas, laimė,- kodėl turėčiau pasakoti apie asmenines problemas."

Tobulas "pavargusios visuomenės" liaupsių objektas, nebaigęs mokyklos iškart įsitrynęs į kinščių pasaulį, šnekas apie būtį per padugnių pasaulio ženklus, bet per atstumą (Carax).

Kai sau gyvenime daug leidi - nereikia kūryboje sublimuoti potraukio aštriems pojūčiams.

Skambina Rūta: "kada susitiksime?" "Neapykantoje." Prieš kino seansą pereinu per senamiestį - tuščia. Ji ateina su motina. Iš Ramunės pasiskolinu pakvietimą. Salė pustuštė. Prancūzų kultūros etaše pristato filmą atsiprašymais už grubią kino kalbą... Trijų priemiesčio vaikinukų vienos dienos istorija po *zbrodo* riaušių su policija. Vaikinukai spalvoti: juodaodis, arabas ir žydas - vakarietiškos aktualijos. Filmo stilius - eklektiškas, operatoriniuose ir režisūriniuose sprendimuose randi daug citatų (kad ir Tarantino ar Stouno), bet tema ir juodai balta juosta apjungia viską į neblogą visumą. Skysti plojimai, - vieni su ašarom, kiti - su pagieža. Kritusi nuotaika - sakau Rūtai paskambinsias, atseit einu į dirbtuvę cigarečių... Sėdžiu skverely prie "Žibutės" su būreliu chronių: Jonas, Saulius, Vita, Valkata, Tioska, Vaiva su nauju chakaliu ir isterikuojančiu sūnum - reikalauja vyresnių dėmesio. Jonas irgi įdirgęs koliojasi su buvusia žmona. Tioska visai nusiminęs - terorizuoja kitus: "ar tu kada nors būni vienas pats su savim?" Valkata su Saulium žvalūs, jų nepisa tokios provokacijos. Jonas siūlo pasimušti seiliui. Vaiva su saviškiais eina namo, pilstukas ratu greit senka. Pasilieku su Tioska, kiti - į tašką. "Ko tau trūksta?.. Pinigų?.. Ar pabūni vienas su savim?.. Žinai, kad svarbiausia susitaukti su savimi?" Nežinau, ar čia pykti, ar guosti. Jo akys lyg pamušto šuns - pavandenijusios, gaudžios. Geriausia paguoda tokiam - pašai. Siūlau išsikastruoti ir medituoti prie savo kiaušiuokų užsidarius. Tas nukrenta į savo vidų. Tylim. Laukiam. Ateina su 0,75 l bonka! Iš "Žibutės" vandens. Saulius traukia iš šiūkšliadėžių laikraščius, sodina Valkatą, ant jų sėdasi pats - ratu smagiau. Gerdami prisimenam neseną ir senesnę išgertuvių istorijas. Jonas pila gan po pilną stikliuką - greit bonka baigiasi, kandžiai traukia seną Slaidų gabalą: "Olialia", važiuos pas Vitą paklausti visu garsu. Pjaunu pas Aukselį tartis dėl žygio baidare. Prie Pub'o kažkas pašaukia vardu - jauneji narkomanai. Nori pavaišinti žole, - Dariukas jaučiasi skolingas už iškylos užmiestyje. Pasakoju apie filmą, apie "Kablo" klubą. Jie krykščia - nueisią ir į "Kablį" ir į "Neapykantą". Eičiau ir toliau pasitampyti su jais, bet paėmiau knygą su vandens turizmo maršrutais - turiu nueiti pas draugužį, išsirinkt kokį. Paskambinu - už durų šurmulyš žada linksmą kompaniją. Ir tikrai - Alksnis! pavėpęs šeimininkas ir gašlių akių kalytė. Su ilgšiu nesimatę gal trejetą metų, glėbėsčiuojamės. Muša kasiaką, leidžia ratu. Žolė tempia - ištryška juoko papliūpa, uždega ir artistus - braukiam į Pab'ą alaus. Statys jaunasis verslininkas - Alksnis. Kabake jis sutinka vaikystės draugą, Gintą su nuobodžia kompanija, sėdam prie tų

pardžių stalo. Vaikystės draugas pasakoja apie Delį. Aukštelis 1600 km aukštyje virš Delio mylėjėsi su gražia mergina. "1600 km *aukštyje* skraido tik viršgarsiniai lėktuvai! Cha!" Jis suklydęs - gal 1060 km aukštyje.

Dabar pasakoja apie Sevastopolį, Sevastopolio festivalį:

-...Už dviejų kilometrų, reiškia, bujai laivams, - režisierius.

-Ir vietinis jaunas bičas...

-Atsimeni, tas, kuris užlipo į viršų ir vos nenukrito? Tai tas narkomanas kažkoks buvo, *blet*...

-Vietinis narkomanas, sako, *blet*...

-Ten pora kilų aukštis maždaug, *blet*...

-...Iki bujų plaukė, *blet*, tikrai vietinis, sakau, davai, plaukiam, *blet*, ne, *blet*, čia yra toks reikalas...

-...Nulipo apačion per uolas...

-...Čia *pyzdiec* yra...

-...Pora kilų per uolas! Apačion!

-...Mes su juo plaukiam... pusiaukelėje jam mėšlungis sutraukė koją, ne pusiaukelėje ten, o kažkur...

-...Nu, nedaug.- 500 metrų... iki bujo. Sutraukė koją... tai aš jį dar paėmiau... paėmiau ant savęs... nuplukdžiau iki to bujo, žinai, ir reanimavau, nes ten, *blet*, sutraukė, reiškia, taip, *blet*, kad... *chui*...

-...Chi chi...*blet*,..

-...Vietinis, *blet*... che.

-...Čia vietinis *krūtas*!..

-...Vietinis *krūtas*!..

-...*Krutoj* ta prasme, kad jį susuko...

-...Jo!

Jie ten su visa trupe ėję pasivaikščioti po kalnus. Vienas aktorius pakibęs ant prarajos krašto. Laikęsis už krūmo, tas po truputi laisvino savo šaknis iš skystoko kalnų grunto. Būtų užsimušęs, bet pasigedę kolegos ištraukė. Paskui pakibusi Marija iš techninio personalo - niekaip negalėję jos iškelti. Ta kabėjo, kol draugai nesurado alpinisto. Tas, jau pusamžis, ją šiaip netaip ištraukė, uždegdamas Marijos širdį meilės liepsna, ir sako: "Смотри, старушка, как я пресидания делаю." Daro pritūpimus ant vienos kojos. Paskui duoda supratingai publikai savo eilių paskaityti. Eilės kaip eilės, tik slapyvardis keistas - Волк. Tai sukelia didžiausią susidomėjimą... Заец, pasirodo, jo pavardė...

Mergytė, svilinusi akimis, atsisveikina; mes irgi traukiam linksmesnės vietos paieškot - čia muzika groja tik iki 23.00.

Naujai atidarytas kabakas centre. Įspūdingos kainos, mažiau įspūdingi lankytojai spalvotais švarkais. "Gineso" alus ne toks jau ir skanus. Aukselis susikerta su vienu kvadratinio dėl *ne tu* kabinamų mergų. Nuotaika krenta. Važiuojam kitur. Pakeliui Alksnis užsuka į savo kontorą - paims iš buhalterijos pinigų. Taksi vairuotojas neleidžia mašinoj užsirūkyti. Kaista diskusija apie keleivio teises. Vairuotojas rodo į apdegintus sėdynių apmušalus, duoda skaityti instrukciją. Belaukdami draugelio apmyžam visus pavartės kampus. Grįžta Alksnis. Vairuotojas rado tą punktą, kur yra draudžiama rūkyti salone, dabar rėkia jis. Nuo 01.00 val. "Kably" įėjimas nemokamas. Tačiau randame publiką besiskirstančią - sekmadienis! Sekmadienį tik iki 01.00 val.! Subjursią nuotaiką einam pataisyti į stotį hot-dogais. Taksi čia pigesnis (1km - 1 Lt) ir rūkyti galima. Lekiam į Max'o pramogas. Visi mes čia pirmą kartą. Ir paskutinį! Įėjimas - 15 Lt, pigiausias alaus bokalas - 10 Lt. Lankytojai - spalvotais švarkais, mobiliais telefonais ir intelekto nesubjaurotais veidais. Šokių salė atskira - ten publika liberalesnė - jaunutės merginos, būrelis studentų. Geriam skaidraus myžaliuko spalvos alų. Nuščiuvę. Ant pakylos ardosi pora mergų dailiom kojom, bet pridengtom šiknom ir papais. Besvyruojančius lauk, apstumdo apsauga - mes nesiderinam su šiuolaikinių verslininkų standartais - ilgaplaukiai ir be spalvotų švarkų. Nyki vietelė. Su taksi į Žvėryną, pakeliui naktinė krautuvė - degtinės litrą ir dešros kilogramą. Nulūžtam tik atvažiuavę... Vaikystės draugas tik paryčiais išsinešdina, šeimininkas paleidžia garsiai "Акварюм'а": "майяться, майяться - то грешит то каётся", verčia lauk iš lovos, jam į darbą, vakarykščio polioto kaip nebūta. Režisierius ramina draugą: "išsimiegoję išeisim, durys juk užsitrenkia". Išsidrybsoję žaidžiame su kačiukais, pas Alksnio katę jų penki, sakė visus jau pažadėjęs...

Braukiam pas Gračina. Pravers neišgertas litras, kišenėj randu penkis litus - bus cigarečių. Įsitaisom kai katinai ant lovos, geriam degtinę užsikąsdami citrina. Auksas spirgina šeimininkės seksualinę vaizduotę. Ta, apšilusiu nuo dviejų pirmų taurių, įsitaiso vidury katinų. Švelnios glamonės po truputį darosi nebe tokios jau nekaltos, - išgąsdina katytę, liuokteli lauk, spirga apie laisvę ir laimę, palieka abu su stačiais. B. Brechto paskaita artistam apie stebėjimo meną: "Чтобы обрести знания, надо наблюдать. Чтобы правильно наблюдать - нужны знания..."

Prikalbinu nueiti į "Neapykantą". Šiandien ją kartos "Skalvijoje". Čia kritikai prieš seansą vaišina "Kaberne". Taurę galima pasiimti ir vidun. Vertimas gyvas (ne titrai) - bus galima žiūrėti į filmą, o ne į tekstą. "Nesvarbu kaip mes krentam, svarbu tai kas bus, kai mes nusileisim" - paskutinė juostos frazė, būtina tolesnio aptarimo. Stato kritikai. "Kaberne". Aš alpstu nuo susižavėjimo. Režisierius vertina skeptiškiau. Kritikus jaudina formalūs, o ne temos aspektai. Gražinai, aišku, reikia leptelti, jog filmas šūdas - pas mus ji originali. Klausiu kritikų, ką jie mano apie tokius dalykus, kad paskutinių režisierių inspiracijos yra priešingos dominuojančiai gyvensenai. Caraxas, Kassovitzas - nebaigęs vidurinio mokslo, kad Prancūzijoje metų laurus nuskina fatališkas emigrantas Andrejus Makinas už "Prancūzišką testamentą"... ir kad pas mus vyksta priešingi dalykai: visi skuba, jei dar neišskubėję, į dalykinių santykių frontą ir t.t. ir etc... Kritikai mano, jog liūdesio (*sorrow*) gėlės krenta į šūdą. Grimstu į pasigėrimo ramumą, trūksta filmas...

Pas Rūtą - grįžau *autopilotu*, kaip ji sako. Ją jau užkniso mano smirdančios kojos ir kiauros kišenės. Žadu pasiskolinti pinigų. Tempiamės į gatvę. Miestas - tuštutėlis. Ji šauniai pasitaisius - trumpa suknelė su žaliais ir oranžiniais ornamentais, taip limpančios prie paryžintos šveveliūros, juodas švarkelis - prie juodų pėdkelnių ir batų. Sereikiškių parko prieigose - Dariukas su Erke, vakar išlaikė egzaminus, šiandien būtų gerai išsipagirioti, sukrapšto trim buteliam alaus ir hot-dogui mano kalytei. Prisiplaka Bombonešis ir kapsi ant ausų. Rūta praeivių prašinėja centų. Erkė norėtų eiti išgerti į nuošalesnę vietą. Žadu pasiskolinti dvacatniką iš Kolios. Viršun. Bombonešis velkasi paskui. Kolia pinigų *mol* neturi, o studentai nepatiklūs - neskolina. Erkės autoritetas nepajudinamas,- išpešusi pažadą, kad gražinsiu, pasiskolina iš tų pačių studentų 10 litų. Nedaug, bet kučeriaviškas butelys, cigaretės ir sriubos lėkštė Rūtai - kaip tik. Pakeliui sutinkam Žasį, fotografas pagiringas - prisidės 50-čiai gramų, prideda ir pinigų, užteks dabar ir limonado 1,5 l užsigėrimui. Braukiam prie Vilnelės, prisiplaka Valkata. Rūta - į Akademijos valgyklą, ten pigiau. Vakar buvęs sezono atidarymas: šauni kompanija gėrusi ir besimaudžius prie upelio. Kol grįžta Rūta, išgeriam bonką. Dariukas nueina dar poros. Jauku tarp bendrų. Atsliūkina pora žurnalisto bendradarbių, skundžiasi, kad laikraštį radę nuotrauką, kur vieną jų tempia nulūžusį iš kabako. "Tai bent neteisybė!" Gliaudom saulėgražas. Saulės atokaita.

Nereikšmingos frazės. Rūtos atnešta bandelė. *Kur buvęs, kur nebuvęs* - Zukeris. Erkė, išgašdinta jo pasirodymo ir nujausdama nugėrimą be nenuspėjamos pabaigos, tempia lauk Dariuką. Atšliaužia ir Simas su Bombonešiu. Pasakoja anekdotus apie novaruskij. Stabdo mentas novaruskijį: "čto v багаžнике?" "Ničevo." "Otkroj!" Atidaro novaruskij bagažinę - ten kulkosvaidis. "A čto eto?" - klausia mentas. "Kulkulator!" "Kak? - eto kulkulator!?" "Kulkulator." Išsitraukia mentas skaičiavimo mašinėlę ir sako: "Vot kulkulator!". Novaruskij atsako: "Eto u tebia perečiotnyj, a u menia - okončatelnyj!"...

Su Zukeriu einam lenktynių, kuris greičiau pasieks aną krantą ir palies ant kranto stūksantį topolį. Vaga susimetusi kitam krante, ten giliau - virš juosmens ir daugiau akmenų. Palietęs kamieną neriū, srovė keičia niurkos trajektoriją, pisuosi galva į akmenį. Blygsteli akyse. Išneriu nuostabos pagautas... Zukeris pirmesnis. Prasirakinau viršugalvį kaip reikiant. Plūsta kraujai. Išorinė ir vidinė dezinfekcija. Apsidžiovinu saulėje rūbus. Trūksta filmas...

Dabar aš pas režisierių, dar Sidabrėlis, Jadzka, pradedanti aktrisa, tom pačiom svilinančiom akim, degtinės butelys ir žolės dūmas. Užsitraukiu per stipriai, jaučiu - tuoj lūšiu, bet kaip tyčia užsimanau triesti, velkuosi į ankštą išvietę. Vos atsisegu diržą... Jėgų užsisiegti kelnes nebėr, pakilt nuo šikpuodžio - taip pat,.. įsitaisau kniūpsčias, įsispraudęs šikano kampan,.. lūžtu nusispjovęs į kompaniją ir į šeimininką...

Rytas. Šalia Jadzka. Snūdurys persipynęs su juostos gabaliukų peržiūra, po ryžkaus vaizdo netekties prie upelio: policininkai, paskui vyties brigada. Smūgių kruša. Komisariatas, šv. Jokūbo ligoninės priimamasis, daktarai baltais chalatais, užkalti langai palatose, sėkme vainikuotas paskutinis bandymas, iššokimas pro langą, žemės trauka, miesto žiburiai per pro akis plūstantį kraują, naktinė lauko kavinė... Aukselio kambarys, pašaipus Sidabras... Ir dabar jis tauška:

"(Kai buvau) Amsterdame, klubai laikosi ne iš bilietu, o iš baro... Aišku, yra ten apsauga,.. tokie kultūringi banditai,.. prie įėjimo pažiūri, ar dar ant kojų pastovi...- tavęs vakar nebūtų įleidę... ar atsimeni? - vakar buvai pasiryžęs teistis... Ir ko iš to traumpunkto reikėjo bėgti? Būtų sulopę viršugalvį ir paskiepyję nuo zarazos, kurios, aišku, pilna tam kanalizacijos griovy." Jie turjė kraują paimti iš paciento, nustatyti girtumo laipsnį - tai tas ir išvarė lauk... Buvo geriau, kol tos *karties šūdui maišyti* čia nebuvo. Jadzka iškviečia draugelį su cigarečių pakeliu ir

degtinės buteliu, aktrisa aptvarkė virtuvę ir kambarį, padariau šiokius tokius pusryčius... Sėdi jis dabar čia ir demonstruoja savo menamas dvasios aukštumas:

“Sekantis etapas - haliucinogenai”...

Ir pradeda pasakoti apie narkotikų poveikį - vieno toks, kito kitoks, o aguoninių, opiatų poveikis - iš vis gavno...

“Aš žinau ribas... aš aš žinau ribas, kurių nenorėčiau peržengti”.

Klausom lyg mokinukai jo tiradų, nuo narkotikų prie Kastanedos, nuo Kastanedos prie sufijų - režia patenkinto savim monologus - nēr nė ką pridurti. Gerai, kad nors jo žolė velka. Jadzka nervuojasi - jam geriau būtų degtinė. Jadzka eina pirkti degtinės. Prieš tai, pradedančioji aktrisa nufotografavusi porą kartų, išėjo irgi.

“Aš myliu moteris,” - pradeda naują temą juvelyras. Jis žino, dėl ko jį traukia moterys. Jis turėjęs nuotykį su vienu homoseksualių vaikinų, jam nepatikę, jis jaučia tą ribą, skiriančią draugystę tarp vaikinų ir virstančią į meilę, kai yra pagunda homoseksualiems žaidimams ir homoseksualizmui: “Amerika puritoniška šalis... Koledžuose merginos neduoda vaikinams, tai tarp jų ir vyksta tokie žaidimai. Vieni lengvai tai pamiršta, o kiti... o kiti - pripranta.” Grįžta Jadzka. Gaminam pietus - virti makaronai ir žasų kepenėlės sūrio masėje su pomidorų padažu ir raugintais kopūstais. Sotu. Ateina Tauras. Vanguma. Monologą Sidabrėlis baigė. Iškritę aplink staliuką ant kilimo snūduriuojam. Tauras išeina. Jadzka blaškosi iš kambario į kambarį. Degtinė, nors ir pilstoma po tris lašus - senka. Sidabrėlis išeina. Paskui - Jadzka, tik jo rankos paspaudimas tvirtas. Snūduriuojam. Vis kas nors paskambina. Dabar - Aukselio motina. Jis dirbęs, perkęs produktus ir taip gyvenęs. "Ką dirbu?" - rašęs inscenizaciją. "Ką?" "Inscenizaciją." Grįšias savaitės pabaigoj, gal penktadienį. Prieblanda nusileidžia už langų - eisiu ir aš. Skambina juvelyras:

- Ar eisim į "Kablį"?

- Ne.

- Ir aš ne.

Sutemos tirštėja už lango. Pakeliui skambinu Rūtai - nieks nekelia rago, tai pas mamą - kažkur pasėjau vakar raktus. Įlipu per langą. Unitaze vanduo išdžiūvęs - prisimenu, motina žadėjus važiuoti savaitei į Klaipėdą, jos pomidorų sodinukai nelaistyti. O žadėjau. Mano merlėje sudaiginimui pamerktos *canabis* sėklos prasikalusios, bet sudžiūvusios. Ieškau cigarečių. Vieną *zanyčką* randu. Miegas netraukia. Persirengęs

šoku lauk - brėžiu į senamiestį. Prie Sereikiškių parko sutinku porą studentų, tie sako pastatysią alaus, - švenčia išlaikytą egzaminą. Tampomės po naktinius kioskus. Vienas alaus neparduoda - naujas įstatymas, po 22.00 val. - alaus *nicht*. Iškaulyjam iš vieno kioskininko 4 butelius. Prie Operhauzo susėdam. Vėsoka. Vienas prašo parodyti krumplius. Rodo savo plaštaką kitam. Paskui demonstruoja apgaulingus *prijomus* kaip atjungti priešininką gatvės muštynėse. Giriasi savo traumom - jam šonkauliai ir nosis buvo sulaužyti. Pagarbos reikalaujantys faktai. Paskutiniu troleibusu nuvažiuom į stotį. Paskui į "Kablį". *rave* diskonas, jaunųjų narkomanų tusovka. Žmonių skystai. Nyku. Atgal pro langą į lovą.

Paryčiais bausis skausmas viršugalvy. Nesinori keltis. Snūduriuoju. Sapnuoju žibutes. Sapnuoju besišypsančią pirmąją meilę, sapnuoju muštynes, sapnuoju šelmišką Zukerio žvilgsnį. Kaimynai iš viršaus purto patalynę ir kilimus paleisdami dulkių debesį pro langą, tos sėda man šnervėse. Svarstau, kaip jiems išaiškinti, kad tie jų rytiniai dulkinimai viso šūdo lauk pro langą virš mano praviro lango - man nemalonūs, ypač šiltuoju metų laiku.

Reikia susirasti to nelemto vakarėlio prie Vilnelės liūdininką - gal atrasiu raktus. Išėjęs į miestą sužinau daugiau pikantiškų smulkmenų. Važiuoja Simas su Valdo Trakų gatve. Šaligatviai čia siauri. Pristabdo, atsidaro langelį, sako: "parodyk bybį". Kmitas prieina prie suolo, sako girdėjęs, jeigu užeisiu į "Mykoliuką" tai roželė iškart kviesianti policiją ir kad kai gulėjau lūžęs, Žasys su Zukeriu Vilnele plaukė į Nerį. Bombonešis sekė be kelnių juos krantu. *Čepajeviečiai* nusprendę pakuoti plaukikus, racija iškvietė mašiną, sekė sielius paupiu, prašė Bombonešio bristi į vandenį ir ištraukti draugus - patys į vandenį lįsti nesirįžo... Taip juos atsekė iki tilto, kur Vilnelė krenta į Nerį. Fotografas, pabūgęs stipresnės srovės ir didesnio gylio, švartavosi prie kranto, mentai stverę jį už plaukų, ištempė iš vandens. Bekelnis Bombonešis įkalbinėjo paleisti bičą, - tie neatlyžę - tokį galą paupiu vijosi, per raciją aliarmą kėlė. Dabar dar Zukerį įprašinėja į krantą išlįsti, tas, vidury deltos įsitvėręs didesnio akmens, slepia galvą po juo - pasiduoti nežada. Tai tą ir paliko, o Žasį - į Kostiuškos blaivyklą. Einu pas Mojasejevičių Artūrą klenčinti pinigų, tas pasakoja girdėjęs per radiją: vakar policija pakavusi du bičius besimaudančius Vilnelėje, vieno taip ir nesugebėjusi išgriebti. Laidos vedėjas kėlęs klausimą, ar tai nėra žmogaus teisių pažeidimas - jei nori

žmogus pasimaudyti, lai sau maudosi. Aukštas pareigūnas atsakęs, kad jie turį sulaikyti piliet□, kuris gali pakenkti kitiems arba sau...

Tai tegu važiuoja į pajūrį ir traukia visus iš vandens už plaukų!

- Mažas miestelis,- sakau, - vakar dalyvavom prie Vilnelės, ten Žasys su Zukeriu plaukęs.

O pinigų Mojasejevičius paskolinti negali - ir taip jau jam skolingas ir kiti skolas gražinti neskuba.

Atšilo jau ir naktys. Tvanku. Sprogsta topoliai, nakties tyloj - krentančių pumpurų luobelį spragsėjimas.

Begerdamas su režisieriumi palikau knygą pas Alksnį, tas išvažiavo į komandiruotę, pamečiau ir užrašų knygutę su jo draugo, prižiūrinčio jo apsikačiavusią katę, telefoną. Ačiūdie, knygelė buvo pas Rūtą. Telefonas joje, Gintas kontoroje, katė namuose, jis ją važiavo pašerti ir atidavė mano kuprinę.

Amerikos prezidentas Klintonas pasmerkė čečėnų terorą ir pateisino rusų armijos veiksmus. Žuvo Džacharas Dudajevas. Jam buvo spjaut į Vakarų pasaulio politikų principus,- jis rėmėsi Islamo taisyklėmis.

Sėdėjom parke ant suoliuko. Gurkšnotume alų, bet šiandien tai mums per didelis malonumas, gurdėjom kučiareviškąją, dar limonadas ir saulėgražos. Pro šalį tai tas, tai kitas. Sustoja, aptariam paskutinius gatvės nuotykius. Šalia metalistai maukia alų. Pora bobučių laukia butelių. Viena mums pasakoja apie savo buitį. Turi vaikų, tie gyvena atskirai, turi butą, dviejų kambarių, Žirmūnuose, vieną kambarį nuomoja merginai, mergina iš turtingos šeimos, gerai moka, tačiau susirado vaikina, tas nors ir išgeriantis, bet ji tekėsianti už jo, gaila, - gera nuomininkė buvusi - ištekės ir išsikraustys; pensiją gaunanti, bet tos ir nuompinigių esą neužtenka - prisiduria buteliaudama, ir šiaip, namie sėdėti nuobodu, jeigu norim, galinti surasti ir mums po tinkančią merginą, nors mes gražūs, kūdi, galį ir patys susirasti.

Beprasmiškas ieškojimas! Ir ko čia sėdėti prie balto popieriaus lapo? - brėžiu į miestą.

Vakar Tioską radau besėdintį ant suolo parke. Išblyškusi, išsprogusiom akim, juodu paltu (kaip jis nesušunta?) ir nelaimingą, ieškantį savo gyvenimo prasmės arba draugų, galinčių pasiūlyti išgerti. Ir akis pamušta - melsvas rėžis po apatiniu voku. Kažkas užvožė užpistas jo retorinio: "Ar pabūni, vaikine, pats su savimi?" Klausimas provokacinis greičiau

nei retoracinis. Erzinantis tai jau tikrai, ypač kai išbambenamas priekaištinga intonacija. Kaip su *savim*, nežinau, tačiau su TV - kas vakarą. Su TV arba su baro skenduoliais, gatvės narkomanais. Bandžiau TV pakeisti į skaitinių tomelių... bet - jos (knygos) iš rankų - pist, krenta. Kad ir tas M. Kundera - nuobodu, tie jo herojai - savų nerealizuotų potraukių paveiksliukais, - neitikina. Arba, T. Manas - lesi tuos ilgus epinius pelus - jauti, kaip gerklę spausti ima - tuoj uždusi, lyg XIX a. balta apykaklė tau veržtų. Arba, Frydrichas N. - prisiskaitai, tai visas tavo šlapimas, lyg sodos užpylus, putoja per ausis... Bergždžiai prasmės neieškau - išėjau ieškoti raktų. Nė į vienus namus (nė vienuose nesu šeimininkas) įeiti negaliu. Tad *draugai, galintys pasūlyti išgerti* - mūsų su Tioska bendras tikslas. Einam į viršų. Gatvės prekeivos, matė juos gal prieš pusvalandį - leidosi gatve žemyn. Į "Žibutę". Priešaky - Rūta ir tas jaunas verslininkas su dukrele. Jos skruostai išrausta (įdomu, ar ji *duoda jam?*). Sumišusi sveikinasi, mano visi daiktai, išmėtyti per *sezono atidarymą* parke - maudynių prie Vilnelės,- pas ją. Pasiimu raktus - nebeieškosiu draugų, galinčių įpilti degtinės, skuosiu į dirbtuvę, bet palikti Tioską vieną - lyg ir partinė išdavystė. Norėdamas pasiteisinti, kviečiu pas save - turiu cigarečių kelis pakelius, duosiu vieną. Juk, *jeigu kišenėje pakelis cigarečių, tai jau ne taip ir blogai šiai dienai*. Jis pirmąkart čia. Sėdam ramiai parūkyti. Jis vėl apie tą prasmę. Siūlau paskaityti *Laukinės naktis* - bus ką veikti, kai neieškos gatvėje draugų, galinčių įpilti degtinės. Naujasis romantizmas literatūroje - AIDS platintojo keliamų sielos ir kūno kančių aprašymas. "Laukinės naktys" - šiuolaikiškas A. Kamus (*Svetimas*) herojaus variantas. Klausia: "ar autorius ką nors giliau užkabina, ar tik šiaip tratina savo nuotykius." Ne, nesileidžia į gilesnes būties analizes, pasakoja savo kasdienybę. "Tai tiek to". Išeina, palikdamas sumaištį. Prasmė. Tobulėjimas neprasmybėj?

Kuo anksčiau atsisakai tų nelemtų paieškų, tuo didesnė tikimybė, kad ši akimirka sužys Eldorado žiedais. Gelmė ir paviršius turi tą pačią prasmę - jų tik vardai skiriasi. Gali perskaityti daug išmintingų tekstų nuo Konfucijaus iki Freudo, rasi vienokią ar kitokią abstrakčią tiesą, kuri nurodys, ką daryti hormonijai pasiekti. Psichologija - sausa šaka, kad ir Freudas - pripažįsta esant nuolatiniais besikartojantiems neprotingiems žmogaus elgesio žingsniams, bet tik konstatuoja. O kaip jam su tuo gyventi? Krišnamurti pasako, bet prieš tai pabrėždamas, kad ne tai jums suprasti - daug valgot, rūkot ir geriat, esą reikia išmokti gyventi su savo agresija, baime, pavydu. Psichoanalitikai dar randa reikalo ginčytis, ar

šalia libido energijos yra dar ir energija myriop. Nuostabus abstrakcijų pasaulis! Man□s jis nedomina, nebent išskyrus aritmetik□, skai□iuojant *d□ekui* nukratytus centus. Taigi, spjaunu į tokius ir panašius svarstymus. Teku Naugarduko gatve žemyn į šnapso galerų okeaną...

"Žibutės" durys praviros, sklinda šurmulyš - pataikiau! Ta pati kompanija apgulusi du stalus, visi jau kauštelėje. Jūros gimtadienis. Įpila. Prašo pasveikinti. *Būk sveikas, Jūra!* Valkata prašo vakarą praleisti be eksesų. Šalia nematyta blondinė aukso žiedu šaudo akim, priešais Haris, Trumpas ir Adolfas. Pastarajam knieti apsikabinti seną draugą, ranka užkliudo kepurės snapelį, pajudina žaizdą viršugalvy. Nepatenkintas nusiimu kepurę, parodau tvarstį, - publikos pagyvėjimas. Haris perspėja, kad geriau negerčiau degtinės - jam buvo panašiai - ėmęs pūti kiaušo kaulas. Aš šiandien dar išgersiu, o rytoj nusipirksiu antibiotikų ir kaifuosiu nuo jų. Prišoka Rimas, šlapinasi kalės vaikas ant manęs, ton vieton, kur turėtų būti gėdos jausmas: "už ką tu tam, už ką tu anam, *V čiom delo?*" Pedagogas nuostabus, *mudakas* įžymus:

-Principe, turi šansą, net jeigu ir sakinio neužrašysi. Kalbą suku į kinematografą, prabėgusį kinopavasariį. Ginčas dėl ginčo apie filmą "Neapykanta", jam svarbiau turinys, į formą atsietai nuo teksto jis nenoriš žiūrėti:

-Svarbu paklausti savęs, ką tu nori parodyti ir dėl ko tu nori tai padaryti, ar turi susijaudinimą... pirma - susijaudinimas... Tu pralošei. Tu esi nulis toj vietoj. Aš noriu pasakyti kodėl - tu per daug kreipi dėmesio ką jie šneka. Jie šūdą mala. Nuo ryto iki nakties. Tu per daug dėmesio kreipi į jų pareiškimus, tas manifestacijas, tau atrodo, jos yra tikros ir reikšmingos. Tu šiaip labai patiklus, geras žmogus. Man, *bletj*, pasakė, aš ir tikiu, *pizdiec*, taip ir yra,- мы этому верим.

Ginčijamės, kaip padarytas tas kadras, kai ant vaikinių, stovičių ant tilto, griūna miestas. Jam nesvarbu, kaip padarytas kadras, svarbu tai, kad miestas griūna ant tavęs. Jo neimčiau operatorium. Jis ir neitų, jis neina pas bet ką, jis eina dirbti tada, kai jam patinka sumanymas. Jis neleidžia nieko pasakyti man. Sakau, kad neleidžia man prabilti.

-Tai nešnekėk, sakyk, *pašol nachui*, ir *vsio*.

-Dar neišgėrėm pakankamai.

-Aš suprantu...jeigu tu jautrus, sakyk, *pašol nachui*, aš tave visada suprasiu... aš tave visada suprasiu...

-Ne, Rimas, aš negaliu...

-...Aš visada tave suprasiu.
-...Aš grubiai negaliu...
-...Koks čia grubiai?
-...Aš grubiai negaliu...
-...Sakyk, *pašol nachui*.
-Papasakok geriau kokią istoriją.
Blondinės aukso žiedu klausiu vardo. Ta:
-Jūs du operatoriai?
-...
-O gal du režisieriai?
-Ne, mes šiaip plačių pažiūrų žmonės.
-Kokių?
-Plačių pažiūrų.
-Aš, pavyzdžiui, negaliu pasakyti, kad neturiu... jokio ryšio. Aš esu, su filmavimu... turiu labai daug ryšio, - sako Rimas.
-Tai operatorius, režisierius?
-Žmogus! Žmogus, su estetinė pozicija.
-Tu nesergi, kaip ten sako?..
-Serga.
-Sergu daugeliu ligų.
-Čia sėdi pats geriausias eksponatas prieš tave... tau...
-Ko?
-Didybės manijos...
-O tu jo neišeidinėk, gal jisai turi savo... savo... Gal jį reikia atrasti?
-Jį gal ir reikia atrasti. Gal tave reikia atrasti?
-Ne, aš pats save atrasiu.
Ilgšis perkreiptu veidu beda pirštu, kviečia muštis. Rimas prašo nesirauti. Blondinė jį ramina: "Apsiramink, apsiraminink." Tas, pagailėjęs mano sutvarstytos galvos, atlyžta:
-Jo galva sutinkuota, - jo laimei!
Blondinė ilgšiu perkreiptu veidu dar kartą:
-Apsiramink, apsiraminink.
Rimas:
-Tu nepyk, nu nepyk.
Kažkas iš salės:
-Raminkis - jis žmogus.
Nuo gretimo stalo vis atkeliauja degtinės stikliukai. Blondinė vis nupila iš savo stikliuko į manąjį. Prišoka indų nurinkėja :

-Вот, это самая трезвая девушка...
-Стараюсь.
-...Очень приятная... самая самая хорошая девушка.
-Да, мы это заметили, - *įsiterpiu*.
-Я самый трезвый... я самый трезвый, - *bando juokauti Rimas*.
-Нет, вот он бывает очень плохой, когда бывает пьяный,- *drėbė roželė*.
-Он очень часто бывает пьяный.
-Алкоголик.
-Алкоголик!
-Я очень люблю етого клетчатого.
-Виктор.
-Столяр, маляр... очень приятный человек.
-Очень приятный человек...
-Очень приятный человек.
-Я вот тоже...
-Он очень хороший, очень хороший.
-Чего не скажешь о тебе...
-Да, очень хороший.
-Его обнимешь как... как... как... а он - как душа.
-Но почему вы такие вульгарные... что, я его обнимала?..
-Это вульгарно по вашему? Это по вашему вульгарно... но, вы это даёте, это, по моему, слишком...
Kol Rimas kalbasi su rožele, *šaudomės žvilgsniais su mergina aukso žiedu. Rimas pradeda istoriją:*
-Tai, žinai, tema tokia: *atvažiuoju į stotį... ir manęs laukia du bernai, o aš laikiu mergiotės, aš išlipu iš traukinio...*
-Vilniuje? - *domisi blondinė*.
-Taip... ir einu savo reikalais... ir manęs turėjo laukti mergiotė... o ne jie... einu skambinti: "Labas." "Labas. Susitinkam "Vaivoj". Ateinu aš į "Vaivą". Ten tie patys pederastai. Jie ne prie jos buvo, bet šalia. Mes išgeriam po penkiasdešimt gramų, pašnekam... du sakinius. Ką tu čia veikei, *blet*, du metus... du metus nesimatėm... bet, *chui znaet*, su kuo ji ten pisosi... einu aš pamyžt... eina vienas iš tų... dviejų,- pauzė-... ir jisai sako: "vaikinas"... ir aš išsitraukiu peilį...
-Be reikalo...
-... Ji yra *kurva, blet*, ją piso jie nuo ryto iki vakaro... "aš palikau ją ne tam, kad ją pistų", sakau... tik *hujakst*, išsitraukiu peilį...

-Be reikalo.

-Aišku, be reikalo... aš žinau, kad be reikalo... bet , žinai... dabar sunku tau papasakot... tai yra tokia situacija...

-O tu manęs klausai: *dėl ko, už ką?*..

-Gerai, *nepizdi!*

-Ko tu šūdu triedi! Į ausis, *bletj!* "*Už ką?..*" *Bletj!* Kada buvo dūmai be ugnies? Kada žibalas užsidega be kibirkšties? *Bletj!*

-Aš žinau, *bletj!* Aš niekada tavęs nebuvau pasmerkęs iki galo. Šitą aš žinau. Paklaus pas ką nori... Tai va, atėjo tas, sako, taip ir taip... nu, kaip jinai *bybį* čiulpė, *bletj, vsio takoje.*

-Pasakojo, kaip *bybį* čiulpė? Jo?!

-Jo... nu aš jau ir neatlaikiau.

-Na, o toliau?

-Aš suvariau □ tą peilį, pasimušėm, ir aš pabėgau... ir *chuj znajet*, kaip ten baigėsi.

Už kito stalo chebra traukia futbolo sirgalių skanduotes *ojee oje oje ojooo*. Rimas iš tos situacijos nori padaryti filmą, ji jam pastoviai galvoje, jis visą siužetą nupaišė paveikslukais. Sutinku - kiekviena gyvenimo situacija yra menas, jeigu į viską žiūri kinematografiškai. Jis vis kartoja, kad istorija jo galvoj, kad kiekvieną kadrą jis nupaišęs, reiktų tik sėst ir sumontuot juos už stalo. Nereikia jam nei manęs, nei blondinės, jis sėstų ir sumontuotų, bet jeigu mes būtume kaip artistai, būtų dar geriau. Užkliūna diktofonas, klausia, ar aš iš to ką nors gausiaš. Atsakau, kad rytais ar vakarais sėdėdamas prie balto popieriaus lapo gaunu šioki toki relaxsą. "Rašymas - lyg terapija,"- sakau. Sako, tai iliuzijų pasaulis. Aš gyvenu iliuzijų pasaily, *kur ant kiekvieno medžio - saulė*. Siūlo mesti tai, pasakoja istoriją iš hipių laikų, kai buvo mada prekiniais traukiniais trankytis po plačiąją tėvynę:

-Nuvažiuom į Samarkandą...

Blondinė irgi norėtų į Samarkandą:

-Važiuojam į Samarkandą!

-...tai va, atvažiuom į Samarkandą, ir draugas sako: "Oi, *blet*, fotografuojam fotografuojam..." Sakau, slėpk tu, *blet*, tą savo fotoaparata... Atmerk akis, atmerk akis ir žiūrėk, sakau, iš visų jėgų... Ir mes su juo... sėdėjom... ten. Klausyk, prieš tai su juo apvažiuom pusę Užkaukazės, iš Užkaukazės neliko nieko... Nieko neliko... nieko... Nieko neliko. Iš Užkaukazės nieko neliko *glūchai!* O kas Azijoje buvo -

pyzdiec... Klausyk: sto liet nievidalis, davai, vypjem! Vypjem? Vypjem!- Vypjem,..

-Vypjem, *blet*.

-*Pašol ty nachuj*, tu mano mylimas ir prakeiktas žmogus. Aš tavęs nekenčiu... iš esmės.

Blondinė teiraujasi, už ką. Jis myli ir nežino kodėl, nedaug yra tokių žmonių, ir jis nežinąs, ar dabar puls žudyti, ar gimdyti - viens iš dviejų. Atrodo, jis mane *pagimdys*. Primenu jam jo kartą, jį patį jaunystėj. Blondinę kažkas bando nusitempti šokiui, ta rėkia, neturinti *Zn*. Ilgšis kreivu veidu rėkia, kad vaikinai paliktų jo bobą ramybėj,- *oblomas*. Rimas žavesy gališ ir užmušti. Blondinė vylingai prašo Rimo nebučiuoti. Rimas nori pabučiuoti. Blondinė jausmingai: "Į lūpas." "Mes į kur nori galim pabučiuoti". Blondinė vulgarina - jai rūpi, ar mes viens kitam ištikimi. Rimui patinka, kad moterys pavydi geidžmajam ir jo draugų. "Kitaip surėdytas moters ir vyro pasaulis." Valkata siunčia mums degtinės. Čia prieina vienas išstypėlis paauglišku veidu iš gretimos salės ir prašo Rimo užrūkyti. Jis siunčia jaunuolį *nachuj*. Tas nelabai supranta. Rimas - per marmūžę, tas atgal... Visi girti, bet atsiranda kam skirti. Keturi ar penki sunkiai bepastovį grumiasi - lietuviški beržai svyruonėliai. Valkata prisislenka arčiau, ima pasakoti antradienio nuotykius. Atseit, kai ėjom iš parko, kilo muštynės, kažką stipriai sumušėm. Sakau, jog Rūta pasakojusi kitaip. "A!..gali būti - aš maišau." Šurmuliui nurimus vėl viskas grįžta į savo vietas, vieni šoka, kiti prie stalo - degtinės. Blondinė, mėgaudmasi svilinančiais vyrų žvilgsniais - staisosi viena. Einu, nutversiu. Nutveriu. Ta nepasiduoda vedama. Sukinys ir dar kartą sukinyš. Sukinys ir dar kartą sukinyš. Jai patinka, svaigsta galva. Ilgšis kreivu veidu žaibuoja nuo stalo akim... Sėdam. Dabar jau Rimas puola prie blondinės. Ta įžūliai atkiša skruostą: "Trenk!" Tas tikrai, žiūriu, trenks. Stveriu jį už rankos, stumiu nuo stalo durų link. Girtas visai,- čerpės baigia nuo stogo nučiuožti. Nesupratę, kur čia šuo pakastas, šoka jau ant manęs visa chebra. Aršiausias kaulėtasis, blondinė jį ramina, aiškina, tas puola koridoriuje daužyti Rimą. Gražvydas, manydamas, kad ilgšis elgiasi taip kaip turėtų, - ramina mane. Aš ramus. Prišoka bufetava su rožele: "Tu vienąkart policijoj buvai?!... Iš čia išvažiavai vienąkart su policija?!" Antrąkart nenoriu, - aš ramus. Tada puola Rimą. "Išveskite jį lauk." Lauke paaugliai *rave* uniformom. Kaulėtajam pasirodo, jog jie susiruošę mus lupti. Šaukia iš kavinės likusius. Lyg garai iš pirties veržiasi peštynių

ištroškę Valkata ir Silvos plikis. Vaikai į kojas. Keli drąsesni lieka, plikis įsistvėręs vienam į atlapus: "Nori?.. nori?.. nori?!" Merginos aiškina, kad vaikai niekuo dėti. Kaulėtasis puola ant manęs, - mat kepurė tokia kaip jų - gal aš už juos. Agresija, nerandanti pro kur išsiveržti. Bet kokia komiška pašaipėlė ar kietas atsakas į provokacijas, sukeltų kruvinas grumtynes. Muštynės vardan muštynių. Įdomus fenomenas. Jos tokios dažnos tarp šių baro musių. Jie vadina vienas kitą draugais. Jie atleidžia, ir jiems atleidžiama. Čia prierašumas ir atsidavimas stiprūs. *Nelaimės - laimės* ir *negalios - pasididžiavimo savimi* bendrai. Bendravimas, be vienyjančio butelio, neturi jokių taisyklių. Bet, kaip ir visur, taip ir šioj baloj yra tam tikra hierarchija. Vieni labiau mylimi, kitų labiau bijoma. Svarbu neišsigąsti, svarbu būti ramiam, svarbu laiku ir taikliai smūgiuoti, svarbu dutrisketuriskart pakartoti, kad atlyžtų. Aš jau turiu po smūgį kaulėtajam ir paaugliui - tie priekabiau ir ilgiausi. Aš kantrus. Pirmas pavyduliuoja blondinės dėmesio, antras - dar žalias, svajoja įgyti pranašumo, galvoja, kad *svarbu ūgis, o ne smūgis...* Banda traukia į "Mykoliuką". Aš kartu. Už baro roželė puola blaškytis lyg išpėsta kampan vištelė. Linas. Sėdu prie jo. "Ne, aš nepiktas, - susimąstęs." Plepam apie baimės valdymą. Blondinė sėdasi greta manęs ir *žalio*. Kaulėtajam to jau per daug, - išsiveda ilgį paauglį laukan, sukruvina jam veidą, grįžęs prašo patraukti auką nuo jo. Valkata miega ant grindinio priešais laukujas duris. Grindinys kruvinas. Sudie, manoji meile, sudie, mano geisme. Einu su Linu (ar jo vardas Linas?) naktinėm gatvėm. "Langas". Direktorius rankos paspaudimas - lyg silkės uodegą kas duotų pačiuoti. Susigėdęs *vyšibalo* šypsny. Vėsios gatvės. Naktinė lauko aludė. Jis rašytojas. Jam suprantamos mano ambicijos - smagu su tokiu ir pašnekėti. Apie *canabis*, apie kainas. Užsirašo telefoną. Atėmęs pusę pakelio cigarečių, braukiu pas Rūtą - toliau kojos neneša. Ta įmigusi, kvėpia miegančia moterim. Ramu. Saugu.

Laukiu Zukerio "Ledainėj". Vakar, sekmadienį, gyrėsi turįs masyvų aukso žiedą, bet negalįs *užstumti* - nedirba aukso supirktuvės. Vėluoja byčas jau pusvalandį. Ateisneateis? Nijolė padarė jau antrą puodelį perleistos kavos, centų už cukrų neima, sako: "nekompleksuok!" Tikriausiai Zukeris neateis - juk su kuo pinigų švaistyti nesunku rasti. Ateina Smalašas, su kavos puoduku, sėdasi šalia. Paprašau cigaretės. Jis gyvena iš žurnalų prekybos gatvėj. Su sena motina. Galvojęs, kad tik jo senstanti motina kvaištelėjus, bet turbūt visos moterys sendamos

kvaišteli. Prisijaukino dabar benamę kalę. Protinga kalė. Su žmona išsiskyrė, nes toji irgi kvaištelėjo. Tampėsi pernai su paskutinėm padugnėm, narkomanais, tai stogas ir nučiuožęs, - įkišo į durdomą - patikrintas būdas atsikratyti sutuoktinio. Po to įvykio pozuoti į Akademią neina. "Įdomu, po kokio įvykio?" Jam tai nemalonus įvykis, apie jį nutyli. Suka kalbą į tai, jog išmetė už nakvynes studijose. Pamenu, kai rasdavome rytais ant studijos grindų suklotas draperijas, prasmirdusias prakaitu dar šiltas, grietinės indelius, kiaušinių lukštus ir duonos plutas. Akademija tada buvo aprengta pastolių rūbu, taip tinkančiu įsiropšti per kokį langą. Jis sutaręs susitikti ir laukia gal tik pusvalandį. Europoj esą laukiama 15 minučių, bet pas mus galima laukti ir valandą... Ruošiasu kilti, kai įžingsniavo Zukeris. Patenkintas. Kylam viršun. Apačioj, prie Gedo aikštės ęsančioj supirktuvėj, neseniai jis perpardavęs vogtą auksinę grandinėlę - nepatogu taip dažnai auksą pardavinėti toj pačioj vietoj. Zukeris eina ir dreba. Pas jo mergos tėvus yra tokia spinta... su daug stalčiukų, o stalčiukai - su paslaptینگais užraktais. Jis netyčia kažką paspaudė, ir stalčiukas atsidarė, o stalčiuke - auksas. Šeimininkai iškart nepastebės - daug ten to aukso. Įdomu, ar supirkėjams rūpi, kokį auksą jie superka - vogtą ar skurdo išbeždėtą. Drebu ir aš. Virpėdami prieinam Aušros Vartus. Supirktuvė bromoj. Bobutės prašančios išmaldos. Bobutės prekiaujančios šv. bižuterija. Zukeris nori, kad aš eičiau į vidų. Gal šis žiedas autorinis darbas, ir gal jį padirbdino meistras, sėdintis už supirktuvės langelio. Ieškom prabos. 750 - geras numeris. Sakau, kad prabos būna tik ant serijinių žiedų, - stumių jį vidun. Įdomu, kiek gaus? Bobutės kelia triukšmą, užsipuolė vieną konkurentę - ji išmaldą paverčia degtine... *Pyzdiec* - ir tarp ubagų moralė! Kas per pasaulis?! Ieškau kišenėse smulkių. Tik 5 centai. Einu prie tos, kuriai degtinė svarbiau už duoną. Atsiprašau, kad turiu tik tiek. Jai paskutinių nereikia - kriminalistinė etika - bet ir tiek gerai. Popietė žada būti įdomi - "pirkau" už 5 centus palinkėjimą: "Dai Bog tebe zdarovje"...

Zukerio veidas. Pamatytumėt jį! Šviečia Leonardo madonos šviesa. 215 litų! *Pyzdiec*, krupniakas! Nuokalne žemyn. Nuotaika pakili. Sutinkame Zukerio sugyventinį pederastą. Smalsu. Išlaikytinis duoda jam 10 litų - atseit maistui į šeimos biudžetą. Į vaistinę antibiotikų. Klausia, kiek kainuosią. 5,60 Lt. Pasiveja meiluži, atima 1 Lt. "Užteks jam ir 9",- mat kita suma US doleriais - nėra arti keityklos. "Taip! - tarčialinsiuos antibiotikais su žole." Šitoj vaistinėj per brangu - einam į kitą. Kitoj ta

pati kaina. Klausiu, ar neturi pigesnių. Turi. Parduoda pigesnius. Zukeris prie lauko kavinės palauks, kol aš tarsiuos su Sidabrėliu dėl žolės. Pabučiavęs spyną, o ne išpuoselėto intelekto subjaurotą veidelį, randu draugužį su Azu. Jis - karakalpakas, išgėręs būna durnas - *Azijos stepės!*. Saulės atokaitoj malonu išgerti limonado, alaus ir antibiotikų. Ta mano spavota kepuraitė - australietės afrikietiškas suvenyras,- trikdo aplinkinių dėmesį, bet ir atkreipia pro šalį skubančių, vengiančių pokalbio, kolegų - "neduokdie, paprašys 2 litus!" - žvilgsnius. Šypsnyš - man jų nereikia, šiandien. Būti nepastebimu! Dovanoti gerą nuotaiką! Štai dieviška gyvenimo versmė. Imkit. Pinigai - ypač kai jų turi pastoviai - gali padaryti tave oresniu. Būti tokiu kaip oras! Mes su Zukeriu orūs. Klausom Azo, tas tarška apie save. Tikriausiai nutuokia mūsų orumo priešastį, - jam gaila palikti Lietuvą. Visgi 6 metai. Lietuviškai taip ir neišmoko, per valstybinius baigiamuosius egzaminus gavo 5 balus, komisija tyčia sodino, liepė atsakinėti lietuviškai, o jis filosofijos kursą skaitęs rusiškai. Įsivaizduokit Akademijos dekaną, memorialinių tautinių paminklų tyrinėtoją, savo srities aukštą (ir vienintelį!) specialistą, klausantį rusiškai lemenančio karakalpako, bandančio įrodyti nagų savininkui, panagių turiniui esant truputį kitokiu, nei iš tikro... surengęs parodą Telšiuose, gavo Kultūros ministerijos garbės raštą (visai kaip prie Brežnevo!), bus kuo pasigirti grįžus į Karakalpakiją. "Ne!" Azijoje nepasilikiąs, - pailsės metelius apgobtas motiniškos globos ir pasididžiavimo, važiuos į Europą; jo ryžtas svilina ir mūsų užpakalius, negi čia imsi dirbti, *jeigu norisi dirbti, pagulėk, pagulėk, ir viskas praeis!* Nekantrauju - reiktų žolės! Kitaip ir čerpės ims nuo stogo čiuožt. Dar tas azijatas galvą kvaršina, - dabar apie moters azijietišką etiką. Zukeriui įdomu, kaip jie ten vedasi, - "tauta juk tįsta amžinybėje"!

-Как?! Крэдут!!! - paaiškina mums mulkiams.

Einu už kiosko, balsu pasiguosiu - priklausau šiandien nuo Zukerio užgaidų. Į parką! Gal sutiksim gatvės narkomanus. Azas paskuj. Dar Dzūkas prilipo. Meistrelių kompanija! Palieku juos kalno popėdėje, ieškau gatvėse narkomanų. Visi išsisukinėja - tingi važiuoti į *tašką*, kaifuoja *rūgštis* užsimetę... Spindulingoji Laura. Kalbamės akimis, uodžiam viens kitą. Jaučiuosi kaip akimirkoj prieš orgazmą ir pastangoj užtęsti tą akimirką. Plepamės, tauškiam nereikšmingus dalykus. Ji skambin *Spynai*. *Spyna* sėdi namie, verčia tekstus apie daosizmą. Klausau jos pokalbio. Erekcija. (Keistas sutapimas. Turiu omenį

daosistų seksualinę praktiką - varyti ir nenuleisti.) Kviečiu kartu pasitampyti. Toks seksualumas man patinka. Demonstruojamas geidulių kalėjimas su raktu spynoj. Ji gimusi po *Avino* ženklų, kratau atminty buvusių meilužių horoskopų katalogą - kaip tą raktelį pasukti? Daugiau fatalizmo! - užtikrintas būdas nuobodaus *Spynos* išvargintai merginai, - jai tik 19, dar neišsidūkus. *Spyna* jai pirmas ir paskutinis. Susituokė ir išplaukė baidare. Ir dabar ruošiuosi baidarės žygiui. Siūlau bėgti nuo *Spynos* vandeniui. Bėgtų, bet... Skambinu Dariui, tas ištikimas: parūpins draugeliui ko tik tas geidžia. Aplink Zukerį jau susispietę parko chroniai. Tėtis, įsinėręs kostiuman, pykstasi su Azu, Algiukas, pasakojantis pramanytas istorijas iš apsauginių kasdienybės, girtas Evaldas - jis durnas, baisu su tokiu, mat pas jį galva plastmasinė - duosi kakton - gali ir užmušti, geriau su tokiais reikalų neturėti, Dzūko mergina, ji šiaip Simochos mergina, lediniu žvilgsniu be jokios išraiškos, sėdi kaip baslį prarijusi, užkalbinta iš lėto, labai lėtai pasuka galvą, ilgai tyli, paskui kažką suvaitoja dusliai ir vėl tyli, tokia erekciją tik aršioms paagliams sukelti gali, Dzūkui irgi. "Girtuokliai! Fu!" Iš Zukerio paimu 20\$. Su Laura (mano pažade spindulingas!) ir *užuolaida* einam ieškoti keityklos ir *canabis*. Perku jiems po butelį alaus, pats - pas Sidabrą,- jis nemėgsta, kai pas jį ateini su nepažįstamais, jam taip pat nepatinka dalykiniai vizitai, turi su juo pasėdėti, pakalbėti, parodyti nors mažytį meilės spindulį, pabūti nutviekstam jo erudicijos ir aristokratiškumo šviesa ir pan. *Spynos* nėra - rasiu! Sveikas! "Sveikas!" Pradedu nuo pasiguodimo savo žaizda, esą negaliu gerti šnapso - geriu antibiotikus, ir *vsio takoje*. Paskui pradedu guostis savo gyvenimu: "Už ką man tokia karma? Aš namą turėti noriu!" Paliečiau jautrią jo vietą - darbas padarytas švariai, - dabar tauškia jis, suka sukutinę, leidžiam iš dešinės į kairę, stipri žolė - gera žolė, bet kažkas ne taip jo intonacijoje, kažkas didaktiško - didžiausią savo epogėjų savimyla pasiekia dirbdamas moralisto darbą. Nejaukios pauzės. Atėjęs gitaristas Paulius duoda gerą progą pasiplauti. Mano mylimieji susėdę laukia: "Kodėl taip ilgai?" "Jis gi filosofas!" - atsakau. "Reikia pasėdėti, pakalbėti, pasikeisti nors nedidukais meilės spinduliais." Atgal į kalno papėdę! Aplink Zukerį susimetęs jau visas pulkas gatvės trintukų. Noriu jį išsitempti lauk, nueitume į Žemaitijos gatvę, pasėdėtumėm gražiai, gal merginą sujaudintumėm. Ne! Jam visas ritualas turi būti klasikinis: pradžioj mažoj kompanijoje alus, po to alus didesnėj kompanijoje, po to rašalas skystančioj kompanijoje, po to degtinė ištvermingiausių kompanijoje. Pats

tas aštresnių pojūčių išsiilgusiai Laurai. Man irgi gera - tempia dūmas. Čia nesuksi suklinės - per daug bus norinčių, o ir užsitempę girtuokliai greit nulūžta - tasykis paskui su krūva linguojančių baslių. Azas prašo Zukerio leisti susimušti su Tète. Tète - centneris mėsos ir dar durnas, išgėręs - užmuš. Norėčiau jam duoti į žandikaulį, kad pargriūtų, įspirti į nosį, kad pagulėtų, bet tempia žolė, *pochui*, tesimuša. Užpiso musulmonas - tegauna į galvą. Bet muštynių nebuvo, kažką jie ten susitarė, bet agresija liko, lenda dabar prie manęs. Aišku musulmonas! Tètei jau išaiškintas saugaus atstumo laikymasis - randas kaktoj. Persėdu toliau nuo įkyruolio. Iš kairės Laura, gimdo mano fantazijas, priešais parkas lyg ant delno, scenografijos maketas, skysta sprogstančių pumpurų misterija, takelių tinklas, suolai aplipę gurkšnojantiais alū. Už nugaros ramybė. Jaučiu ją nugara. Kalnas. Pilis. Įdomu, kaip *jie* tokias pilis šturmuodavo? - pila ant tavęs smalą, ridena rąstus, kruša strėlėmis, spjauo ugnimi. Kas eidavo kopėčiomis pirmas? Iš dešinės Jėzus Kristus (Katedros altorius). Algis iš treniruotės - tai ir pavargęs, pasakoja išvakarėse sapnavęs baisų sapną, kuriam jam užaugę kaspinočiai pilve, dabar (matyt, ne prieš gerą) reikia jam išgerti degtinės, kad pabaisą numarintų... Jo dukrai išvarža. Pasakoja, kaip pas daktarus į Kauną važiavo. Aplankė daktarų mieste ir Tomazą. Klausia draugelio, ar vyksta pas jį "Santa Barbara" serialas, traukia per dantį - mat, pasigedęs svečių dėmesio, bespoksančių serialo ir pavyduliuodamas TV dėžei, Tomazas virtuvėj užuolaidas padegė, nuėjo žmonai pasakyt ir mikliai nulūžo... Tomazas savo ruožtu klausinėjo, kas Vilniuje gero. Algis papasakojo, kaip Haris į nosį gavo. Tomazui tai - *chuinia*. Pasakojo apie genį, iš proto jį rytais variusį. Įsivaizduokit - pagirių rytą ir už lango medžio kamieną betuksenantį genį. Jis tuksena snapu medį, o tu guli pagiringas: tuk tuk, tuk tuk... Kaip sakoma: *lašas po lašo ir akmenį*... Bičas padirbo spąstus, užkabino mašalui lašinių. Spąstai buvę kaip tik - rado juose genio snapą, - atrodo kas gi čia juokinga, tačiau Zukeriui juokinga, jis tik negališ taip papasakoti, kaip girtas Tomazas. Taip, nuobodžios tos Algelio pasakos, žinai, tam tas, o tas anam, bet tas chylas, bet jam viskas *pochui*,.. yra du kovos būdai,- išorinis ir vidinis, vienas, kai daug valgai ir truputį moki duoti į kiaušą, o kitas būdas - atsipalaidavęs, kai tu *kaifą* gaudai,.. aišku, turi būti pasiruošimas, bet tu jau - kaip menininkas. Įkalbinu eiti Zukerį parūkyti pas mane. Kad visi nesivilkėtų, nusprendžiam pasiskirstyti po du. Po du, po du, žiūriu - pilnas butas girtų. Mušu žolę į iškratytas cigarečių tūtas. Laura varto

nuotraukas. Algiukas pasakoja apie kovos būdus. Dzūkas su savo ledo karalaite snaudžia, Azas aiškina Zukeriui musulmoniškas tiesas. Barbora, jauna mergina pakabinta gatvėje, sėdi stebėdamasi kur papuolus. Jos fluorascenciniai kailinukai šviečia. Darius irgi pasimetęs dairosi tai į vieną, tai į kitą. *Žolė* šiuokart tik paryškina dirglią įtampėlę, vienas tik Zukeris makaluoja kojom, kikena. Algiukui vokai užkriūt ant akių obuolių (kaip jis mato?), dabar jis tauškia apie garbingą Lietuvoje Zukerių familiją. Kažkoks pyzdukas, gal ir ne lietuvis, atvažiuoęs iš Maskvos, pasisavinęs šią pavarde,- visi matė jį TV kanaluose... Sušiktas vakaras, svečiai nežada skirstytis, vidurnaktis. Lydžiu Laurą. Jau gailiuosi savo rižto - troleibusas neatvažiuoja. Nukritau kažkur į save - dėmesio jai kaip nebūta. Šaltokas atsisveikinimas. Grįžęs neberandu oranžinės antilopės ir *Azijos stepių*. Zukeris įsitaisęs ant grindų - lūžo. Gyvas tik Dariukas. Besėdinčiam ant kelių įsitaiso Dzūko išrinktoji. Dariukas kikena, matydamas mano glamones. Trūksta kantrybė, varau likusius namo...

Ryte - beldimas į duris. Darius. Su lauknešėliu pusryčiams - primasino likusi žolė ir pinigai. Zukeris ant grindų, Algis - sustumtuose foteliuose, - jam kaip tik, toks mažas, lyg peliukas. Pusryčiams bulvės, medžiotojų dešrelės su krienais ir alum, o kam ir limonadas su antibiotikais. Turiu daug reikalų, šiandien - ateina Baras pirkti knygų; taupkasėj tikriausiai jau pervesti pinigai, reik išnešioti skolas ir apsipirkti. Prigrasinęs, palieku juos vienus. Pas mamą persirengiu, geriu kavą. Ateina Baras, išsirenka 3 knygas, gaunu 30 Lt plus 260 Lt iš taupkasės pašalpos! Nužudyti savyje kolekcionierių! Gaila tų knygų, ypač pigiai parduodant. Nors jos spintoj dulka nematydamos dienos šviesos... Išmokti naudotis bibliotekom. Ieškau "Jutempus" veiklos programos. Kaip tai ilgai negaunu iš centro jokios žinios! Gal numirė? Trumpikų paroda turėjusi atsidaryti. Gal atidarymas įvyko siaurame reikalingų žmonių rate?.. Pakeliui į polikliniką kaip tik juos ir sutinku. Tai bent intuicija! Kviečia į atidarymą. Ūpas pakyla nuo pasitenkinimo išvalgumu (atsitiktinumu), sako neradę telefono, o pakvietimų tyčia nesiuntinėję... Daktaras per paskutinį perrišimą iškaulino paveikslą (riedam į mokamas med. paslaugas!). Nešu nei šiokią, nei tokį peizažą - duoklę pavasario beržynų grožiui. Jam riebių potepių košė pasirodo įdomi. "Savotiškas paveikslas. Įdomu." Grįžęs į dirbtuvę randu draugelius apdujusius. Traukiam žolę. Virš stalo vos apčiuopiama įtampėlė - ne mano tai butas, galimas netikėta vizitas. "Tik nedaryk ten pritono!" Palikęs draugams butelį

degtinės ir *canabis*, - traukiu į atidarymą. Dulksnoja. *Žolė* tempia, ir tos visos galimos neįaukios mizancenos, tas oficialus atidarymų šaltukas - nereikšmingi, netgi malonūs - kaip ir ši dulksna...

Atidarymas. Parodos atidarymo euforija kuliminaciją pasiekė Kalnų parke, ant Gediminaičių kalno, susistūmus kūbą *kalipsolo*. Rodės - atsilenksiu. Lyg gyventum dviejuose pasauliuose - tame, kur tavo sąmonė, ir tame, kuris po tavo kojom, tik jis toks savo buvimu banalus ir nepakeliamai ryškiai - nors suvoki, kad tai nuo injekcijos, kaip fantastiniuose filmuose apie kosmosą, tik tas *kosmosas* - mūsų žemelė, lyg aplinka būtų nereikšminga, nereikalinga, ar mažiau svarbi už tavo vidines, vėl labai skaudžiai ir ryškiai išgyvenamas praeity buvusias būsenas, akimirksniu bekeičiančias viena kitą be jokios eilės tvarkos... Skurdžioj pavasarinėje šlaito žolėj - besikalantys, sidabru tviską pelyno stiebeliai, - vaizdiny - su pelyno šakele, kai turistinėse kelionėse trisedavau kaip pasiutęs - girdydavo pelynų nuoviru, ir buvo labai gėda vis ir nulatos prašyt vairuotojo sustoti "dideliam"...

Balius pas Trumpikus. *Kukryniksai* susimetę į kampą prie vaišių stalo - bananai. *Žolė*. Trumpikas: "Ar tai nepavojinga?" Lenda galvon kriminalistiniai bajoriukai. Šantažas kaip menas. Demonstruoti įkalčius... Vienam kambaryje šokiai, kitame - ytint intelektualūs plepalai:

- Kino studija nusipirko baltų žiurkių... vienas tipas - zootechnikas jas... ir kitus gyvulius, ir paukščius prižiūri... Tai man jisai papasakojo... ir parodė, kad žiurkių patinai pradžioj padročina ir tik paskui dulkina... o jeigu nusileidžia, tai vėl dročina...che, che,- pauzė, atsigeria vaikinai:

-... o ožiai - tai išvis mazochistai. Duodi su pagaliu per ragus - tai jiems pasistoja...che. O kartą Kino studijai reikėjo balto žirgo... arklio. Niekur negalėjo gauti. Tai nudašė baltai juodą - tas nugaišo per 3 sekundes...

Yra tokie, kurie iš vakarėlio išeina paskutiniai, yra tokie, kurie išeina pirmi,- ir tie, ir tie vienodai ekscentriški. Prancūzų kultūros etaše Lietuvoje kviečia paskutinius likusius svečius pas save. Niekas nevažiuoja. Priimu pasiūlymą vienas. Anie, kur gatvėje ir tie, kurie laiko save grietine - susinaikina kiekvieną dieną prisigerdami ir išsiplepėdami su kažkokiais atsitiktiniais pyzdukais. Iš kur **pyzdukai** turi tiek neatspėjamos energijos?

O, įdomu, šiandien jie gers ar negers? Atrodo, kad gers. Ji tokia supratinga, kad į vakarėlį pas save pakviečia ir pora mano aplinkos

kandžių, - Sidabrėlių ir Auksėlių! Apsirūkę, drąsai traukiam į svečius. Pakeliui perkamės cigarečių, dar ir prezervatyvų, juokais draugai siūlo išsirinkti tuos, kur višūnėlė su žvėriukų galvutėmis - esą tiksia prie mano kepuraitės! "Juk dulkiniesi, tikriausiai, jos nenusiimdama - gal žaizdą slepi viršugalvy?" Naujiesiems svečiams aprodomi apartamentai. Labiausiai jiems patinka miegamasis: "Gerai turbūt čia?" Miegamojo savininkė jiems mažiau įspūdinga, nei kambarys ar jos einamos pareigos. Ji nepatogiai jausdamasi prieš svečius iš tėvynės - nėra karšto vandens: "Litovskaja nacionalnaja voda - cholodnaja." Oleg pasakoja: "Čia mano mylimiausia plokštelė", ją uždeda. *Hip hop*, truputi disco stiliuje - toks šūdas. Kaifuoja: "Čia yra agresijos momentų." Mat jis irgi gali duoti į snukį, kai išgeria - jis chuliganas. Jam patinka, kad Co dirba diplomatinuose sluoksniuose galima "cool tusavatsa." Atsibodo kiekvieną dieną prisigeriant, išsiplepant (išsivemiant) ir su atsitiktiniais *pyzdukais* nulūžtant...Oleg: "Быз проблем".

Pernelyg nejaukiai jaučiausi tarp tų prancūzų ir lietuvių guminėmis kaukėmis, - važiuoju pas mamą. Pasikeitęs prakaito kvapas - keičiami nešioti baltiniai ir pažastys kvepia kažkuo kitu. Baisus pasityčiojimas! Nors su pakitusiu prakaito kvapu lengviau susitaikyti nei su mintim, kad yra dabar kažkur nėščia mergina nuo tavęs ir besiguodžianti plačiam vertintojų ratui būsimo tėvo nepareigingumu. Etika. Gyvenimas kaip estetikos studijos. Gyvenimas kaip etikos studijos. Pasirinkimo reikalas. Rodos, po gyvenimo, kaip estetikos studijų, ateita gyvenimas, kaip etikos studijos, nes geras studentas *padaro geras išvadas ir eina toliau...* "Bus stebuklas, jei atvažiuos "13" troleibusas" - galvoju bemiegės nakties iškamuotas. Tuščioje vakaro sekmadieninėje gatvėje - "13"! Niekingai smulkūs, palankiai susiklostę atsitiktinumai - vieninteliai palaimos karoliukai. Troleibusas tuščias. Apsičiupinėju sprandą - po ausim ir po smakru dešinėj pusėj - didžiuliai limfmazgių guzai. *Morgen's joint - und der Tad dein Freund*. Ryte sutraukėm pakistanietiško hašišo kasiaką. Sukasi galva kažkaip kitaip nei nuo hašišo, lyg jau turėtų išsivedėti rytinės suktinės sukeltas kaifas. Badelaire, nusišnekaš savo "Netikram rojuj" apie *hašišo* sukeltą rekciją: *Savęs sudievinimas*. Norėtumėt! *Chui!* Ar savo ribotumo išgyvenimas yra savęs sudievinimas? Rūkyti hašišą, - kaip ir neturint pinigų - geralioti kabakuose iš svetimų bokalų... Motina savo

numylėtame darže, palikusi raštelį, kur "labai labai" prašo mažiau gerti. Kažkas ne taip - kiaušas ima įtartinau sukstis, akyse retkarčiais išplaukia vaizdas, - prigulsiu lovon. Užmigti neleidžia prasidėjęs akių vokų tikas, padažnėjo kvėpavimas, ima krėsti šaltis, pilti prakaitas: "reikia kviesti Greitąją". Sunkiai bepaeinu, surinkęs numerį sunkiai apverčiu liežuvį. Visgi sugebėjęs pasakyti adresą, palieku duris atlapotas, iki lovos jau tenka šliaužti - nebejaučiu dešinės kojos, - dar taip nebuvo, sąmonė lyg ir aiški, bet kas čia per juokai? Siaubingai purto šaltis. *Priimti likimo smūgius kaip dovanas?!* Apima abejonės ir baimė. Kiek pasiekiu užsitraukiu savęsp visus skudurus. Štai ir moterėlės baltais chalatais... stebiuosi nesugebėdamas suvaldyti liežuvio - nieko nebegaliu atsakyti rūpestėlio, virstančio į išgastį, kupinoms akims... Vairuotojas, gailestingų seserų padedamas, mano mėšą įverčia į neštuvus... rodos - šv. Jokūbo (*Kafkos*) pilis... atidariusios mašinos duris gailestingosios sesės kažko klausia, pastenu - "dar gyvas", eina tikriausiai ratukų, vairuotojas rūko... naktys jau atšilusios, tvanku, bet tas kratantis šaltis... Nakties tyloj, sprogsta topoliai - krentančių luobelį spragsėjimas... garsai nutolsta, dingsta vaizdas.

Šiandien buvo šaltas oras,
bet švietė saulė.

Diogenas.

Šiandien pats vaikščiojau pas daktarus - MOKIAUSI RAŠYTI IŠ
NAUJO, PADEDAMAS SPECIALISTŲ.

Tekstas. Apie 1997000 žodžių (pelų?)? Lietuviška tautosaka: "Neskiria pelų nuo grūdų!" Paieškos?

